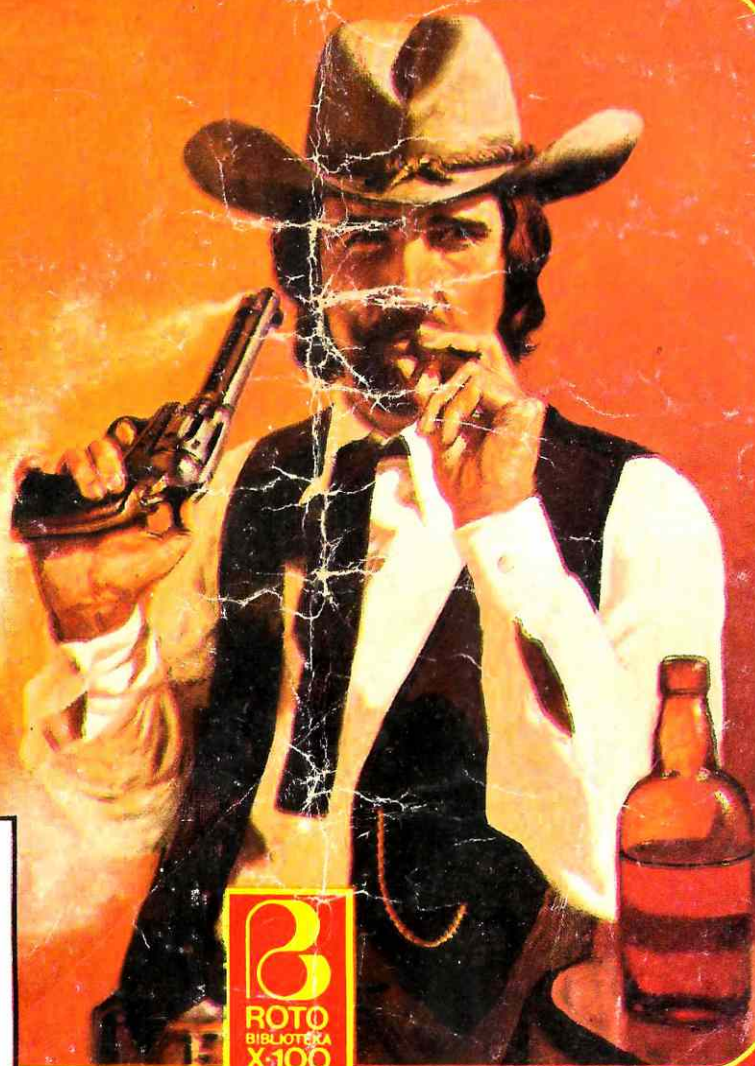

WESTERN

Fad Irkin

ŠON UZVRAĆA METAK

BRČJ 157 • 13.400 DINARA

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128065

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

157

1989

Fad Irkin

**ŠON UZVRAĆA
METAK**

X-100

Odgovorni urednik
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
S. BILKIĆ

Izdaje i štampa NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvodanski brigada 7. Novi Sad, telefon (021)621-555 ● Žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Dušan Tomić** ● Rukovodilac OOUR Izdavačke delatnosti: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni urednik: **Todor Đurić** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar Redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Jovan Uglješin**

Fad Irkin

ŠON UZVRAĆA METAK

U Vašingtonu, u Alen Stritu, na uglu Pete avenije, u luksuzno napravljenoj zgradi, u jednoj od prostorija, razgovarala su dvojica odgovornih i poverljivih ljudi vladine tajne kontraobaveštajne službe.

— Naš čovek je sada negde na Zapadu. Očekujem da se javi svakog dana — izjavio je jedan od njih.

*

Zvao se Kasijus Elmer. Bio je nizak rastom, jedva metar i šezdeset, ali, bio je lepo građen i izgledao je vrlo pristojno. Prvenstveno zbog toga što je bio elegantno, ukusno i lepo odeven: platnene nove pantalone, sivoplavi sako od teksasa, isto takav šešir i nove poluduboke čizme. Jahao je rasnog dorata.

Kosa mu je bila smeđa, poduža, ali uredno začešljana. Oči su mu bile sive, nos prav, a lice pravilno. Za pojasom nije imao oružje. Ali, ispod pazuha, u specijalno napravljenoj futroli, nosio je kolt kalibra četrdeset pet sa pozlaćenom drškom.

Kasijus Elmer bio je poznato ime, širom Država.

Na njegovom tragu bilo je mnogo lovaca na učenjene glave i još više saveznih šerifa, te Teksaskih renđera. Da ne računamo i nekoliko detektiva čuvene Pinkertonove de-

tektivska agencije. Lovili su ga otkako je bio raskrinkan u Santa Feu. Naime, na delu je bio zatečen prilikom zločina, dok je ubijao... Po narudžbini!

Videlo ga je više ljudi, sasvim slučajno. Ranije, nikada, nije napravio sličnu grešku.

Ubijao je u potaji, tiho, oprezno, bez svedoka. Uvek po narudžbini. Bilans njegovih žrtava bio je dvadeset tri osobe. Od toga, tri su bile žene, ni tog se nije libio. I, uvek se radilo o bogatim žrtvama. Naredbodavci su takođe bili imućni ljudi i dobro su plaćali prijav posao.

Kasijus Elmer bio je najskuplji ubica na Zapadu, a bio je i na Istoku, tamo u Njujorku, dok nije promenio sredinu. Bio je obrazovan, svojevremeno, u stvari ne tako davno, završio je prava. Ali, krenuo je drugim putem, putem zla i krvi. To mu je odgovaralo, takav je bio čovek. Bez skrupula.

Sada su ga gonili kao zver. Ubijao je da bi sačuvao sopstvenu kožu.

I, već dugo je bio neuhvatljiv!

Teško mu se ulazilo u trag, a onima kojima bi to i uspelo, ginuli su. Bio je opasan kao vrag.

Sada je jahao za Tombston.

*

Banda je brojala trinaest članova. Sačinjavali su je: Kid O. Brajen, Sen

Kerdž, Džo Galis, Ed Kertis, Blejk Hoper, Vort Kinli, Red Konor, Nevada Hopkins, Frenk Sledžis, Džek Norton, Stiv Klivs, Klej Harison i Ford Metjus.

Svi oni traženi su živi ili mrtvi širom zemlje. Svaki je imao na duši bar nekoliko ubistava. Ne računajući pljačke, silovanja i ostalo što je bilo izvan zakona. Recimo: ucene. Vođa bande bio je četrdesetpetogodišnji Ford Metjus. Bio je to iskusan razbojnik koji je prvu pljačku i ubistvo izvršio već u devetnaestoj godini. Nosio je kolt na levom boku: »Smit Veson« sa drškom od slonovače. Bio je brz na potezanju, najbrži u bandi. Izuzev, možda, Kleja Harisona, koji je nosio dva kolta i sa oba podjednako spretno baratao. Inače, svi članovi bande bili su dobri revolveraši. Prvorazredni. Ali, jedini Metjus i Harison su pogađali dolar u letu na visini od preko deset jardi.

Bila je to stravična skupina revolveraša i ubica.

Ford Metjus je bio čovek srednje visine. Imao je crnu kosu, začešljanu unazad, trouglasto lice i kukast nos. Bio je odeven u prugasto štofano odelo. Pogled mu je bio lukav i prodoran. U futroli na sedlu imao je zadenutu vinčesterku.

Klej Harison je bio kicoš u pravom smislu te reči. Imao je lepuškasto lice, smeđu kosu i zelene, proćicljive, oči. Bio je visok i vitak. Odelo na njemu bilo je skupo i uredno. Sav je bio u sivom, a od tog sivila odudarali su samo kravata boje vina i opasač od bivolje kože sa dva kolta marke »bizli«.

Ostali članovi bande nisu bili ni približno tako elegantni. Bili su prašnjavi, oholih, razbojničkih lica. Bilo je očito da ne mare za izgled, ali zato im je oružje bilo čisto i iz-

glancano. Jahali su u grupi. Iza njih dizao se oblak prašine. Jahali su na sever. Za Tombston!

*

Poput oštrice, u njegovu svest urezala se ta prolećna noć. Bio je april, kao i sada, vetrovit i nostalgican. Tada je neočekivano za oboje došao kraj. Oboje su ostali bez prijatelja, probudili se iz sna koji je trajao duže vremena. U neku ruku, kraj nečega i početak ničega. Ona je sada sa čovekom koji je spadao u onu kategoriju muškaraca za kojima je ranije prezrivo okretala glavu. Da, i on ga je upoznao. Radilo se o tihom i povučenom mladiću svesnom svojih mnogobrojnih slabosti, ali u isto vreme spremnom da vas danima ubeđuje u suprotno. Kada su se upoznali, u njegovim očima otkrio je mržnju provincijalca. Ta mržnja ogledala se u njegovim očima u toku celog razgovora.

Zatim su pričali o Mariji. I, nije uopšte reagovao kao zaljubljen čovek, onaj koji voli. Naprotiv. Svo vreme se kočoperio trudeći se da ostavi neki utisk. Falkom se na to samo ironično smeškao.

Ned, tako se taj zove, u vezu sa Marijom ušao je pravolinijski, onako kako to već može seoski odgojen mladić koji ispred sebe ima određen cilj. U ovom slučaju: zadržati je po svaku cenu, jer vredela je daleko više od njega u svakom pogledu. Ona ga je svakako pročitala. Ali, bila je trenutno sa njim iz samo nekoliko poznatih razloga. Bila je to veza bez perspektive. Međutim, trenutno je on prihvatao sve što mu Marija servira. A ljubav? U njihovom slučaju to je bila laž koju su oboje prihvatili, istina svako iz svojih razloga. Ned je

tako prekinuo dugogodišnju usamljenost i izgubljenost. Više nije bio potišten, samo uplašen da je ne izgubi. A pošto je Falkom znao šta će se pre ili kasnije dogoditi, on ga je žalio. Tim više mu je bila smešna Nedova kočoperna maska.

Sada je Falkom kroz prozor hotelske sobe posmatrao tmurno nebo. Neko bi rekao da je to bilo depresivno vreme. Na drugoj strani Falkom nije razmišljao o vremenu već je slušao veseli dečji žagor koji se čuo sa ulice.

Tišinu u sobi narušavali su i porumeni burni povici koji su dopirali iz saluna.

Bilo je podne. Kada se okrenuo zatekao je Emanuela kako ga posmatra. Izgledao je lepo. Plava kosa, kao jezera plave oči, pravilne, ali odlučne crte lica, dugo i vitko telo sa izraženim ramenima i tesno pripijena crna odeća činili su njegov izgled dostojnim imidžu hiperboličnog tipa kakav je Falkom bio i kao ličnost.

Kada je bio raspoložen, žene su ludovale za njim. Kada je bio mrzovoljan, niko se nije usuđivao da ga oslovi. Bio je visine koju pametne žene najviše cene: metar i devedeset. Važio je za ženskaroša jer često je menjao partnerke različitih godina. Nisu ga zanimala mlade od sedamnaest i starije od četrdeset pet godina, a ostale su dolazile u obzir ako su bile lepe ili bar atraktivne. Revolveraš bi im nakon izvesnog vremena nanosio bol svojim odlaskom, jer nije se hteo vezati. On je »ludovao« samo za jednom ženom, ne zbog kreveta, jer tu je bila kao i ostale, već zbog kontraverzne ličnosti toliko bliske Falkomovoj. Da ne bi mislio na nju, Falkom je stalno bio u društvu neke druge. Izbegavao je usamljenost, ali mogao je biti

samo u ženskom društvu. Muškarci kao prijatelji mu nisu trebali; zavidili su njegovoj superiornosti, bili su dosadni i ljubomorni na njega. Između ostalog i zato što je bio inteligentniji od njih.

Šta još reći za čoveka koji je bio legenda u zemlji koltova. Možda to da je u poslednje vreme postajao sve nežniji. . . I, više nije bio onako nepodnošljivo čutljiv.

Svukao je sa sebe košulju i tako ostao samo u farmericama. Njegove čvrste mišice kao magnet su privlačile pogled tridesetpetogodišnje salunske zabavljačice, najatraktivnije u »Kristal Palasu«. Ona, za razliku od njega, nije imala na sebi ništa od krpica. Bila je naga, kao od majke rođena, ali, do đavola, đavolski lepa, zgodna, rasna. Stajala je pred njim i gledala ga odozdo, jer bila je dvadeset centimetara niža od njega. Od tih metar i sedamdeset visine, koliko je imala, najviši deo činile su duge i prave noge, a ostatkom su dominirale velike, jedre dojke sa bradavicama koje su njemu izgledale kao pupoljci.

Bila je crnka, kosa joj je padala na ramena. Oči su joj bile malo razmaknute, što je, zajedno sa malo punijim okruglim usnama, činilo da izgleda zavodljivo i seksi. Revolveraš ju je posmatrao kao lepu stvar, kao izvanrednu, prvoklasnu robu. Naravno, nije joj to rekao; znao je da bi bila uvređena. A nije želeo da je uvredi, ničim to nije zaslužila. Tim više što za nju nije dao ni centa. Kao i druge žene, koje su bile sa njim, i ona je to uradila besplatno, znajući da Falkom nikada ne plaća ljubav.

Položio ju je na krevet, pažljivo, kao da je od stakla. Zatim je svukao farmerke i legao pored nje. Gledao ju je i zaključio da ima zgodno telo.

Pogledom ga je pozivala na poljubac. On nije odugovlačio. Prislonio je svoje usne na njene koje su bile lako rastvorene i vrele. Jezici im se nadoše dok ju je, istovremeno, mazio rukama. Ona se uvijala pod njim...

Nakon pola sata, Falkom je laganim pokretom pripalio dve cigarete. Jednu je pružio njoj. Prihvatila je i povukla dubok dim.

— Bilo je lepo — zaključila je jednostavno.

— Da, ni ja nemam prigovor. Bilo je izvrsno.

Neko vreme pušili su čutke.

— Šta sada? — upitala je nakon izvesnog vremena.

— Šta sada? Ništa novo, dušo. Ponovićemo sve ispočetka. Ili ti je, možda, dosta?

— Naravno da nije, dragi. Mislila sam da si možda umoran...

— Umoran... Pa i jesam. Ali, ako budeš nežna, umor će iščeznuti.

Opružio se pored nje ležeći na leđima. Prepustio je njoj igru. A ona je znala šta i kako treba da radi. Bila je strpljiva i temeljita. Prvo ga je milovala po kosi i grudima. Zatim se posvetila bedrima... Nedugo zatim, njen jezik je »lutao« duž njegovog tela. Uzbuđenje u njemu je raslo. I... sve se to završilo na jedini mogući način: jaukala je pogleda uprtog u tavanicu dok ju je uzimao bez žurbe. Prošlo je novih pola sata.

Sada su oboje bili iscrpljeni i znojavi. Ponovila se scena sa pripaljivanjem cigareta. Pušili su ležeći jedno uz drugo.

— Jesi li zadovoljan, Šone?

— Ne, nisam — osmehnuo se. — A ti? Mogu ti reći da imaš divnu stražnjicu, kvalitetne dojke, odgovarajuću facu... plus znaš šta godi muškarcu. Tu je i iskustvo... Nekad mi se čini da su žene u tvojim godi-

nama najbolje u krevetu, znaš.

Nasmejala se grohotom.

— A meni se pak čini da takvim ženama najviše odgovaraju muškarci mlađi od trideset godina. Znaš, ja i meni slične volimo piletinu — nasmejala se promuklo. — Ali, hej, nisi ti baš tako mlad, ha.

Tada neko zakuca na vrata. Falkom začuđeno podiže obrve, jer bio je rekao barmenu da ne želi da ga iko uznemirava u sobi. Iznenadio se začuvši Emanuela kako se podrugljivo smeje. Kucanje na vratima se ponovi.

— Idem da otvorim vrata — rekla je veselo ustajući. — Imam iznenađenje za tebe. Ne, ne treba ti taj kolt. Ostavi oružje. Iznenađenje je lepo, videćeš. Da me ne bi nikad zaboravio, odlučila sam da ti nešto priredim. Nešto što do sada nisi doživeo. Mogu li otvoriti vrata?

— Možeš — potvrdio je. Za svaki slučaj, ruke su mu bile u blizini opasača prebačenog preko naslona stolice. Ali, ubrzo se uverio da je opreznost nepotrebna. Jer, na vratima se pojavila devojka od najviše osamnaest godina. Imala je smeđu, kratku kosu i zelene, divne oči. Bila je srednje visine. Na sebi je imala tanku, prozirnu, haljinu ispod koje se video donji veš, a obline besramno ocrtavale. Malo stisnutih očiju, gledala je čas u Falkoma, čas u Emanuela.

— Udi — pozvala ju je Emanuela dok je revolveraš uživao u prelepom prizoru. U međuvremenu se bio pokrio čaršavom. Emanuela je bila i dalje bez odeće.

— Ovo je Beti — predstavila je Emanuela svoju prijateljicu. — Ovde je tek mesec dana i još je neiskusna...

— Šta ovo treba da znači? — bez ljutnje je upitao Falkom. Oči je pri-

kovao za devojkju. Bila je izvanredna i više od toga. U sebi je konstatovao da odavno nije video nešto lepše... Cela njena figura, njen pogled, crte lica, sve na njoj, pozivali su na ljubav.

— Kako ti se dopada? — upitala je Emanuela devojkju pokazujući na Falkoma.

— Ne vidim ga dobro. Pokrio se... — glas joj je bio tih.

Emanuela priđe Falkomu i strže sa njega pokrivač.

— A sada?

Beti odmeri revolveraša, koji se smeškao, od glave do pete.

— Mislim da je dobar. Tako neka-ko sam ga i zamišljala.

— Odlično, pa da počnemo — i, obe se uputiše prema Falkomu.

— Šta ovo treba da znači? — otpuhnuo je dim u njihovom pravcu.

— Kako bi trebalo da se ponašam...

— Ostani da ležiš i ništa ne čini — savetovala je nežno Emanuela. — Biće ti lepo. Sve prepusti meni i njoj.

Još dok je govorila, žustrim pokretom svukla je haljinu sa devojkje. Beti je ostala samo u gaćicama koje su napred bile mrežaste. Levom rukom, Emanuela joj pređe vrhovima prstiju preko nabubrelih bradavica, dok joj je desnom lagano svlačila gaćice. Betino telo je podrhtavalo. Pogled joj se srete sa Falkomovim. Gledajući je sa divljenjem, rekao je:

— Ali, ja sam umoran...

— Ti samo lezi i budi nepomičan. Sve ostalo mi ćemo uraditi — zahtevala je Emanuela. — Doživećeš nešto novo, ti revolverašu.

...Legle su pored njega i počele da ga ljube. Pri tom su mu bestidno pokazivale svaki deo tela... Njihova tela smenjivala su se ispred revolveraševih očiju. Ono što je video učinilo je da mu krv navre u lice i... Uzbuđenje je u njemu raslo. Već na-

kon pet minuta zaboravio je gde se nalazi. I sam se prepustio čarobnoj igri. Dok ga je Emanuela ljubila dole, usne mu se spojiše sa Betinim. Ugrizla ga je ne tako jako, ali opojno. Zatim se sve odvijalo spontano. Preturajući se po krevetu, ljubili su jedno drugo gde je ko stigao. Sve se završilo tako što je Beti u jednom trenutku bila ispod njega, dok je istovremeno Falkom osećao Emanueline poljupce i pomalo bolne dodire njenih dugih nokata na leđima...

Bilo je zaista nezaboravno. Falkom je bio krajnje iscrpljen kada su žene otišle. Ipak, ispred njegovih očiju još su bile obline lepe devojkje. Tako je i zaspao.

Kada se probudio bilo je veče. Obukao se polako, pripalio cigaretu i sišao u salun. Iako je bilo mnogo gostiju, našao je slobodan sto. Dok je prolazio kroz salun, gosti su sa zanimanjem proučavali njegov izgled i drške dva kolta za pojasom. Još ga niko nije prepoznao. U Tombstonu je bio prvi put. Ujahao je u grad sasvim slučajno.

Pored šanka je stajala Emanuela. Kada im se pogledi sretoše, namignula mu je i jedva primetno se osmehnula. Revolveraš je zakratko zaškiljio na levo oko. Beti nije nigde video. Bile su tu još tri salunske zabavljačice. Obradivale su pripite goste...

*

Bila je to 1888. godina. Tombston je u to vreme bio sasvim drugačiji nego pre nekoliko godina kada je klan Ajka Klantona žario i palio oblašću. Nadaleko čuveni, legendarni obračun Erpovih i Klantonovih kod O.K. koralu bio je davna prošlost. Poginuli su jedan Klanton, najmlađi, i jedan Erp: Morgan. Između ostalih,

te dve smrti bile su tragedija tog sukoba zakona i zla.

Sada je situacija umnogome bila različita. Klan Ajka Klantona nije se definitivno raspao, ali smrt bližnjeg učinila je da se veliki bos i rančer povuče u mirniji život i posveti svom ranču. Bar tako se pričalo. I, istina, u pokrajini Kočiz više nije bilo terora kao ranije. »Ugasili« su se i rudnici srebra u Tombstonu: u njima više nije bilo rude. Šerif grada Džoni Behan se takode povukao, jer ostao je bez moćne Ajkove zaštite. Oblasni šerif sada je bio Virdžil Erp. Grad je postajao sve civilizovaniji i nije više bilo nasilja i nepravde. Grad su uglavnom napustili hohštapleri i skitnice — razbojnici koji su se bili tu sjatili sa svih strana za vreme vladavine Klantona.

Čvrsta ruka zakona stigla je i u Tombston. Virdžil Erp je bio dobar šerif, njegova reč i značka su se poštovali. Samo, povremeno bi u grad ujahala neka banda i narušavala red. Tada bi intervenisao šerif... Do sada je uvek bio uspešan u tome i razbojnici bi ili napustili grad, ili se našli iza rešetaka.

Zahvaljujući ugledu Vajata Erpa, kog su se svi razbojnici plašili, a čiji je brat bio Virdžil, zaobilazili su Tombston. Osim toga, pročulo se i da je sam šerif Tombstona opasan i nepokolebljiv, te brz na koltu. I... da mu je s vremena na vreme u posetu dolazio Vajat iz Dodža. Iz svih tih razloga, u gradu je bilo relativno mirno, a svaki atak na zakon šerif je uspešno i blagovremeno otklanjao.

Ali, ovoga puta se u gradu nalazio ŠON FALKOM! A gde bi se on pojavio, opasnost se odjednom rađala, nevolje su navirale. Tamo kuda je on jahao mira nije bilo. Možda, možda, bi ovoga puta bilo dru-

gačije, jer Šon je bio prijatelj Erpovih i nameravao je da po svaku cenu ostane pasivan... da se drži po strani od svega. Međutim u grad će uskoro ujahati nečuvene ubice! Sve sami profesionalci...

*

Kao i uvek, Šon je sedeo u uglu saluna, tamo za najudaljenijim stolom od šanka. Na stolu ispred njega bila je čaša sa viskijem. Kockar je polako ispijao piće. Nije žurio, nikada nije pio preterano. Tek toliko da se malo »zagreje«. Voleo je žene i viski, ali oboje u umerenim količinama, iako je, kada se radilo o ženama, umeo i da pretera. Kao ovoga puta, recimo. Iz džepa je izvadio špil karata i počeo da reda pasijans. Vdeo je, za nekoliko stolova okolo, igrale su se partije pokera i prsti su ga svrbeli. Da li da zaigra partiju-dve? Ali, mrzelo ga je da pita, a niko ga nije ponudio. Vreme je sporo odmicalo. Tada njegovom stolu pride Emanuel.

— No, Šone, dosađuješ li se? — sela je preko puta njega.

— Tiše izgovaraj moje ime — zamolio je. — Neko može čuti i eto nepriлика. Pa, onako — odgovorio je na njeno pitanje. — A ti?

— Umorna sam — priznala je. — Od onoga gore. Najradije bih odspavala.

— Pa onda šta čekaš — predložio je. — Imam jednu molbu za sutra... — nabrala je obrve. — Treba da mi opereš neke stvari. U bisagama su. Ali, to tek kada se odmoriš. Nego, hoćeš li piće?

— Ne, a što se tiče garderobe, opaću. Ah, ti uvek moraš biti besprekorno čist i uredan. Da li ti garderobu pere svaka sa kojom spavaš, Šone?

— Zavisi... Ali, retko to radim sam. Radije odem u radnju i kupim nove stvari... — prekinuo je u pola rečenice primetivši da se otvaraju vratnice saluna i unutra ulazi čovek sa zvezdom na grudima. Bio je to šerif Virdžil Erp. Bi je visok, četvrtastog i odlučnog lica, prilično naočit. Osmotrio je goste saluna i pogled mu se najzad zadrža na Falkomu. Odmah se uputio ka njegovom stolu. Stigavši do njih, prstima je dotakao obod šešira u znak pozdrava.

— Oprostite, vi ste stranac ovde — obratio se kockaru.

— Da, ali vaš brat je moj prijatelj — uzvratio je Falkom. — Ličite jedan na drugog. Prošle godine bio sam u Dodž Sitiju. Baš tada Vajat vas je posetio sa Holidejem. Verujem da vam je pričao o meni.

— Možda, a kako se vi zovete? Šon Falkom, ah, sada znam. Da, čuo sam o vama dosta. I od Vajata i od drugih. Od brata uglavnom lepo, ali ovo drugo...

— Znam — klimnuo je glavom revalveraš. — Ljudi pričaju svašta.

— Pa, drago mi je što sam vas upoznao — šerif je pružio ruku i čvrsto su se rukovali. — Vajat bi se naljutio na mene kada vas ne bih pozvao da budete moj gost na večeri, mister Falkom. Nadam se da nećete odbiti...

— Nikako, biće mi zadovoljstvo.

— Onda, pođimo. Stanujem tu u blizini. Mislim da je Helena pripremila nešto ukusno... Oprostite, Emanuela — obratio se zabavljačici.

— Ništa, ništa, sam vi idite — osmehnula se Falkomu i udaljila se. I oni krenuše. Usput su pričali.

Ubrzo stigoše do Virdžilove kuće.

— Helena, ovo je Vajatov i naš prijatelj, mister Šon Falkom.

— Samo Šon, molim vas — reče kockar rukujući se sa ženom. Bila je plava, krhke građe, ali čvrstog pogleda.

Udoše u sobu koja je bila skromna, ali ukusno nameštena. Sedoše za sto, a Virdžil donese bocu sa viskijem i dve čaše. Dok su nazdravljali i ispijali piće, Helena je poslovala oko štednjaka.

Večera je protekla u dobrom raspoloženju. Časkali su između zaloga. Virdžilova žena bila je veoma interesantan sagovornik, a njen muž nije bio ljubomoran. Bili su to ljudi sa manirima i dobrim odgojem.

Oprostili su se sat vremena kasnije. Šon pođe u salun, a šerif u kancelariju.

— Dodite nam opet, Šone! — dobacila je Helena na rastanku.

*

Vašington, glavni grad SAD.

U Alen Stritu, u luksuzno napravljenoj zgradi, u određenoj prostoriji sa raskošnim nameštajem, sedeći za stolom od mahagonija, zavaljeni u crne kožne fotelje, razgovarala su dva veoma poverljiva čoveka iz »A«. Odelenja vladine specijalne, tajne i važne kontraobaveštajne službe.

— Naš čovek je na putu ovamo — izjavi jedan od njih koji je imao guste i sastavljene crne obrve i prodoran pogled.

— Da li se on javio, kako je dogovoreno? — upitao je major Staloen, čovek sa tamnim naočarima i tankim usnama. Pušio je debelu »habana« cigaru.

— Svakako, gospodine majore — potvrdio je kapetan Emerson.

— Gde je on sada?

— Danas je stigao u Tombston. Tu će se odmoriti dva dana, a onda nastaviti put...

— Da li je taj odmor bio neophodan?

— Jeste. Iza njega je dug put i težak posao.

— Da li je šifrirano javio putem telegrama da ima kod sebe dokumenta koja su nam potrebna?

— Da. Sve je u najboljem redu. sva potrebna obaveštenja su kod njega.

— Da li je cela operacija preduzeta na neupadljiv i diskretan način?

— Naravno, gospodine majore. Uz krajnje mere opreznosti.

— Onda nam preostaje samo da njega sačekamo — zaključio major i pritisnu jedno dugme na stolu. Ubrzo, gotovo istog trenutka, pojavi se devojka u plavoj bluzi i isto takvoj suknji noseći služavnik sa kafom i bocu sa viskijem. Diskretno, uz osmeh, sipala im je piće u kristalne čaše, a potom, lako se naklonivši, tiho izašla iz prostorije. Major i kapetan ćutke otpiše. Lica su im bila zamisljena.

*

Kasijus Elmer je predveče ujahao u Tombston i odmah skrenuo u prvu sporednu ulicu. Gledao je natpise na kućama sve dok na jednoj nije pročitao obaveštenje da se tu može dobiti soba za prenoćište. To mu je odgovaralo jer u glavnu ulicu i hotel nije mu se išlo stoga što ga je tamo neko mogao prepoznati. Sjahao je i ušao u kuću kratko pokušavši. Unutra je zatekao udovicu Everet, četrdesetogodišnju ženu koja je nekada bila lepa, ali sada je bila debela i nametljivo našminkana. Ispitivački ga je pogledala, a onda joj se lice razvuče u osmeh.

— Dobro veče, izvolite gospodine...

— Dobro veče, madam. Potrebna mi je soba.

— Dva dolara, gospodine — izdeklamovala je. — Plus šezdeset centi ako imate konja i želite da se za njega pobrinem.

— Naravno — izvadio je novac i platio joj.

Kada je dobio ključ i obaveštenje gde se soba nalazi, uputio se tamo. Zaustavio ga je njen kikotači glas:

— Imate li nekih posebnih želja, gospodine?

— Ne... nemam — odgovorio je kratko zastavši.

Čim je ušao u sobu, spustio se na krevet i umorno se proteglio. Ubrzo je zaspao. Probudio se dva sata do ponoći i odlučio da ode u neku krčmu na piće. U holu nije bilo nikoga. Izašao je na ulicu i krenuo u smeru gde se nalazila krčma koju je video prilikom dolaska. Nije odmah kao daleko kada ispred sebe ugleda nečiju senku. Na pet—šest jardi ispred njega, leđima okrenut, stajao je čovek srednje visine. Na sebi je imao svetlo odelo, a na glavi šešir kakav se u to vreme nosio na istoku. Upravo je dopuštao cigaretu i odbacio pikavac koji u luku pade na zemlju. Napravio je zatim dva tri koraka i osvrnuo se. Izgledalo je da nekoga traži.

Tako je to protumačio Kasijus Elmer koji je odjednom u predelu želuca osetio tup bol. Bio je to signal da nešto nije u redu, predosećaj koji ga do sada nikada nije prevario. Čovek ispred njega nije bio građanin Tombstona. Niti je tako bio obučan, niti su njegovi pokreti odavali čoveka sa zapada. Naprotiv, ostavljao je utisak sasvim drugačijeg čoveka.

Elmer u trenutku pomisli da je nepoznati detektiv agencije Pinker-

ton. Neverovatno je ličio na one koje je ranije sreo, a koji su bili na njegovom tragu. Taj je sigurno njega tražio.

Ubica se brzo osvrnu. Na ulici nije video nikoga.

Zatim se sve dešavalo brzo. Izvadio je kolt i pažljivo nanišanio u leđa nepoznatog koji nije ništa slutio. Delić sekunde pre nego što je Elmer zapucao, gonjen instinktom, nepoznati se hitro okrenuo i pokušao da izvuče oružje koje je nosio ispod pazuha.

Međutim, bilo je kasno. Elmer je dva puta pucao i nepoznati se strovali na zemlju smrtno pogođen. U tri skoka, Elmer je stigao do njega želeći da ga pretraži i oduzme mu novčanik. Trebao mu je novac.

Brzo ga je pretražio i u levom džepu našao novčanik. Uzeo ga je i brzo se udaljio.

Zaključio je da u gradu mora biti još progonilaca. Sigurno su otkrili njegov trag i pratili ga do Tombstona. Dakle, morao je da nestane. Tiho je ušao u kuću u kojoj je odseo. U holu nije sreo nikoga što mu je išlo u prilog. Otišao je u sobu, uzeo torbu sa stvarima i izašao neopaženo. Konjušnica je bila sa druge strane kuće. Unutra je bilo četiri konja. Uzeo je svog i poveo za uzdu još jednog. Zatim je u galopu izjahao iz grada primetivši da se na ulici okupljaju ljudi. Neko je sigurno pronašao leš, pomisli i obode konja.

Zaustavio se tek nakon četiri sata. Odlučio je da se malo odmori pre nego što nastavi put. Noć je bila obasjana mesečinom pa je mogao jahati pod uslovom da ne žuri previše. Uostalom, sumnjao je da će neko krenuti u poteru pre jutra, jer nisu mogli znati na koju je stranu krenuo.

Pripalio je cigaretu, a onda, pušeći, setio se da zaviri u novčanik koji je uzeo nepoznatom. Očekivao je da će osim novca pronaći i legitimaciju kakvu nose Pinkertonovi detektivi.

U novčaniku je bilo dvesto dolara i jedno plavo pismo. Ni traga od neke legitimacije!

Razmišljao je. Do vraga, koga je to ubio. Stavio je novac u džep, a odbacio koverat u stranu. Onda se predomislio i odlučio da proveri šta se u njemu nalazi. Otvorio ga je i uz svetlost šibice počeo da čita ono što je bilo napisano na parčetu papira koje se nalazilo u koverti.

Nakon što je pročitao poruku, zinuo je od zaprepašćenja. Potpisnik poruke bio je general Džon Stivens, glavnokomandujući istočne vojne oblasti zadužene za obezbeđenje granice sa Meksikom. Bili su tu podaci od dvanaest vojnih garnizona, o broju ljudstva, naoružanju, opremi...

Kasijus Elmer je u rukama držao najpoverljivije i tajne podatke od državne važnosti!

Dakle, bilo mu je jasno, ubio je nekog drugog do vojnog kurira koji je nosio važnu poruku u Vašington. Ubio je vladinog agenta...

Nedugo zatim, sinulo mu je da treba da radi. Uzjahao je konja i uz uzvik ga pterao prema jugu.

Odlučio je da ode u Meksiko.

Meksikanci će dati mnogo zlatnih pezosa za obaveštenja koja im je mogao pružiti. Poruku sa pečatom pažljivo je složio i stavio u novčanik.

Uskoro će biti bogat, a potom... Ostaće u Meksiku, kupiće veliko imanje i uživati...

Za to vreme, u Tombstonu, šerif Virdžil Erp stigao je na mesto zločina i nagnuo se iznad smrtno pogođenog stranca

trenutku ga neko povuče za ruku. Okrenuo se i ugledao gospođu Everet.

— Šerife, jedan moj gost je pobe-
gao ukravši mi konja.

— Kada se to desilo?

— Odmah nakon pucnjave. Uzne-
mirila me pucnjava pa sam pogle-
dala kroz prozor. I tada sam ga ug-
ledala kako u galopu jaše iz grada
vodeći za uzdu ukradenog konja.

— Njegovo ime?

— Ne znam. Nije se predstavio.
Došao je večeras i iznajmio sobu.

— Kako izgleda taj čovek?

— Nizak, pristojno odeven. . . —
opisala je Elmera veoma dobro. Na
kraju je šerif pozva u kancelariju da
razgleda poternice. Nije prošlo
mnogo vremena kada su naišli na
poternicu sa Elmerovim likom.

— To je taj, šerife — uzviknula je
gospođa Everet uzbuđeno. — Gos-
pode, a izgledao je tako pristojno. . .

Šerif joj zahvali, a zatim je otprati
obećavši da će ujutro krenuti u po-
teru za ubicom. Potom se uputio u
poštu. Probudio je telegrafistu i po-
slao telegram u glavni grad. Virdžil
je bio svestan od kakve je važnosti
za zemlju pismo koje se sada nalazi-
lo u rukama poznatog ubice.

Tako razmišljajući, vratio se u
kancelariju. Seo je prebacivši noge
preko stola. Bilo je pola sata do po-
noći. Odlučio je da u ponoć još jed-
nom obiđe grad, a onda ode kući na
spavanje. Ujutro će čim svane kre-
nuti u poteru za Elmerom. Do tada
se treba malo odmoriti. . .

Ali, nije bilo mira za Tombston
ove noći. Naročito ne za šerifa Vi-
rdžila Erpa. Naime, samo petnaest
minuta kasnije nakon pucnjave i El-
merovog bekstva, u grad je sa dru-
ge strane ujahala grupa razbojnika
na čelu sa Fordom Metjusom.

A oni su imali u glavama pakleni
plan.

Zaustavili su se na periferiji gra-
da i smestili se u jednoj napuštenoj
kući. Tu su još jednom razradili
plan, a potom je Metjus naložio
Frenku Sledžisu i Džeku Nortonu
da pođu u izviđanje.

Nakon pola sata obojica su se
vratila.

— Dakle? — upitao je vođa ban-
de.

Prvo je raportirao Frenk Sledžis:

— Šerif je u svojoj kancelariji i ve-
rovatno drema ili spava. Inače, ni u
jednoj kući u blizini kancelarije ne
gori svetlo što znači da građani spa-
vaju. Naravno, izuzetak je salun, ali
on je prilično udaljen od šerifove
kancelarije.

— Dobro, a šta si ti saznao, Džek?

— Ne mnogo. U šerifovoj kući ne
gori svetlo.

— A kako si saznao koja je njego-
va kuća?

— He. . . he — iskliberio se bandit.

— Od jednog pijanog starca koji up-
ravo ispija poslednje kapi viskija u
dvorištu saluna. Kada me je ugle-
dao, video je nas trojicu. . . ha. . .
ha. . . ha. . . ha. . .

— Dosta — prekinuo ga je vođa
bande. — Sada je vreme da krene-
mo u akciju. Svi znate svoje zadat-
ke. Kleje — obratio se revolverašu
sa dva kolta. — Ti ćeš povesti sed-
moricu ljudi i sredićete šerifa. Ja ću
za to vreme sa ostalima posetiti še-
rifovu kuću i oteti jedno njegovo de-
te. Jedno je dovoljno za ostvarenje
našeg plana. I, obavezno, ženu. Za-
tim, po obavljenom poslu, svi jaše-
mo na istok. Oni koji prvi stignu ne-
ka sačekaju ostale dve milje od gra-
da. Ovde se više ne smemo zadrž-
vati. Ima li pitanja?

— Nema — svi zagrajaše u isti
mah.

— Dobro, krenimo — zaključio vođa bande.

Do glavne ulice su išli zajedno, a potom se razdvojiše. Klej Harison povede svoju grupu u smeru gde se nalazila šerifova kancelarija. Sjahali su i tiho se prikradali. Red Konor je ostao da čuva konje. Ostala šestorica, Nevada Hopkins, Frenk Sledžis, Džek Norton, Stiv Klivs, Vort Kinli i sam Klej Harison, tiho stigoše do zatvora.

— Trojica na sporedni ulaz — šapatom naredi Klej.

Kinli, Klivs i Norton odmah krenuše. Bila je to uigrana skupina.

Klej sačeka pola minuta, a onda dade znak Hopkinsu. Ovaj tiho pokuca na vrata kancelarije. Ostali su čekali sa uperenim koltovima.

— Ko je to? — začu se iznutra.

Banditi ću ćutali.

Hopkins ponovo pokuca, sada znatno jače.

— Još je živ, šerife — dobaci lekar koji je upravo završio sa pregledanjem rana na prsima. — Ali, neće još dugo...

— Odmaknite se! — rasterao je Virdžil okupljene radoznalce. — Ne poznajem ga — izjavio je nakon što je pogledao nepomično telo. — Možete li ga malo povratiti — obratio se lekaru. — Interesuje me ko je on...

Lekar mu umi lice hladnom vodom, a potom, pošto se ranjenik osvestio, dade mu da proguta nekoliko gutljaja viskija.

Ovaj otvori oči.

— Zo... zovem se Fleming... Ja... javite u V... vašing... ton... vladi... po... poruka... je kod nje... ga. Ja... javite... ministru odbrane...

Šerif ga je pažljivo slušao prislonivši uvo uz sama usta ranjenika. Govorio je isprekidano i sve tiše i tiše.

— Kakva poruka? Ko ste vi?

— Pismo... vlada...

— Ko je pucao na vas?

— U... uzeo mi je poruku... Pismo... je kod nje... njega...

— Kako izgleda napadač?

— Ni... nizak...

Bile su to njegove poslednje reči. Umro je.

Šerif se zamišljeno pridiže. U tom

Međutim, šerif nije bio naivan. Nije se pojavljivao na vratima kako su banditi očekivali. Umesto toga ponovio je:

— Ko je?

Harison pogleda u dvojicu svojih ljudi. Bilo je vreme da zapucaju. Bilo je dogovoreno da preostala trojica stupe u akciju tek kada se začuje prvi pucanj. Harison dade znak Hopkinsu i ovaj uze zalet. Svom težinom sručio se na vrata i ona popustiše. Poput zveri, banditi uleteše u kancelariju pucajući.

Šerif je čekao spreman zaklonjen iza stola. I on je otvorio vatru na razbojнике. Prvim metkom pogodio je Hopkinsa u sam vrh Adamove jabučice. Bandit pade kao pokošen.

Tada je pucao Klej Harison. Njegov metak je za dlaku promašio šerifa koji se bacio u stranu. Drugim metkom, šerif je oborio Sledžisa.

Tada provališe i banditi sa druge strane. Šerif se nađe između dve vatre.

Šerif uspe još da pogodi Vorta Kinlija pre nego što prasnu iz cevi Harisonovog levog kolta. Zrno je očešalo Virdžilovu desnu slepoočnicu i odbacilo ga do samih rešetaka.

— Tako — zadovoljno je konstatovao Harison. — Sada ćemo ga dokrajčiti...

Norton pažljivo nanišani u šerifovu glavu.

Ali, tada se sa vrata začu nečiji ledeni glas:

— Ja to ne bih činio da sam na tvom mestu!

Razbojnici se trgoše kao opareni i svi pogledaše u istom pravcu: prema čoveku koji je kao iznikao iz zemlje stajao na vratima. Bio je od glave do pete odeven u crno odelo, a u rukama je držao koltove čije su cevi zloslutno svetlucale. Pogled njegovih plavih očiju prosto je se-vao i sekao prodornošću i ozbiljnošću.

Ipak, razbojnici su instinktivno reagovali.

Norton munjevito skoči u stranu ciljajući u crnoodevenog stranca, a istovremeno, Klivs se baci prema njegovim nogama.

Bio mu je najbliži, na svega dva koraka i nameravao je da ga obori.

Falkom, jer to je bio on, hitro isturi koleno i pogodi razbojnika u glavu, dok je u isto vreme pritisnuo okidač desnog kolta čije zrno jednostavno raznese levu stranu Nortonovog lica, koji je bio bočno okrenut prema revolverašu. Metak koji je Norton ispalio u poslednjem samrtničkom ropcu, pogodio je tavaniću.

Falkom zatim nacilja u Harisona i sigurno bi ga pogodio da ga nije omeo Klivs koji ga je, ležeći na podu, držao za noge i vukao svom snagom. Tako je Kleju Harisonu uspelo da se dokopa sporednog izlaza i izgubi se u mraku. Za to vreme Falkom je uspeo da se oslobodi Klivsovog »zagrljaja« oko nogu i odbaci ga u stranu. Ne predajući se, razbojnik je uperio kolt na Falkoma i počeo da pritiska okidač. Nije bilo izbora, pa Falkom zapuca i pogodi razbojnika u rame. Ovaj kriknu bolno i ispusti kolt. Zatim se njegovo telo umiri kao da je izgubio svest.

Falkom brzo pritrča šerifu da bi video šta je sa njim. Virdžil je bio bez svesti. U tom trenutku, pustolov je začuo komešanje iza svojih leđa i sinu mu da je napravio grešku što je poverovao da se razbojnik onesvestio. U poslednjem trenutku, bacio se u stranu ponovo potežući koltove.

Tako je izbegao metak koji bi ga sigurno pogodio, ali zato je zrno namenjeno njemu završilo svoj let tako što se zabilo u desnu stranu grudi nepomičnog šerifa.

Da ispalili drugi metak, razbojnik nije stigao. Preciznim hicem, Falkom ga je pogodio u sredinu grudi.

Time je obračun u kancelariji bio završen.

Falkom pronađe bocu s viskijem u ormaru i pride šerifu ne bi li ga osvestio. I tako, dok se on brinuo o šerifu, nije ni slutio kakva se drama odvija dvesto jardi odatle, u šerifovoj kući, gde su provalili Ford Metjus i ostali članovi bande.

Tresak na vratima probudio je Helenu. Soba je bila obasjana tankom mesečinom koja je prodirala kroz prozor. Na vratima je primetila siluete krupnih, nepoznatih ljudi. Provalili su u kuću. Deca, dečak i devojčica, spavali su u drugoj sobi. Brzo se pridigla i ljutito upitala:

— Ko ste vi i šta hoćete?! Kakav je to način ...

Dvojica razbojnika joj pritrčaše. Grubo je uhvatiše za ruke i povukoše na krevet.

— Brzo, dajte uže. Vezaćemo je.

Naravno, opirala se svom snagom. I, bezuspešno. Napadači su bili snažniji. Ono što je bilo interesantno, to je da Helena nije ni pokušala da vrišti. Bila je to tipična Amerikanka, neustrašiva i hrabra. Samo se gnevno batrgala pokušavajući da

se oslobodi. Ali, ubrzo je bila savladana.

— Deca su sigurno u drugoj sobi — konstatova Ford Metjus i prvi se uputi tamo. Za njim pođe još jedan bandit.

— Ne dirajte decu, vi ... razbojnici ... — niko je nije slušao. Uspraviše je i povukoše prema vratima.

Sve se odvijalo brzo.

Očajnički se odupirala.

U tom trenutku se začula pucnjava napolju. Heleni je to bilo dovoljno da zaključi kako je i njen muž, šerif Virdžil Erp, napadnut.

Za to vreme, Metjus je prišao krevetu i grubo obgrlio dete koje mu je bilo bliže. Bio je to dečak Tom koji je pre dva dana navršio sedam godina.

Dete se probudilo.

— Tata ... mama ... to niste vi! Pustite me da spavam ...

Bandit se grleno nasmejao. Podigao ga je u naručje i poneo prema vratima.

Shvativši da razbojnici otimaju i dete, Helena, koja je bila vezana i koju su držala dva razbojnika, gnevno ciknu i ugrize jednog napadača, Sena Kerdža, za ruku. Ovaj bolno kriknu, a onda je udari po licu drugom rukom. Žena izgubi svest od udarca.

Dok su ih iznosili napolje, dečak je uplašeno vikao:

— Ne poznajem vas! Vi niste prijatelji mog tate ... Pustite me ... Pustite moju mamu ...

Razbojnici brzo uzjahaše, prebacivši ženu preko jednog sedla i krenuše. Dečaka je Metjus držao na sedlu ispred sebe. U galopu su izjahali iz grada.

*

Nakon burne noći, konačno je i u Tombstonu osvanuo novi dan.

Šerif Virdžil Erp bio je teško ranjen. Gradski lekar izvršio je operaciju i izjavio da će biti potrebno bar četiri nedelje da se šerif oporavi.

U međuvremenu, otkrivena je otmičica šerifove žene i sina. Ceo grad je brujao o tome, ali nikom nije bilo jasno zašto su banditi to učinili.

Falkom je posetio šerifa, koji se u međuvremenu toliko povratio da je mogao da govori. Pričali su dugo, sve dok ih lekar nije upozorio da to nije dobro po šerifovo zdravlje.

Identifikacija poginulih članova bande ukazala je da se radi o opasnoj bandi Forda Metjusa. Ali, zašto su pokušali ubistvo šerifa i zašto su oveli ženu i dete, to niko nije znao. Ni sam Virdžil Erp.

Falkom je sve sa zanimanjem slušao. Bila je interesantna i priča o ubici Elmeru i vladinom kuriru. Falkom je zatražio da vidi sve poternice: sa likom Kasijusa Elmera i one za banditima Forda Metjusa. Trudio se da dobro zapamti njihova lica.

Sa svoje strane, šerif je stalno ponavljao jedno te isto pitanje: zašto su mu oveli ženu i dete. Nije bilo odgovora. On nije bio bogat i banditi ga nisu mogli uceniti. Taj razbojnički čin bio je jednostavno neobjašnjiv.

Falkom je potom izjahao iz grada i uputio se tragom razbojnika. Jahao je dvadeset pet milja, a onda okrenuo konja i vratio se u Tombston. Zapazio je dve stvari i bio je zadovoljan. Prvo, otmičari su se trudili da što dalje odmaknu od Tombstona što znači da nisu imali nameru da se vraćaju na mesto zločina. Drugo, nisu se trudili da sakriju trag i držali su se jednog pravca. Dakle, žurili su na određeno mesto. Potere se nisu bojali, jer šerif je bio onesposobljen, a građani Tombstona nezainteresovani da pomognu.

Nametao se jedan zaključak: napad na šerifa i otmica bili su samo deo plana koji su na umu imali razbojnici. Tombston, koji je važio za siromašan, nerazvijen i za pljačkaše neinteresantan grad, bio je samo usputna stanica.

Veoma inteligentni Falkom, još dalje je razradio svoju teoriju. Bandit poput Forda Metjusa znao je da je šerif Tombstona brat saveznog šerifa Vajata Erpa. Napadom na njega i otmicom njegove žene i sina osigurao je to da će se na njegovom tragu ubrzo naći neumorni borac za pravdu Vajat Erp. Ford Metjus je morao računati na tu činjenicu. Zašto je onda učinio to što je učinio? Sigurno ne samo zato da bi na sebe i svoju bandu privukao pažnju najopasnijeg progonioca u Državama.

Smer u kojem su jahali otmičari i ono što su učinili, logički su upućivali na samo jedan zaključak: nameravali su da na neki način izigraju samog Vajata Erpa. Zato su i jahali u pravcu Džodž Sitija ne skrivajući trag.

Kako, za sada je bilo teško odgovoriti. Istina, Šon Falkom je naslućivao odgovor. Ili je u pitanju neka osвета, ili što je daleko verovatnije, novac. Ljudi su najčešće i kretali stranputicom zbog novca.

A Ford Metjus je voleo novac više od svega.

E sad, ako se sve sabere nekim redom, prvo otmica, zatim smer jahanja, veza zločina sa Vajatom Erpom i ljubav koju su banditi gajili prema novcu, nameće se jedan jedini zaključak: ucena!

Šon Falkom otišao je pravo u salun. Tu je popio tri šolje jake crne kafe, dva dupla viskija, ručao i potom poručio još jedan ibrik kafe. Pošto je obilan ručak zalio prijatnom crnom tekućinom, poručio je još

dva piva i konačno, zadovoljenog apetita, uputio se u sobu gde ga je čekala Emanuela, žena nezajažljiva kada je ljubav u pitanju.

Znajući koju on pozu najviše voli, dočekala ga je stojeći, njemu leđima okrenuta, ali pognuta napred i rukama i laktovima oslonjena na sto, naga, sa isturenom, čvrstom, podignutom i za seks odlično oblikovanim stražnjicom, tako da je onaj deo tela, najinteresantniji za Falkoma i svakog normalnog i pametnog muškarca koji nije impotentan, a koji se nalazio između divnih, jedrih butina, isturila i učinila ga dostupnim njegovom pogledu, a tren kasnije i njegovom čvrstom i nabujalom donjem delu tela...

Kada je žestoko prodro u nju, samo je ispustila dugo i isprekidano: — aaaaaaaaaa... aaaaaaaaa!

*

Vašington.

U Alen Stritu, na uglu Pete avenije, u luksuzno napravljenoj zgradi sa stepeništem od najkvalitetnijeg mermera i kao sneg belom fasadom, na kraju dugog hodnika prekrivenog debelim sivim tepihom, u određenoj prostoriji sa raskošnim nameštajem i jakim klimom uređajima, sedeći za stolom od mahagonija iznad kojeg su visila četiri velika lustera od kristala sa mnogo svetiljki, zavaljeni u crne kožne fotelje, tiho, ali ozbiljno, razgovarala su dvojica veoma poverljivih ljudi iz »A« Odeljenja vladine specijalne, tajne, neobjašnjivo značajne i vrlo, važne kontraobaveštajne službe.

Šef tog obaveštajnog Odeljenja, staloženi, pronicljivi i opasni Stalolen, po rangju major, čovek koji je imao neverovtno tanke usne, a pre-

ko očiju tamne naočari, pušio je cigarete i gledao u telegram ispred sebe na ploči stola. Nije pokazivao nikakvo uzbuđenje, ali, po tome kako je brzo vukao dimove, moglo se naslutiti da je uznemiren i nespokojan, čak zabrinut.

Naspram, njega, sa druge strane stola, sedeo je čovek prođuhovljenog lica, sa očima koje su zračile intelektom, i gustim sastavljenim, crnim obrvama. Bio je to kapetan Emerson, po važnosti drugi čovek ovog obaveštajnog odeljenja.

— Naš kurir je mrtav — mirno je zaključio major ne gledajući sagovornika već u neku tačku na zidu prekrivenom plavim tapetama.

— Da, gospodine majore.

— Dragocena poruka koju je nosio ovamo u rukama je ubice — neizmenjenim glasom nastavio je Staloen.

— Da, gospodine...

— Ubica je čovek po imenu Kasijus Elmer. Plaćeni ubica.

— Jeste, gospodine — ponovo je potvrdio kapetan.

— Postoji li mogućnost da ga je u međuvremenu vrbovala neka strana obaveštajna služba? Prvenstveno mislim na meksičku.

— Postoji ta mogućnost, gospodine. Zašto bi inače presreo i ubio našeg čoveka?

— Ali, kako su mogli saznati za njega? Rekli ste da je sve držano u najvećoj tajnosti.

— To ne znam, gospodine. Cela operacija preduzeta je uz krajnje mere opreznosti.

— Vi znate da smo nas dvojica najodgovorniji za ovaj slučaj.

— Znam, gospodine.

— Zna li da je o svemu obavešten i sam predsednik, jer podaci su od najveće važnosti za bezbednost države?

— Znam, gospodine.

— Zna li kako glasi njegovo naređenje?

— Ne, gospodine.

— Kratko i jasno: podaci koje nam je poslao gospodin general Džon Stivens, po svaku cenu, razumete, po svaku cenu, moraju stići ovamo! Svi oni koji su ih videli moraju biti eliminisani! Najzad, ni u kom slučaju ne smeju dospeti u ruke meksikanaca.

— Razumljivo, gospodine.

— Zna li šta će se desiti u suprotnom?

— Pretpostavljam, gospodine — zabrinuto reče Emerson.

— I još gore od toga što pretpostavljate, kapetane. Daleko gore! Nas dvojica smo direktno odgovorni za ceo poduhvat što znači da snosimo sve posledice u slučaju neuspeha. Shvatate li?

— Shvatam, gospodine.

Nastala je kratka pauza pre nego što je razgovor nastavljen.

— Ovako — zaključio je major za njansu povisivši glas. — Imate sat vremena na raspolaganju. Za to vreme nađite dvojicu naših najposobnijih ljudi, agenata koji su već boravili na zapadu i lako se mogu prilagoditi tamošnjim uslovima života. Oni moraju što pre na put. Krenuće tragom tog Kasijusa Elmera. Isto tako, javite svim saveznicima da po mogućstvu krenu u poteru za tim Elmerom. Od Tombstona do granice sa Meksikom je, srećom, po nas, dosta veliko rastojanje. Elmer mora biti uhvaćen. Ali, ne gajite iluzije. Ako našim ljudima ne poda za rukom hvatanje tog Elmera, sumnjam da će to uspeti saveznicima, koji ionako imaju prepune ruke posla.

— Razumem, gospodine.

Falkom je rano ustao. Celu noć proveo je u društvu salunske zabavljačice koja se već zaljubila u njega. Morao joj je glasno priznati da je dobra, maštovita, interesanta i bajna u krevetu, a potom je izrazio žaljenje što je ne može oženiti, jer, osim što je bila starija od njega, bavila se profesionalno najstarijim zatom na svetu, kao prvo; zatim, on trenutno nije bio porodični čovek već zakleti avanturista koji nijednoj ženi ne može biti veran. Prvenstveno zbog toga što se uzbudivao neverovatnom žestinom čim bi ugledao, makar na pola milje odstojanja, žensku stražnjicu, a tek kada bi začuo promukli glas neke lepojke, jednostavno ju je morao imati i voditi ljubav sa njom. Za slavnog avanturistu, sve šarmantne i nepatrijarhalno vaspitane žene koje ne obuzdavaju svoje prirodom date strasti i želje i udovoljavaju prohtevima izvesnog dela svog tela, bile su mamac kojem nije mogao odoleti isto koliko kvalitetnom viskiju, kafi ili cigaretama. Stvar je bila verovatno u tome što su sve žene, bez razlike, radilo se o crnkama, brinetama ili plavušama, bile slično, ali uvek i različito građene, na jedan drugi način, tako da su strateške tačke na njihovom telu prosto fascinirale, golicale, pozivale na dodir i obećavale neslućeno uživanje, ponor strasti i požude, bile melem za revolverašovo oko i najdelotvorniji lek za opuštanje centralnog nervnog sistema i svih udova.

Znojeći se u krevetu sa nekom lepoticom, Falkom je zaboravljao na tmurnu, mračnu i ukletu prošlost, na opasnost, na koltove, na sve što je ružno, besmisleno i glupo. Zato je

voleo žene. I prepotentne, i brbljive i maštovite i zanesene i nezajažljive i glupe i nemoralne i čak one koje su trideset pet posto naklonjene svom polu... Jedino je bio ravnodušan prema skormnim ženama iz jednostavnog razloga što takve više nisu postojale. Poznavao je i nekoliko iskompleksiranih žena, koje su nakon vođenja ljubavi sa njim postajale uobražene i još više iskompleksirane, ali sada od kompleksa više vrednosti.

Son Falkom je dao reč šerifu Virdžilu Erpu da će sve učiniti da oslobodi njegovu ženu i dete od razbojnika. A njegova reč vredela je mnogo, znao je to Virdžil Erp itekako dobro pa mu je odmah laknulo.

Ostavljajući ga u bolesničkoj postelji, Falkom je otišao do saluna, naočigled svih gostiju poljubio Emanuelu u kosu, a potom i osamnaestogodišnju Beti u obraz i uvo, od čega je ova glasno uzdahnula i mahinalno pošla rukama da ga zagrlji. Nije uspela, jer brzo se odmakao i izašao napolje.

Kad je izjahao iz Tombstona, uputi se u pravcu Springfilda. Nakon dva dana ujahao je u grad od oko tri hiljade stanovnika. Bio je to grad identičan mnogim drugim na Zapadu, sastojao se iz široke glavne ulice i pet — šest sporednih.

Bilo je podne.

Potražio je hotel i iznajmio sobu. Prvo se okupao, a zatim otišao do berberina i obrijao se. Osvežen tako, otišao je u restoran i obilno ručao. Zatim se vratio u salun.

— Bocu viskija — poručio je, uzeo piće i smestio se za sto u uglu prostorije. U salunu je bilo još desetak gostiju. Krišom su pogledavali u crno odevenog stranca koji je izgledom privlačio pažnju. Bio je naočit,

pravilnog izduženog lica i plavih očiju. Onako visok i plav, odeven u kožno odelo, sa dva kolta za pojašom, za muškarce je izgledao opasno, kao revolveraš ili kockar, a za salunsku zabavljačicu, koja se zadesila u salunu, privlačno i iritirajuće. Bezuspešno je pokušavala da uhvati njegov pogled.

Uglom oka, slavni i čuveni avanturista ju je proučio i zaključio da nije njegov tip. Imala je ravnu stražnjicu, prevelike dojke i obično, iako indiskretno našminkano lice koje nije odavalo ništa.

Falkom je ispio pola boce viskija, a zatim ustao i izašao iz saluna.

Odlučio je da malo prošetata gradom. Kretao se lakim i gipkim koracima. Usput je pušio i povremeno zastajkivao da bi pogledao neki izlog. Na ulici je bilo dosta prolaznika koji su ga gledali ispod oka, ali Falkom kao da ih nije primećivao.

A onda je ugledao nju, devojkdu, crne kose i krupnih tamnih očiju. Stajala je u dvorištu ispred jedne dvospratne kuće.

Falkom se odmah uputi ka njoj.

— Dobar dan, gospodice — oslovio ju je i osmehnuo se onako kako je samo on umeo, malo podigavši obrve i lako otvorivši usta. Laganim pokretima pripalio je cigaretu.

Začudoeno ga je odmerila.

— Ne sećam se da smo se upoznali — primetila je promuklim glasom koji je na Falkoma delovao kao afrodisijak. Ispipao ju je pogledom, temeljito od glave do pete i odmah je svrstao u kategoriju žena koje zadovoljavaju sve njegove kriterijume o lepoti žene s kojom bi želeo spavati.

Imala je na sebi tesno pripijene farmerke i plavu kariranu košulju, čije je rukave bila zavrnila do laktova.

— I nismo se nikada upoznali, gospodice. Ali, sada kada sam vas video, moram vam postaviti nekoliko pitanja.

— Vi ste sranac — zaključila je.

Skinuo je šešir i pustio da mu plava razbarušena kosa padne na čelo.

— Da, ja sam stranac. Tek sam stigao u Springfield.

— Kakva pitanja želite da mi postavite?

— Da li ste udati? — drsko je upitao pustolov.

Napučila je usne i za kratko se namrštila. A onda se ponovo osmehnula.

— Recimo da je to moja stvar. Uostalom, otkud vam pravo da me pitate tako nešto?

— Ne verujem da ste udati — neumorno je nastavio Falkom. — U suprotnom, ne biste tu stajali...

— Kako to mislite?

— Objašnjenje je jednostavno. Da imate muža, on vam ne bi dopustio da se ni za trenutak pojavite sami na ulici.

— A zašto?

— Zato što ste toliko lepi da užasava svaka pomisao da u toj lepoti može uživati neki drugi muškarac i uz to još imati šanse da vam se približi. Da sam ja vaš muš, ne bih vas puštao iz kuće. Zaključao bih vas u sobu i ne bi puštao da izađete van.

— Ma nemojte. A šta bi vi radili u tom slučaju?

— Bio bi uz vas i ljubio vas dvadeset četiri časa dnevno.

Pocrvenela je.

— Vi... vi ste bezobrazni! Ne želim da razgovaram sa vama...

— Samo sam realan, gospodice. Pošto niste udati, želim da vam kažem nešto.

— A-ha, a šta to, crnoodeveni drzniče?

— Broj moje sobe u hotelu je sedamnaest. Biću u sobi posle deset sati naveče. I čakaću vas.

Otvorila je usta da nešto kaže, jer zahvatio ju je gnev, ali nije stigla. Falkom se već bio okrenuo i gipkim koracima samouverenog čoveka, udaljio se u pravcu saluna. Ispratio ga je njen sevajući pogled

*

Kasijus Elmer bio je pravnik po zanimanju, diplomirani pravnik i nije bio glup iako to što je bio obrazovan ne znači mnogo, jer postoji pravi niz ograničenih ljudi koji su uspešno diplomirali na nekom koledžu. Ali, u njegovu podsvest ukorenile su se crne seni zločinačkih ideja i usmeravale njegova razmišljanja na onu ružnu i mračnu stranu života. Ma koliko bio inteligentan i obrazovan, neke unutrašnje sile primorale su njegov razum da funkcioniše u nekom psihotičnom ritmu, a rezultat svega toga bila je visoka anksioznost njegovog razuma i u takvom stanju je postajao agresivan, opasan i spreman da ubije. Ta njegova ciklična psihoza javljala se toliko često da je u najmanju ruku bio preokupiran zločinom.

Nije poznato šta ga je učinilo takvim. Možda neki događaj iz detinjstva. U svakom slučaju, mozak mu je »radio«
stravičnom brzinom, posebno u trenucima kada je bio u opasnosti. Ili dok je obavljao neki zadatak.

Imao je dve slabe tačke: novac i žene. Voleo je i jedno i drugo.

Sada je bio na putu za Meksiko. Već dva dana jahao je odmorivši se samo dva puta po nekoliko časova.

Nalazio se nadomak Santa Fea, grada u kojem je već bio i u kojem su ga poznavali. Ali, ponestalo mu

je hrane, a želeo se i odmoriti jer bilo mu je dosta prerije.

Sjahao je, pripalio cigaretu i skoncentrisao se na razmišljanje. Bio je ubica, odmetnik van zakona, a sada i čovek koga će tražiti cela država, jer u njegovom posedu bila je supervažna vojna tajna od neizmernog značaja za bezbednost države.

Lovcima na učenjene glave, saveznicima i Teksaske rendžerima, sada će se pridružiti i specijalni vladini agenti. Dakle, bio je najtraženiji čovek u zemlji i morao je biti đavolski oprezan.

Šta uraditi u tom slučaju?

Do granice je bilo još tristo milja! Proketo velika udaljenost.

Lovci na glave i savezni šerifi nisu ga mnogo brinuli. Uspeo je da im zametne trag i za njih je bio neuhvatljiv. Ti ljudi, odrasli na Zapadu, jednostavno nisu mogli pratiti logiku obrazovanog zločinca sa Istoka i izmicao im je kao od šale. Ali, sada su mu na tragu veoma sposobni i obrazovani, specijalno obučeni ljudi koji rade za vladu.

Najbolji način da smisli kako da pobegne vladinim agentima bio je taj da pokuša da razmišlja na njihov način.

Šta bi on uradio na njihovom mestu?

Njihov glavni cilj bio je sprečavanje otkrivanja državne tajne nekoj drugoj zemlji, u ovom slučaju meksičkim vlastima, jer podaci koje je posedovao bili su interesantni upravo za njih.

Dakle, ne smeju mu dozvoliti da stigne u Meksiko!

Svesni da on zna kakvom se riziku izlaže ako ujaše u neki grad, vladini agenti tražiće ga van gradova, pokušati da mu otkriju trag i slede ga. Ili ga presretnu negde usput?

Kasijus Elmer je znao da je identifikovan kao ubica, jer pobjegao je iz sobe u kojoj je odseo u Tombstonu. Tu je napravio veliku grešku. Pošto ga niko nije video prilikom zločina, mogao je mirno ostati još neko vreme u Tombstonu i tek onda napustiti grad. Zločinac nije znao da je vladin kurir bio još živ kada je on pobjegao.

Dugo je Elmer razmišljao šta da uradi. Na kraju je odlučio.

Odjahaće pravo u Santa Fe, usred bela dana, s tim što će zaobići šerifovu kancelariju, jer ovaj ima poternicu sa njegovim likom i mogao bi ga prepoznati. Odsešće u hotelu pod lažnim imenom, odmoriti se dva dana, kupiti hranu u trgovini i nastaviti put.

Niko neće pomisliti da je toliko lud da ujaše otvoreno u grad, ne skrivajući se i izloži se riziku da ga neko prepozna.

Tu, među ljudima, biće upravo najsigurniji. Tu će ga najmanje tražiti.

Bio je to veoma rizičan plan, ali odlučio je da ga sprovede u delo. I, imao je nerava za takvo šta.

Sat vremena kasnije ujahao je u Santa Fe, u glavnu ulicu, ali sa suprotne strane od mesta gde se nalazila šerifova kancelarija. Zločinac je dobro poznao grad.

Uputio se pravo u konjušnicu i tamo smestio konja. Drugog, na kojem je jahao od Tombstona dovde, ustrelilo je kada je životinja malaksalo klonula.

Zatim je mirno, ne žureći, kao da mu je savest najčistija na svetu, krenuo u pravcu hotela.

I, niko nije obraćao pažnju na njega. Santa Fe je bio prometan grad, u njemu je bilo mnogo stranaca. A Elmer ničim nije privlačio pažnju prolaznika.

Ušao je u hotel i prišao recepciji. Recepcionar, omalen čovek sa naočarima preko nosa, ispitivački ga je pogledao.

— Dobar dan — pozdravi Elmer.
— Potrebna mi je soba.

— Svakako, gospodine. Jednokrevetna?

— Da.

Recepcionar mu pruži ključ.

— Broj 24, gospodine. Dva dolara za noć. Koliko ostajete?

— Dva dana.

— U tom slučaju četiri dolara, gospodine. Molim vas, upišite ovde vaše ime...

Elmer se upisa kao Džon Haring, trgovac.

Zatim poruči toplu vodu za kupanje i čiste peškire. Onda je krenuo na sprat gde se nalazila soba. Za sada je sve teklo onako kako je zamislio. Bio je neupadljiv i nije izazivao podozrenje.

Zaspao je nakon desetak minuta. Prethodno je bio zaključao sobu.

Probudio se kada je već bio mrak. Pogledao je na sat. Bilo je sedam sati naveče. Odlučio je da ode u neki salun i potraži društvo za noć koja je bila pred njim. Već dugo nije spavao ni sa jednom ženom, a osećao je potrebu za tim.

U Santa Feu postojao je jedan burdelj i Elmer je znao za njega. Krećući se mračnom stranom ulice, krenuo je tamo. Ušao je na sporedni ulaz i prišao ženi četrdesetih godina koja je stajala za nečim što liči na pult.

— Dobro veče, gospodo. Ja sam trgovac u prolazu i ovde ću se zadržati dan-dva. Malo bih se proveo, a čuo sam da za određenu sumu novca vi ispunjavate takve želje...

— Želite provod, dakle — osmehnula se širom otvorivši oči i trepnuvši nekoliko puta. — U tom sluča-

ju predite u drugu prostoriju i odaberite društvo koje vam odgovara. Cena je pedeset dolara, a u nju nije uračunato piće.

— Nisam tako mislio. Odseo sam u hotelu i želeo bih da mi neka od vaših devojaka pravi društvo tamo, a ne ovde. Zna — nastavio je poverljivo — ja sam oženjen i ne bih rizikovao da me prepozna neki od vaših klijenata, a koji možda dolazi iz mesta odakle i ja...

— A tako, dakle. U tom slučaju, vama je potrebna devojka za celu noć.

— Da.

— To će onda koštati malo više. Šezdeset dolara. A koju devojku želite?

— Izbor prepuštam vama, gospođo. Samo nemojte da bude debela. Takva mi je, znate, žena, i...

— Razumem, gospodine — rekla je glasno se smejući i ne uvredivši se iako je i sama bila — »debeljuka«.

— Onda, ja bih sačekao ovde, gospođo. Molim vas da vi odaberete i budete što brži. Žuri mi se, jer neko bi mogao naići i...

— Svakako, gospodine, svakako.

— I još nešto, gospođo — dobacio je Elmer. — Ukoliko vaš izbor bude dolar, imate još deset dolara pride za trud.

— Vi ste zaista pravi džentlmen, gospodine. Takve mušterije su uvek dobrodošle u našu kuću.

Potom se udaljila mašući pozamašnim kukovima. Vratila se nakon pet minuta u društvu tridesetogodišnje devojke sa plavom kosom zadignutom u punđu i debelim slojem pudera na licu. Imala je krupne, zelene oči i male dojke (videlo se to jasno pošto je dekolte bio dubok i više otkrivao nego skrivao), a jake kukove i relativno duge noge. Nije

imala bog zna kakav struk, ali Elmeru to i nije bilo bitno.

— Ema — predstavila se devojka i pružila mu ruku. Prihvatio je rekavši svoje lažno ime. Zatim je platio i poveo je prema vratima.

— Ha-ha-ha, kikotala se vlasnica ispraćajući ih pogledom i zadovoljno trljajući ruke, jer naplatila je tarifu dvostruko višu od one koju plaćaju drugi klijenti.

Dosta neopaženo, stigli su do hotela, ali video ih je recepcioner koji se samo malo namrštio ništa ne komentarišući. Popeli su se gore.

Ušavši u sobu, zapodeni su razgovor.

— Da se skinem? — upitala je.

— Naravno — potvrdio je. — Ali, ostani u gaćicama.

— Zašto, gaćice će mi smetati. Tačnije, smetaće ti.

— Neće. Pre nego što započnemo seks, pričaćemo. Hoću da te gledam i da ti nešto ispričam. Tek onda vodićemo ljubav. Tako, znaš, ja uvek radim. Prvo pričam, a onda...

— Znam, a onda radiš ono — osmehnula se.

— Tako je, bejbi. Skidaj se.

Poslušala ga je. Ostala je samo u belim čipkastim gaćicama. Hladnokrvno ju je gledao.

— Znaš zašto sve ovo? — upitao je.

— Pojma nemam, srce — odgovorila je.

— Zato što me to vraća u vreme kada sam imao devetnaest godina. Bilo je to na koledžu. Bio sam brucos i ljuto sam se zagrejavao za jednu malu. Konačno mi je pošlo za rukom da je dovedem u svoju sobu. Zaključao sam vrata i pokušao da je poljubim. Ugrizla me je za usnu i odmakla se. Iznenadeno sam je posmatrao. Tada je neočekivano počeo

la da se svlači. Obučena nije bila bog zna šta. Ali, hej, kada se skinula, bila je kao seks bomba. Rekla je: — Uzmi me. I nemoj biti nežan.

— Koliko si ih imala pre mene — upitao sam.

— Nijednog.

— Znači, nevina si?

— Nisam. Sama sam sebi oduzela nevinost.

— Kako i zašto?

— Imala sam trinaest godina i igrala sam se. Uradila sam to sa malom lutka-igračkom.

— Hm... hm — gundao sam.

— Uzmi me sada — tražila je. — I, nemoj biti nežan. Privlače ne grubi muškarci — raskrečila je noge i pokazala mi ono što je imala između njih. Bio je to veoma interesantan prizor za mene, bruceša koji je do tada samo zamišljao kako izgleda ta ženska stvar za kojom luduju oženjeni, razvedeni i ostali muškarci sa maštom ili bez nje. Ja, pubertetlija u završnoj fazi, ranije, u mislima, gubio sam se zamišljajući ono što sam tada gledao uživo, na dva metra od mene. Ali, sada sam bio nemoćan. Bio sam hladniji od četiri-ipo ohlađena špricara i nisam ništa osećao osim znatiželje.

— Šta čekaš? — upitala me je tada. — Zašto me ne uzmeš?

— Kako? — upitao sam zbunjeno.

— Uzmi ti mere. Lako je reći: uzmi me.

— Zar nisi želeo da vodiš ljubav sa mnom? — bila je začuđena.

— Želeo sam. To i sada želim. — odgovorio sam. — Ali, ne mogu.

— Ne dopadam ti se?

— Dopadaš mi se. Nešto lepše do sada nisam video. Ali...

— Ali?

— Moraš mi pomoći.

— Ali, kako kad ne umem?

— Ne znam, izmisli nešto. Dodi i miluj me.

— Ti... ti si nesposoban muškarac. Zbogom! — rekla je i zatražila da otključam vrata. Brzo se obukla. Dao sam joj ključ i potom otišao u najbližu kafanu. Napio sam se ko...

— Zašto mi sve to pričaš?

— Zato da bi shvatila šta mene uzbuđuje.

— Ne razumem?

— To sam shvatio mnogo kasnije. Uzbuđuju me žene koje nisu sasvim gole, ali tako da na sebi imaju malo krpica koje skrivaju one najinteresantnije delove tela.

— Ali, ne možemo voditi ljubav ovako. Moram skinuti gaćice.

— Tek kada ti ja to dozvolim. U stvari, ja ću ti ih pocepati kada dođe vreme za to, kada budem dovoljno uzbuđen.

— A kada će to biti?

— Lezi i čekaj. Ja ću za to vreme pušiti i posmatrati te. Onda, kada budem dovoljno uzbuđen, skinuću se i voditi ljubav sa tobom.

— To onda moraš posebno platiti — tražila je. — Gubim vreme.

— Platilo sam te za celu noć. Prema tome, budi mirna. Ako ti je dosadno, razmišljaj o čemu hoćeš. Samo nemoj gledati u mene. To me nervira.

Pripalio je cigaretu.

U tom trenutku, kao grom iz vedra neba, otvorila su se vrata, tačnije, neko ih je u snažnom naletu provalio i upao u sobu. Taj neko, a bio je to gradski šerif Arti Džeger, u ruci je držao kolt.

Bio je to čovek srednjeg rasta, čvrsto građen, odlučnog lica i hladnog pogleda.

— Kleje Elmeru, uhapšen si! Napravio si veliku grešku, mister. Prepoznala te je gospođa Edkins kod

koje si »iznajmio« ovu curu. Naime, praktikujem da pravim kopije svih poternica koje dobijam i dajem ih gospodi Edkins. Kod nje navraćaju mnogi nitkovi i nisi prvi koga je ona prepoznala. Ti si višestruki ubica, amigo. Tražen si živ ili mrtav. Ako pođeš mirno sa mnom, čeka te suđenje i potom vešala. Ako mi se suprotstaviš, dobićeš metak. Biraj!

Ubica sa Istoka ga je mirno posmatrao. Mozak mu je već radio onom stravičnom brzinom karakterističnom za situacije kada mu preti opasnost. Nije se uplašio, jer nije znao šta je strah. Takvo osećanje nije poznavao. Tražio je izlaz iz nastale situacije. Ali, šanse su mu bile male. Šerif ga je držao na oku i nišanu. Bio je spreman da povuče okidač.

Ema se pridigla i zaprepašteno gledala čas u šerifa, čas u Elmera. Zar je taj čovek bio ubica? Gotovo neverovatno...

I nehotice je napravila jedan korak i tako se znatno približila ubici. On je to registrovao uglom oka.

Odjednom, Elmer se munjevito bacio i povukao Emu sa sobom u stranu. To je sprečilo šerifa da puca, jer mogao je pogoditi devojkicu. Sve se odigralo u deliću sekunde.

Kasijus Elmer, koji je jednom rukom čvrsto stiskao devojkicu držeći je između sebe i šerifa, drugom, slobodnom rukom, brzo je izvukao kolt sa pozlaćenom drškom i onako ležeći, uperio ga u iznenađenog šerifa.

Dok je šerif oklevao da puca, da ne bi pogodio devojkicu, ubica sa Istoka nije se ni trenutka dvoumio. Ispalio je dva metka u grudi gradskog šerifa koji se bezglasno sruši na pod na kom se pojavi lokva krvi.

Ubica odgurnu devojkicu i brzo se pridiže i pođe prema vratima. Tada

je, nakon prvog šoka, devojkica malo došla sebi i počela da vrišti.

Ubica se zaustavi i hladno je pogleda. Onda je nanišanio u njenu glavu i mirno, kao da pali cigaretu, povukao okidač. Odjeknu pucanj i između očiju devojkice pojavi se crvena rupica. Umrula je pogleda razrogačenog i uprtog u tavanicu.

U nekoliko skokova, Elmer pretrča hodnik, siđe dole, hladnokrvno ustrelji recepcionera koji je pokušao da ga upita šta se to dešava gore i nestade na vratima. Izašavši na ulicu, mirno se umešao među prolaznike koji su zastali i gledali u pravcu hotela jer su začuli pucnjavu.

— Šerif je uhvatio nekog razbojnika — objasni mirno ubica dvojici građana koji ga upitno pogledaše. Zatim je produžio, ali bržim koracima, prema salunu.

Ispred saluna, za drvenu prečku, bilo je privezano šest konja.

Elmer znalački odabra najbolju i najodmorniju životinju, uzjaha je i potera u galop.

Pre nego što su građani shvatili šta se dešava, napustio je grad.

Nešto kasnije, nestao je iza grebena na istočnoj strani od grada.

Iza sebe ponovo je ostavio leševe i krv.

*

Istočno od Linkolna, na putu za Dodž Siti, na sto pedeset milja od tog grada, ispod jednog grebena, gde su se razbojnici ulogorili, odvijala se ovakva scena:

Razbojnik Sen Kerdž prišao je Heleni i prokomentarisao:

— Već šest meseci nisam spavao ni sa jednom ženom. Šta, srce, misliš o tome? — iscerio se.

— Mislim da je to dug period,

razbojnice — mirno je uzvratila žena.

Ostali razbojnici su sa zanimanjem pratili tok događaja i slušali razgovor.

— Ti i nisi neka ženska, znaš — nastavio je Kerdž. — Ima i boljih, onih koje me više privlače. Ali, znam i ružnijih od tebe, veruj mi.

— Ti si, naprotiv, divan. Zgodan, prljav i glup. Kada te čovek gleda i nehotice te upoređuje sa određenom vrstom životinja. Ali, to neke žene privlači. I meni se dopadaš.

Nešto dalje, na četiri jarda od njih, umorni dečak je spavao.

— Dopadam ti se? — iskliberio se bandit. — Da znaš da nisi prva koja mi je to rekla.

— Sigurna sam u to. To ti je morala reći svaka sa kojom si na bilo koji način komunicirao.

— Kako to misliš?

— Lepo. Neodoljiv si.

Bandit se sasvim zbunio. Očekivao je da će oteta žena pokazati strah, prezir, odbojnost... A ništa od toga. Ona ga je posmatrala veoma umiljato, kao da zaista misli ono što govori.

— Priznaj mi da bolje izgledam od tvog muža — zahtevao je. — S njim si već dugo. Postao ti je monoton. Takav je slučaj sa svim ženama. Jedan muškarac im brzo dosadi, postaje nezanimljiv. Žene vole promenu, je l' tako? Ubeđen sam, recimo, da ti voliš jake, sirove i snažne muškarce. Ovakve kao ja.

— Zaista se razlikujete. On je čist, a ti prljav. On je uvek uredan, a ti si uvek odrpan. On je karakteran, a ti si šonja. On je dostojanstven, a ti si iskompleksiran. On je...

Sve to govorila je mirno ne pokazujući ni najmanje uzbuđenje. Čak je i izazivački posmatrala razbojnika.

Kerdž se namrštio.

Neke od reči koje je upravo čuo nisu mu se dopale, ali, prokletstvo, njeno lice govorilo mu je nešto drugo.

— Znaš šta vidim u tvojim očima, medena? — upitao je.

— Znam.

— Znaš?

— Znam.

— Pa reci mi onda. Šta vidim u tvojim očima? Šta se nazire u tvom pogledu?

Potrebno je napomenuti da je Helena bila obučena samo u spavaćicu koju je i imala na sebi kada su je razbojnici probudili i prinudili da pođe sa njima.

— Vidiš krevet, srce. Na krevetu smo ti i ja.

Razbojnik je zinuo od čuda.

— I... kako ti se to dopada?

— Zvuči izazovno i primamljivo — mirno je konstatovala.

— Prokletstvo! — opsovao je zapanjeni Kerdž koji je očekivao svaki drugi, ali ne i ovaj odgovor. Požudno ju je gutao pogledom.

— Šta onda čekamo, medena? Vidim da nemaš ništa protiv onoga što sam ja zamislio.

— A šta si ti to zamislio?

— Da te silujem — priznao je bandit.

— Ah, to. Neće biti potrebno.

Sada su već i ostali razbojnici bili zbunjeni. Pa ovako ne bi govorila ni trećerazredna drolja iz petorazrednih burdelja u El Pasu, a kamoli žena uglednog šerifa!

— Znači... znači, ti ćeš dobrovoljno voditi ljubav sa mnom neuverljivo je zaključio razbojnik.

— Varaš se, muškarčino.

— Kako sad to, varam se...

— Tako, neću voditi ljubav sa tobom.

— Zašto, do vraga? Sad si rekla da nemaš ništa protiv toga.

— Zaboravljaš da si u mojim očima video krevet. A mi ga nemamo. Nije mi ni na kraj pameti da se valjam po ovoj tvrdoj zemlji.

— Vidi ti nje... Znači voliš seks jedino u krevetu, medena, a?

— Divim se tvojoj sposobnosti zaključivanja.

— Ali, ti nisi u situaciji da biraš i postavljaš uslove, medena, shvataš?

— Shvatam. Rekao si da nisam u situaciji da postavljam uslove.

— Onda... pomiri se sa sudbinom. Do đavola i krevet! Probaj kako to izgleda u preriji...

— Pomirila sam se sa sudbinom.

— Znači pristaješ...

— Ne.

— Ali, tebi je jasno da nemaš izbora. Uzeću te milom ili silom.

— Nećeš.

— Kako sad to?

— Sprečiće te jedan od tvojih kompanjona — samouvereno je izjavila.

— A-ha. A koji to i zašto?

— Onaj kog budem odabrala da vodim ljubav sa njim. Ti nisi moj tip.

— A koji je tvoj tip? Metjus, Harison, O. Brajen, Galis, Kertis, Hoper ili Konor?

— Ne znam. Nisam još odlučila.

— Onda se odluči, dušo. Što pre!

Helena ih sa zanimanjem odmeri jednog po jednog. Na kraju reče:

— Zao mi je.

— Šta ti je zao, do vraga?

— Nijedan od vas nije moj tip, kapirote? Svi ste ružni, prljavi i zli. Obični bednici. Siledžije i primitivci. Divljaci. Idioti. Glupi ste, između ostalog. Ja sam verna svom mužu.

Tek sada su razbojnici shvatili da je žena želela samo da dobije u vremenu. Shvatili su da ih ona u stvari zavatlava, tera šegu sa njima. I još

nešto... Shvatili su da ih se ona uopšte ne plaši! Otvoreno im je rekla šta misli o njima. Smatrala ih je nižim bićima.

Vođa bande Ford Metjus i Klej Harison prasnuše u smeh. Ostali su imali glupav izraz na licima. Ovakvi dijalozi su za njih bili nerazumljivi. Živeli su životom razbojnika i znali su za nasilje, grubost i surovost. Bilo kakvo intelektualno nadmudrivanje bilo im je strano. Tu se jednostavno nisu snalazili, gubili su se.

Izrevoltiran, Sen Kerdž je zamahnuo rukom da bi je udario. Zaustavio ga je njen upozoravajući glas:

— Ako me udariš to će te skupo koštati. Moj muž goniće te do pakla i natrag. Ustreliće te kao kojota.

— Ha... ha... ha. Tvoj muž je mrtav, medena. Ubili smo ga.

Nešto kao blesak sevnu u njenim očima. Zaškripala je zubima.

— To što si rekao je istina?

— Jeste, medena.

— U tom slučaju osigurali ste sebi vešala. Svi odreda. Vajat Erp će vas uhvatiti pre ili kasnije. A onda teško vama... — odjednom je izgubila strpljenje i glas joj je postajao histeričan.

— Vajat Erp, kažeš... Pa, njemu te i vodimo, medena. Zato smo te i poveli sa nama.

— Vi... ubice... vi ste ludi! Ja... ja ću vas poubijati kao zveri. To i jeste... krvoločne zveri...

— Kako ćeš to izvesti, medena? — nasmejao se bandit.

— Doći će i taj trenutak, zlikovče! Budi siguran u to!

Vika je probudila dečaka.

— Mama, šta se to dešava. Gde je tata i ko su ovi ljudi?

— Tata je... on će doći, Tome. Ovi ljudi su razbojnici. Oteli su nas...

— Umukni! — razdera se bandit i ošamari je snažno. Za trenutak je izgubila svest.

Dečak poče da plače. Prvo tiho, a zatim sve glasnije. Ali, to nije dirnulo razbojнике.

Helena se pridiže i pokuša da ode do dečaka. Kerdž je zgrabi za rame i snažno povuče. Srušila se na zemlju.

Tada priđe i O. Brajen. Jednim potezom strgao je spavačicu sa nemodne žene. Prizor koji se ukazao izazvao je više uzdaha od strane razbojnika. Helena vrisnu.

— Dosta je bilo priče — primeti O. Brajen. — Predimo na dela. . . — nagnuo se iznad Helena i počeo da je divlje ljubi po grudima. Pri tom ju je i ugrizao. Ona se opirala onoliko koliko je mogla. U jednom trenutku, ugrizla je razbojnika za uvo, svom snagom. Začuo se krik, a potom je iz rasečenog mesta šiknula krv. Razbojnik divljim i očajničkim trzajem pokuša da se oslobodi. I uspelo mu je. Ali, pola ušne školjke ostalo je u Heleninim zubima. Gadjljivo je ispljunula otkinuto meso. O. Brajen je divljački urlao dok mu je niz levu stranu lica curila krv.

Tada pritrča Kerdž i svom snagom udari ženu u stomak. Pala je izgubivši vazduh. I tako, dok je pokušavala da uhvati vazduh, prebledeвши u licu, ostali razbojници se uskomešaše.

Kerdž raskopča pantalone i nagnu se nad njom. Grubo je pokušao da joj razmakne noge. . .

— Stoj! — zaustavio ga je glas Kleja Harisona. — Odmakni se od nje.

Svi se okrenuše prema revolverašu.

— Zašto do vraga?

— Zato što je dosta bilo. Od sada pa nadalje, da joj se nisi približio.

Inače ćeš imati posla sa mnom — glas mu je bio preteći.

Čak je i vođa bande Ford Metjus, koji je do sada pasivno posmatrao šta se dešava, bio iznenađen.

— Šta je, Kleje, da se nisi zaljubio? — upitao je ironično.

— Ne. Ali, dosta je bilo. Mi radimo za novac. Ovo sada je nepotrebno i besmisleno. Treba se uzdržati od gluposti sada. Kada završimo akciju, biće vremena za provod.

— Šta je, raznežio si se?

— Ne, ali niko je neće silovati u mom prisustvu. I moju majku su silovali. Tako sam se ja rodio. Ne znam čak ni ko mi je otac. Majka mi je nakog toga umrla. Možda sam zato i postao ovo što jesam. Nemilosrdan i okrutan. Ali, ovakve brutalnosti ne podnosim. Uostalom, tu je i taj dečak.

— Ako ti to smeta, a ti prošetaj malo. Niko te ne tera da posmatraš. . .

— Ne! Žene su jedina sveta stvar za mene i tako će i ostati. Svakó ko je dirne, imaće posla sa mnom.

— Zar bi se i meni suprotstavio? — upitao je vođa band Ford Metjus.

— U ovom slučaju da.

Zavladala je napeta tišina.

Metjus je primakao ruku koltu, ali istog trenutka to je učinio i Harison. Situacija je bila veoma napeta. I to je trajalo petnaestak sekundi. Onda je Metjus uzdahnuo i rekao:

— Dobro, neka ti bude ovaj put. Ali, nikada više da mi se nisi suprotstavio! Inače, biće svašta!

Harison ga je hladnokrvno gledao. Nije ništa rekao. Samo je ćutke pripalio cigaretu.

U međuvremenu, Helena je došla sebi. Prišla je dečaku i zagrlila ga. Nije plakala. Samo je potišteno gledala u zemlju milujući Toma po kosi. Dečak je i dalje plakao.

Harison priđe svom konju i iz bisinga izvadi jedne farmerke i kariranu košulju. Odneo je to Heleni i rekao joj da se obuče. Poslušala ga je bez reči. Odeća joj je bila prevelika, ali bar više nije bila izložena požudnim pogledima razbojnika.

Potom su se razbojnici odmakli i počeli međusobno da pričaju. Na ženu i dete više nisu obraćali pažnju. Sat kasnije, plegali su. Na straži je ostao Džo Galis, a u ponoć smenio ga je Hoper.

Ujutro su sa prvim zracima sunca nastavili put. Cilj im je bio Dodž Siti.

*

Šon Falkom je bio principijelan, ali nije bio idealista. Unekoliko, bio je kontraverzna ličnost, ali i komplikovana. Bio je inteligentan, ali ne i naročito pametan. Kako, tako što recimo nije umeo da organizuje svoj život tako da on bude harmoničan, ugodan i lak. Bio je čovek koji je mrzeo zločin. Neurotičar je postao zbog silnih nepravdi na koje je nailazio i bio im očevidac. Imao je neke svoje poglede na svet oko sebe, ali kada bi ih obrazložio, a činio je to retko, ljudi ga nisu razumeli. Bio je i poročan. Smatrao je da su kafu, viski i cigarete izmislili i kasnije dali da se proizvedu pametni i racionalni ljudi. Cenio je žene, ali nije im verovao. Govorile su jedno, radile drugo, a mislile treće. Bile su nepouzđane i dvolične. Ali, bile su neophodne.

Volo je zemlju u kojoj je živeo. I pored svega. Tu je bio rođen, tu je odrastao i za nešto bolje nije ni znao.

Bio je uobražen i ljudima je to smetalo. Takav je bio otkako je znao za sebe. Kada je konverzirao sa ljudima, prilagođavao se njihovom na-

činu razmišljanja i viđenja stvari oko sebe. Zato je katkad pričao i gluposti. Međutim, držao je da kada to neki mogu stalno da čine i prosperiraju u životu, zašto ne bi i on nekad lupao koješta. I u tim situacijama je izazivao podozrenje sagovornika.

Kada bi ga neko fanatično ubedio u nešto, tražio od njega da misli kao i on, Falkom je namerno provocirao. Svi ljudi imaju pravo na svoje mišljenje i viđenje nekog problema.

Nije bio pristalica određenih trendova i nisu mu smetali Teksašani zato što rastežu u govoru, iako nije bio Tekšašanin. Nije po tome sortirao ljude, već po moralu i postupcima.

Često je bio zamišljen, a neki su to tumačili pogrešno.

Nekada je bio raspoložen za razgovor, a nekada ne.

Bio je autoritativan, ali samo za inteligentne ljude. Voleo je i da radi, ali nisu mu dali šansu da radi ono što ume, voli i želi. Bio je primoran da bude revolveraš, a to je zanimanje prezirao. Zato je bio nezadovoljan sobom.

Od života nije tražio mnogo, ali ni to malo nije imao. U početku je zato bio ogorčen, ali vremenom je shvatio da je i to jedna od životnih činjenica na koju se mora privići.

Voleo je društvo i trudio se da stvori prijatelje, što mu nije baš polazilo za rukom. Možda je živeo u pogrešnoj sredini, a možda su ga i traume iz detinjstva učinile takvim da izaziva nepoverenje.

Postao je avanturista silom prilika, iako je potajno maštao o nečem mnogo vrednijem, recimo o srećnom braku i mirnom životu.

Mnogo puta bio je razočaran, jer verovao je ljudima. Na njegovu iskrenost, uzvraćali su licemerjem.

Bio je emotivan, ali skrivao je to od drugih.

Ljudi su za njega pričali da je ovakav, onakav... koještarije. Niko od njih nije pokušao da mu se približi i bolje ga upozna. Zato ga nisu shvatili.

Ipak, takav kakav je bio, postao je legenda na Zapadu. Stekao je imidž nemilosrdnog, ali pravodoljubivog revolveraša.

Gde god bi se pojavio, bio je ograđen zidom malodušnosti, podozrenja i odobojnosti.

Da je bio samo običan revolveraš, makar i najbrži na Zapadu, i da je bio glup, verovatno bi ga više cenili i prihvatili. Ovako, nailazio je na nerazumevanje.

Svojevremeno je bio u velikoj psihičkoj krizi. Mnogi su tada to pokušali da zloupotrebe.

Kada bi ujahao u neki grad, autentični građani tog mesta su ga zaobilazili zato što je bio stranac, došljak, a istovremeno, oni koji su takođe bili došljaci ili stranci, gledali su ga popreko zato to je imao manire i nije bio poput njih.

I tako je to bilo. Ista slika ponavljala se iz grada u grad. Zato je Šon Falkom bio prinuđen da živi u nekom svom svetu. Uzimao je šta je mogao od života i zadovoljavao se tim.

Svoje koltove nije iznajmljivao, ali neretko je bio umešan u događaje koji ga se nisu ticali. Tada je bio na strani pravde.

Pričali su za njega da je nesavladivi jahač, nepogrešivi strelac i superbrzi revolveraš.

Sunce je bilo uronilo iza brda na zapadu i nad Springfildom se spustio mrak.

Slavni pustolov, veliki ljubitelji viskija, zaključio je da je vreme za večernju »terapiju« i pogledavši se u

ogledalu, zadovoljan kao i uvek svojim izgledom i šarmom, uputio se u salun, uslužnu instituciju koju su takođe izmislili oštroumni ljudi. Stigavši u salun, kao »aperitiv« prvo je poručio duplu i jaku crnu kafu bez šećera. Onda je zatražio da mu barmen donese dva dupla viskija kako ne bi morao dvaput da dolazi. Tako je pustolov uvek radio. Kafa je činila da njegov um postaje bistriji i maštovitiji, a viski je bio nastavak neophodan prvenstveno zbog toga što je grejao krv i opuštao mozak osposobljavajući ga za racionalno, efikasno i logično rezonovanje.

Potom je rutinskim pokretom pripalio cigaretu i povukao nekoliko dimova. Tek tada je osmotrio goste saluna i pravilno ocenio da će uskoro imati problema. Jer, sedeći za susjednim stolom, jedan čovek od najviše trideset godina, indiskretno, drsko i oholo gledao je u njega. Nije prošlo mnogo vremena kada je dobačio:

— Ti si kaluđer, amigo, zar ne? Zato si tako obučen. Kao satana. Crna satana. Ličiš i na pogrebničke. Izigravaš li ti to nekog uobraženog snoba?

Falkom ga je proučio ne gledajući ga direktno već uglom oka.

Kavgadžija nije bio gonič krava, ali ni građanin Springfilda. Bio je to očito neki lupež kom je život bio nezanimljiv i monoton pa je isfrustriran tražio oduška svom divljem temperamentu i osionoj naravi. Bio je snažan kao bik, ali nije imao glupo lice. To, naravno, nije značilo da nije glup, već samo potvrđivalo da i majka priroda čini greške i imbecilima podaruje kakav takav šarm. Verovatno je imao i kod žena uspeha, jer, takođe greškom prirode, pedeset odsto žena su bile osiromašene individue bez ijednog miligrama

intelekta i smisla za lepo. »Banzovi« i »zinzovi« poput ovoga, iako su raspolagali sa rečnikom od najviše petsto reči, bez po muke mogli su zbariti svaku treću ženu na Zapadu.

Falkom ga, kao i obično u sličnim situacijama, nije udostojio ni pogledom. Insekti su za njega bili mnogo privlačniji prizor od nekog zatupljenog kavgadžije kao što je bio ovaj koji je neumorno i blesavo zurio u njega i trudio se da smisli neku novu uvredu.

— Crnoodeveni dasa. Sin nekog bogatog tatice! — bile su sledeće reči koje je izgovorio snagator bez malog mozga.

Falkom je otpio gutljaj viskija i lagano pripalio novu cigaretu.

— Kicoš, razmaženko koji misli da je mangup, kopile koje nosi dva kolta da bi ostavilo utisak na posmatrača...

Falkom je shvatio da više ne može biti pasivan. Kavgadžija nije imao nameru da odustane od uvreda, a ostali gosti su se zainteresovali za njih dvojicu i sa nestrpljenjem očekivali rasplet. Da li će stranac u crnom otrpeti uvrede, pitali su se. Ako otrpi, onda je kukavica i slabić...

Falkoma nije bilo briga šta oni misle. Ali, naočiti imbecil postajao je dosadan i sprečavao ga da na miru popije svoje piće.

Zato je upitao:

— Meni govoriš, tupavko?
Snagator preblede.

— Šta... šta si to rekao? Kako si me nazvao?

— Tupavkom.

Snagator se preteći pridiže.

— Pokajaćeš se zbog toga, kicošu. Polomiću ti sve kosti, je l' jasno!

— Baviš se profesionalno sa tim?
— ironično je upitao Falkom.

— Šta... sad ćeš mi platiti... — pošao je ka Falkomu širom otvorenih usta od gneva.

Savivši kažiprst šake kojom je držao cigaretu, Falkom je napravio brzi trzaj i upaljena cigareta je poletela kroz vazduh. Let je završila tako što je upala u usta razjarenog snagatora. Kada ga je žar opekao, zaurlao je od bola.

— Ja... ubiću te, kopile! — ispljunuo je cigaretu iz usta i skočio prema Falkomu.

Fantastičnom brzinom Falkom izdiže lakat i on pogodi napadača u nosnu kost koja puče kao da je od ratluka. Šiknu krv iz nosa. Snagator je ponovo zaurlao.

Onda je zamahnuo svojim »ručerdama« s namerom da uhvati Šona za vrat i zadavi ga. Sve je ostalo na pokušaju.

Falkom je brzinom koja se nije mogla meriti okom izvukao kolt iz desne futrole i drškom raspalio gorostasa preko čela. Ovaj se bezglasno srušio na pod. Izgubio je svest.

Šon uze čašu sa viskijem, ispi preostalo piće u jednom gutljaju i laganim koracima izađe iz saluna. Isprati ga više uzdaha.

Otišao je pravo u hotel.

Stigavši u svoju sobu, legao je na krevet i pokušao da se opusti. Vreme je lagano odmicalo. Revolveraš uopšte nije razmišljao o incidentu iz saluna. Već ga je bio zaboravio.

Razmišljao je o jednoj devojci duge crne kose i krupnih tamnih očiju sa promuklim, seksi glasom. Rekao joj je da je u hotelskoj sobi posle deset sati naveče i da će je čekati.

Da li će doći. Bila je autentična građanka Springfielda, dobro odgojena i privlačna, a istovremeno svesna svojih kvaliteta. Prišao joj je na drzak način i izbacio je iz ravnoteže. Dopala mu se. Bila je drugači-

ja od salunskih zabavljačica sa kojima je najčešće spavao. Rado bi s njom proveo nekoliko časova u krevetu.

Devojka je bila iz neke otmene porodice, gradske porodice i mogla je bito ovakva ili onakva. Slobodna u shvatanjima morala ili kruto i strogo vaspitana. U svakom slučaju, Šon je procenio da ona postupa nezavisno od onoga što misle njeni roditelji i da kao oformljena ličnost sama sudi o onome šta je dobro a šta ne. Zato je postojala velika mogućnost da se ona pojavi u njegovoj sobi.

Ako nizašta drugo, a ono zato da bi mu se revanširala na drskosti i iznenađenju koje joj je priredio prišavši joj onako smelo i samouvereno.

Sigurno je bilo jedno: ostavio je utisak kod nje i dokazao joj da je drugačiji od ovađšnjih momaka koji su se u stilu udvaranja znatno razlikovali od Falkoma koji je to činio na originalan način, uvek različit, a ovoga puta veoma provokativan.

Bio je ocenio da će upravo takav njegov nastup kod nje izazvati znatiželju i radoznalost svojstvenu pripadnicama lepšeg pola.

Tačno u deset sati, dva sata pre ponoći, shvatio je da se nije prevario. Na vratima se začulo kucanje.

— Nije zaključano!

Ušla je u sobu namršteno ga gledajući.

Ustao je i ponudio je da sedne. Učinila je to. Sa zanimanjem je osmotrila sobu.

— Po prvi put sam u ovom hotelu — objasnila je. — Da mi je neko rekao da ću sama i neopaženo u ovo vreme doći ovde pre nekoliko dana, oterala bih ga u...

— Zašto?

— Nisam ja laka ženska — narogušila se. — Nisam drolja.

— Siguran sam u to, leđi...

— Kakva leđi, do vraga?! Ne zovi me tako!

— Psuješ kao kočijaš, dušo — konstatovao je Šon. — To mi ne ide uz tvoj izgled, to lepo i diskretno našminkano mlado lice, inteligentne oči i manire koje poseduješ.

— U kakvom si društvu tako se i ponašaš — uzvratila je spremna na svađu i polemiku.

— Ja sam džentlmen, bejbi — objasnio je Šon.

— Džentlmen! — prasnula je. — Zar džentlmeni onako prilaze nepoznatoj osobi i bez trunke taktičnosti joj predlažu da dođe u hotelsku sobu da bi bila povaljena i potucana!...

— Ja bih to nazvao ažurnošću — primetio je paleći cigaretu. — Ti si lepa i privlačna devojka koju je bog posredno stvorio za određene stvari. Uz to, ja sam neodoljiv muškarac vanserijskih kvaliteta svestan da sve žene bez izuzetka kada me ugledaju žele samo jedno: da me imaju u krevetu.

— Ti si drzka, uobražen i seksualno ugrožen muškarac, druškane! Uostalom, kako se zoveš ono?

— Šon Falkom. Muškarci, prijatelji, zovu me Falšo, a žene, dok vodim ljubav sa njima, plavi dečake...

— Ti nisi normalan — zaključila je. — Misliš da si nešto izuzetno, a... u stvari, samo se razlikuješ od ostalih. Da li si ti uopšte drugačiji od nekog goniča krava?

— Jesam. Ja sam ja i apsolutno sam originalan.

— Kakvo obrazovanje imaš?

— Životno, a tu i tamo pročitao sam i po koju knjigu. Ali, urođeno sam obdaren nekim osobinama...

— A to su?

— Inteligencija, bujna mašta, arogancija, prepotentnost, samouverenost, lepota ličnosti...

— To su priče za šiparice, mister.

— Ti si sirovi zapadnjak. Brđanin!

— Da sam to što kažeš, zaključao bih vrata i silovao te.

— A ovako, šta ćeš ovako uraditi?

— Čekaću da ti siluješ mene. Znam da jedva čekaš da se nađeš ispod mene i zarineš lice u moje maljavne grudi ispod kojih kuca plemenito i veliko srce.

Nasmejala se uz konstataciju:

— Stvarno si lud. Daj mi jednu cigaretu.

Uslužio ju je primećujući da ima duge, negovane i lakovane nokte. Odmah je pomislio kako bi se osećao kada bi mu ih u strasnom zagrljaju zarinula u kožu na leđima.

— Moji roditelji su ovde došli sa Istoka — rekla je. — Ja sam rođena u Njujorku. Znači li ti to nešto?

— Znači. Nikad nisam tucao devojku iz Njujorka.

— Grozan si — prezrivo ga je pogledala.

— Nisam, samo sam praktičan. Nemam vremena da te osvajam mesecima. U prolazu sam. Ujutro jašem dalje i više nikad neću doći u Springfild. Zato sam iskren i otvoren i govorim ti ono što osećam.

— Dakle, želiš avanturu i onda zbogom. E pa ja nisam takva. Meni treba muškarac koji će me voleti, maziti i paziti. Onaj koji će ispunjavati sve moje želje. Onaj koji će smrtno biti zaljubljen u mene. Uz to, mora se razlikovati od svakodnevnih primitivaca koji me prosto proganjaju kada se pojavim na ulici.

— Ti bi da uloviš nekog za brak. Nema u tome ništa loše, ali, ja na te stvari gledam drugačije.

— Kako?

— Kao prvo, nisam sposoban da

se zaljubim ni u jednu ženu na svetu. Interesantne su mi samo dok vođim ljubav sa njima. Posle toga su mi suvišne. Mnogo pričaju, imaju mnogo prohteva i mnogo pametuju. Povrh svega, obavezuju čoveka na neke stvari i ograđuju mu životni prostor. To traje neko vreme, a onda žene zaključuju kako je život kratak, kako treba što više proći u životu, probati sve što nisu probale, i...

— I varaju ga. Nalaze jednog, dva ili čak tri švalera i upražnjavaju bespoštedni seks sa njima. Muž u tom slučaju ispada rogonja koji brine o deci i danonoćno doživljava nervne slomove. Shvata da je naseo na priču o ljubavi, shvata da je sve prolazno, shvata da ga je žena izgustirala i da joj u životu nije ništa bitniji od recimo nameštaja u sobi.

— Po tebi, ispade, da su sve žene na ovom svetu nemoralne i bezosećajne nimfomanke...

— Ne, žene su za mene svetinja. Ali, osim što ih treba ceniti i tretirati kao divna bogom dana stvorenja, ne treba ih uzimati suviše ozbiljno jer...

— Jer?

— Jer nakon toga sledi neminovno. Razočarenje, bol, patnja, nerviranja, depresija, kompleksi niže vrednosti, gubitak samouverenosti, strah...

— Strah! Od čega?

— Od života. Više ne postoji svrha življenja, ideali se rasprše poput mehurića sapunice, a optimizam i veru u bolje sutra smenjuje osećaj prevare, zabluda i cinizam. Javlja se i sumnja...

— Kakva sad sumnja?

— Sumnja da će vam prijatelji povaliti ženu, da će neko mlađi biti bolji u krevetu od vas, da će umesto vas voleti drugog i umesto vama,

njemu se predavati svim bićem, srcem i telom.

— Ti mora da iza sebe imaš bar tuce neuspelih brakova.

— Čak nijedan, dušo. Ali, čuo sam ispovesti mnogih koji su tri prve godine braka bili srećno oženjeni, a posle toga se odavali alkoholu i deceniju ili dve kasnije neretko izvršavali samoubistva.

— Sad preteruješ. Kao da ste vi muškarci bolji. Kao da vi ne varte svoju ženu...

— Nikako. Isti smo kao i vi žene. Zato se i ne treba zavaravati romantičnim ljubavima i ostalim besmislicama, već biti praktičan i uzeti ono što se može. Pri tom ne treba biti ljubomoran i zavidan, već racionalan i prizeman. Jer, onda kada nestane ljubavi, mogu je naslediti pažnja, prijatne navike, poštovanje i slično. Pri tom, partneri ne trebaju sputavati i ograničavati jedno drugo ni u čemu. Ako žena ili muž žele promenu, treba to i ostvariti i videti kako izgleda. Ni žena ni muškarac nisu potrošna roba i mogu nesmetano vršiti svoje bračne obaveze. Ali, promenimo temu.

— A o čemu da pričamo?

— Noć odmiče, a do jutra nije ostalo mnogo vremena. Treba naredne časove ispuniti ugodnim trenucima i zaboraviti na sve što je ružno, besmisleno i glupo na ovom svetu.

— Za to naravno postoji jedan jedini način. A to je...

— Seks.

— O-kej, da probamo i to...

Zatim se sve odvijalo onim uobičajenim redom. Svlačenje, proučavanje pogledima, ljubakanje, maženje i konačno uzdasi. Njegovi:

— Ah... ah... ah...

Njeni:

— Joj... jooj... joooj... auuuuuuuu-

uuu... uu... jače... jače... rastrgni me... ooooh...

*

Američka kontraobaveštajna služba nije po klasičnom šablonu vrbovala ljude i primala ih u službu. U stvari, pripadnici tajne službe nisu bili po pravilu ljudi koji su diplomirali na nekom koledžu i potom završili poseban obaveštajni kurs. Agenti službe uzimani su često sa ulice, čak i oni koji uopšte nisu pohađali koledž, jer, najbitniji uslov za primanje u službu bio je da je kandidat natprosečno inteligentan. Šta to znači? Ništa drugo do da pripadniku službe za uspešan rad nije bilo potrebno naročito obrazovanje, već prvenstveno sposobnost da iz malo podataka koji su na raspolaganju i malo činjenica, ili pak samo pretpostavki, izvlači prave zaključke i donosi prave sudove. Pripadnici službe morali su biti maštoviti ljudi, ali tako da su u svakom trenutku sposobni razdvojiti maštu od stvarnosti i svaku svoju teoriju potkrepiti racionalnim i realnim okolnostima. Svi odreda podvrgavani su posebnim testovima kojima je utvrđivan stepen njihovog patriotizma, rodoljubivosti i ljubavi prema otadžbini, a istovremeno i čvrstina karaktera, tj: podložnost korupciji, kao i slabosti sa svim manama i vrlinama. Mnogo bivših kriminalaca kasnije su se dokazali kao vrsni obaveštajci. Zašto? Verovatno stoga što ih je sam život školovao, podučio dobrom i zlu, kao i razlici između ta dva pojma. S druge strane, obrazovani ljudi su bili skloni preuveličavanju svojih intelektualnih sposobnosti i moći rasuđivanja uvek zanemarujući činjenicu da je učenje i

•bubanje• naučnih tekstova takoreći pristupačno svima koji su uporni i takvima nije bila potrebna inteligencija jer ništa od onog što su kasnije znali nisu sami stvarali već samo •ukrali• plodove tuđeg rada. Oštroumnost je bila prvi uslov za stupanje u Američku tajnu službu.

Brižit Telon svojevremeno je bila prostitutka. Prodavala je svoje telo za novac i tako egzistirala do svoje dvadesetšeste godine kada ju je, sasvim slučajno, zapazio jedan od obaveštajaca i stupio u kontakt s njom. Zapravo, devojka je bila izuzetno privlačna i nameravao je da samo prespava sa njom. Ali, u toku noći, razgovarajući sa njom, shvatio je da se radi o vrlo oštroumnoj i prisebnoj osobi bez ijednog kompleksa.

Dva meseca kasnije, Brižit je bila primljena u službu i nedugo zatim se pokazala kao izvanredan agent.

Nekoliko zadataka obavila je na dalekom Zapadu i poznavala je mentalitet tih ljudi.

Karter Njumen bio je kriminalac koji je pune četiri godine prazio trezore bostonskih, njujorških, vašingtonskih i čikaških banaka.

Poduhvate je tako zamišljao da su po pravilu bili uspešni. Radio je sam, bez organizacije i prilikom pljački koristio se najviše dovitljivosti i razumom. Uhvaćen je sasvim slučajno i bio upućen na izdržavanje kazne zatvora. Odatle su ga izvukli kontraobaveštajci i primili u službu. Postao je jedan od najboljih agenata službe. I on je nekoliko puta boravio na Zapadu i poznao odlično tamošnji način života.

Sada su on i Brižit Telon dobili specijalan zadatak: po svaku cenu sprečiti Kasijusa Elmera da stigne u Meksiko i oda važnu vojnu i držav-

nu tajnu. Naređenje je bilo izričito: Elmer mora umreti!

Trebalo ga je pronaći i kazniti za ono što je učinio kao i za ono što je još nameravao da učini.

U protivnom, Brižit Telon i Karter Njumen, između ostalih iz svog Odeljenja, biće najodgovorniji za posledice.

Nije to bio nimalo lak zadatak.

— Imamo podatke da je Kasijus Elmer poslednji put viđen u Santa Feu, gde je i počinio nekoliko ubistava i netragom nestao — reče Brižit dok su lagano jahali prerijom.

— Da, taj Elmer je opasan tip. Čudi me da se usudio ujahti u Santa Fe iako je tamo već ranije bio i poznavali su ga.

— On ima posebnu logiku razmišljanja — zamišljeno reče Brižit. — Uz to, ne preza ni od čega, a nije slab i kukavica. Već dugo uspešno izmiče svim poterama koje su organizovane za njim.

— Iz onog što smo do sada saznali o njemu proističe zaključak da je Kasijus Elmer inteligentan čovek. Zato ja i nisam zabrinut — mirno primeti Karter Njumen.

— Kako sad to? Baš zbog te činjenice moramo biti zabrinuti.

— Ne, postupci inteligentnih ljudi se mogu pretpostaviti i naslutiti. Naravno, ako je i onaj koji stvara hipotezu inteligentan. Mene bi brinulo da je Elmer glup čovek. Onda zaista ne znam šta bi mu moglo pasti na pamet i kako bi postupao u situaciji u kojoj se nalazi.

— Hm. . . hm, možda si u pravu. Ipak, ne mogu da se otmem utisku da ovoga puta neće ići sve tako glatko. Osim toga, naređenje je da ga eliminišemo, a mi nismo ubice. Kako ćemo to izvesti?

— To ni ja ne znam — priznao je Karter. — Pokušaćemo da ga uhap-

simo i sprovedemo u zatvor gde će verovatno biti osuđen na vešanje.

— Taj se živ neće predati — konstatovala je Brižit. — K tome, treba ga tek pronaći, a onda ide ostalo.

Zaustavili su se i sjahali.

Karter izvadi iz torbe geografsku kartu i prouči je. Zatim reče:

— Elmer je pobjegao iz Santa Fea. Gilj mu je Meksiko. Dakle, jahaće u tom smeru. Ali, on zna da je sada granica dobro čuvana i da uzduž nje vršljaju vojne i druge, za ovu priliku, specijalno oformljene patrole i jedinice. Stvar je od velikog značaja za državu i nikako se ne sme dopustiti da Elmer stigne u Meksiko. Naravno, Elmer nije glup i svestan je toga. Njemu je apsolutno jasno da je granica dobro obezbeđena i kontrolisana. Dakle, neće moći neopaženo da je pređe. Bio bi uhvaćen. Šta će onda učiniti. Zaključiće da neko vreme treba da se pritaji negde. Sve dotle dok se prašina malo ne slegne i dok naša pažnja ne oslabi. To će trajati bar mesec, dva. Zatim će Elmer pokušati da se probije u Meksiko.

— Tako i ja rezonujem — složila se Brižit. — Šta dalje?

— Misliš, kako ga onda pronaći? Ni to pitanje nije teško — mirno je uzvratio Karter. — Elmer je poreklom sa Istoka. Poznat je kao čovek koji voli život, provod i gradske udobnosti. Mrzi, prezire život i boravak u divljini. On se sigurno neće zadržavati duže vremena u preriji. Ujahaće ponovo u neki grad i tu se pritajiti.

— Samo, nameće se pitanje — u koji grad.

— Promisli malo — i dalje je bio miran bivši pljačkaš banaka, a sada poverljivi agent vlade SAD. Postoje dve vrste gradova: oni koji imaju sposobne šerife i u kojima vlada za-

kon i red, i oni u kojima još vlada bezakonje. Za nas je interesantan ovaj drugi tip gradova. Samim tim, izbor se sužava. Plus, Elmer će gledati da bude što bliže granici. A koliko ja znam, a dobro sam obavestjen na tu temu, postoje samo dva takva grada blizu granice. To su Pekos i Takson. To su još uvek divlji gradovi u kojima borave razbojnici, ubice, kradljivci, ucenjivači i ostali šljam van zakona. Ruka zakona u ta dva grada još nije stigla. Bilo je nekoliko pokušaja, ali bezuspešnih. Oni koji su tamo poslani da stvore neki red, ubijeni su.

— Pitanje je sad, koji će grad odabrati Elmer — nadovezala se Brižit. — Pekos ili Takson?

— To je već mali problem. Ali, nas smo dvoje.

— Onda, ti jašeš u jedan, a ja u drugi grad, je li tako?

— Tako je, Brižit. Dama si pa biraj.

— O ke, ja ću u Pekos — izjasnila se. — A kako ćemo biti u vezi? Pošte ne postoje u tim gradovima.

— Nikako. Ti ostani u Pekosu sve dok se tamo ja ne pojavim. Naravno, ukoliko pre toga ne pronađeš Elmera. Ako se desi takav slučaj, snadi se kako znaš i umeš. Pazi, grad je pun razbojnika i imaćeš problema, tim više što si žena.

— Predstaviću se kao odmetnica. Ma ne brini, to što sam žena samo će mi biti prednost.

— U redu — složio se Karter. — Ionako nemamo izbora. — Sada krenimo, svako na svoju stranu.

Uzjahali su i-poslednji put se pogledali.

Oboje su imali rasne konje i bili dobro opremljeni i naoružani. Izgledali su kao zapadnjaci. Bili su odeveni u teksas: on u izbledelim far-

mericama i isto takvoj košulji, ona u košulji i širokoj jahaćoj suknji.

On je bio nizak rastom, ali čvrsto građen. Lice mu je bilo trouglasto i oštro.

Ona je bila plavuša duge kose. Imala je krupne, plave oči i lepo lice. Diskretan sloj šminke prekrio je tanke i malobrojne bore koje je imala oko očiju pa je izgledala mlada nego što je bila.

Mahnuše rukama jedan drugom i obodoše konje.

*

Odmetnici, pljačkaši i ubice, sada i kidnaperi, njih osmorica, na čelu sa Fordom Metjusom i Klejom Harisonom, koji je jahao odmah iza njege, zaustaviše se u maloj uvali na prilično visokom proplanku čije su ivice bile omeđene debelim stablima i krupnim stenama.

Tamo na zapadu, daleko, iza planinskih masiva, sunce je polako »tonulo« a njegovi poslednji zraci imali su crveni odsjaj. Priroda okolo, bila je šarolika, interesantna i nekako tajanstvena u sutonu, ali niko od odmetnika nije bio zaokupljen takvim osećajima, a posebno ne oteta žena i dete kojima je postalo jasno da im je dalja sudbina krajnje neizvesna. I žena i dečak bili su zabrinuti, na ivici očaja, nemoćni da se suprotstave surovim razbojnicima.

Helena još nije verovala da je njen muž Virdžil mrtav, a pitala se i šta je sa njenim drugim detetom, petogodišnjom devojčicom Andelom. I ona i sedmogodišnji Tom bili su u beznadežnom položaju i neku malu nadu u budućnost ulivala je pomisao da će Vajat Erp na neki način ipak uspeti da pomrsi konce razbojnicima i oslobodi ih.

— Dodž Siti se nalazi petnaest milja ispred nas — rekao je vođa bande. — Ovde ćemo se ulogoriti, jer oдавde imamo odličan pregled okoline.

Sjahali su i rasedlali konje. Skupiše potom suvih grančica i pripališe vatru. Nedugo zatim ispijali su kafu, a niko se nije setio da ponudi i ženu koju bi nekoliko gutljaja crne tekućine povratilo u život. Bila je umorna od dugog jahanja, a u glavi joj je bio pravi košmar od straha koji ju je obuzeo najviše zbog sudbine dečaka koji je bio otet zajedno sa njom i koji je širom otvorenih očiju preplašeno zurio u neobrijane razbojnike.

— Dajte joj papir i olovku — naredi vođa bande, a zatim se obrati Heleni: — Piši ono što ti budem diktirao. Nemoj se protiviti jer nisi u situaciji da biraš. Za tebe i dečaka je najbolje da budete poslušni. Samo tako imate nekih izgleda za budućnost. Na drugoj strani, ako ne budeš poslušna, dopustiću momcima da te napastvuju, a ni Harison te ovoga puta neće štiti. Da li si me razumela?

— Razumela sam. Šta želite da napišem?

— Pismo Vajatu Erpu. . . — počeo je da joj diktira, a ona je poslušno pisala. Na kraju je bio sačinjen tekst ovakve sadržine:

»Vajate,

Virdžil je mrtav. Ja i Tom smo zarobljeni i u rukama ubica. Do sada nas nisu zlostavljali. Ali, ako ne učiniš ono što razbojnici traže od tebe, naša sudbina je neizvesna, i sam možeš pretpostaviti kakva jer oni ne prezaju ni od čega. Ni dečaka ne bi poštedeli. Treba da nenaoružan dojašeš ovamo sa onim ko ti bude predao ovo pismo. Ako ne stignete ovde do ponoći, desiće se ono najgo-

re. Ne smeš se protiviti zahtevima otmičara ni u kom slučaju. Pre nego što dojašeš ovamo, zajedno sa donosiocem pisma, moraš upozoriti svog pomoćnika Mastersona i gradonačelnika da se ni oni niti iko od građana ne smeju suprostaviti otmičarima kada u toku noći ujašu u grad. U suprotnom, ubiće nas. Ne znam kakve su im namere i šta žele u gradu. . . O tome ništa ne govore. Ali, odlično su obavesteni o prilikama u Dodžu. Dakle, moraš se ovde pojaviti najkasnije do ponoći. Čoveku koji bude doneo ovo pismo ne sme se ništa dogoditi. Potom će nekoliko otmičara dojahati u grad i . . . obaviti ono što su naumili. Ostali će nas ovde držati kao taoce. Ukoliko im se iko od građana suprotstavi, oni će nas ustreliti. Nemoj ništa preduzimati i ispuni zahteve otmičara. To nam je jedina šansa. . .

Helena.«

— Odlično — konstatovao je vođa bande. — On će prepoznati tvoj rukopis. Kertise — okrenuo se prema razbojniku — ti ćeš sada odjahati u grad i odneti pismo šerifu. Zatim sačekaj dok on ne obavesti svog pomoćnika i gradonačelnika o našim zahtevima. Budi bez brige, ništa ti se ne sme desiti. Vajat Erp je pаметan i realan čovek. Shvatiće da nema izbora. Potom dojašite ovamo. Pre toga ga razoružaj i veži. Mi ćemo kontrolisati jedini put koji iz grada vodi na brežuljak i na vreme ćemo vas primetiti. Ide nam na ruku i to što je noć vedra pa se vidi gotovo kao i usred dana. Sve je odlično zamišljeno i plan mora uspeti. Vajat Erp ne sme rizikovati. Oh, biće taj gnevan. . . ali i poslušan. Siguran sam da nikada ranije nije bio u ovakvom škripcu, u ovako beziz-

laznoj situaciji. Sada jaši! I upozori usmeno Erpa da se ovde morate pojaviti najkasnije do ponoći!

Razbojnik ćutke klimnu glavom, osedla konja i odjaha u pravcu grada.

— Sve teče kao po loju — zadovoljno zaključio vođa bande. — Vajat Erp će uskoro biti u našim rukama. Naravno da ćemo ga ubiti čim. . .

Helena koja je čula njegove poslednje reči očajnički vrisnu.

— Vi. . . ubice! Rekli ste da ćete nas sve pustiti nakon što izvršite plan. . . Vi. . . — dalje nije mogla da govori. Briznula je u plač. Konačno je i ona bila sasvim slomljena.

Razbojnici se nisu obazirali na nju.

Nastavili su razgovor ignorišući ženu i dečaka koji je takođe počeo da plače iako nije shvatao šta se događa. Znao je samo da ovi ljudi nisu dobri i da to što njegova mama plače znači da ne postupaju lepo sa njom.

— Naš doušnik iz banke javio nam je da je u banci suma od sedamsto hiljada dolara. Taj novac je trebao ostati u banci još tri dana, a onda bi ga preuzeli vojnici iz Fort Krajslera. Novac je njima i namenjen.

— Naš čovek iz grada javio nam je i da je Dok Holidej, šerifov veliki prijatelj i opasni revolveraš, tamo u Montani. On nam u ovom slučaju neće smetati — primeti Klej Harrison. — Iskreno da priznam, laknulo mi je kada sam čuo da taj kockar nije u gradu. Opasan je kao i sam Šon Falkom koji nas je doskočio tamo u Tombstonu. Pitam se, gde je on sada i otkuda se stvorio u šerifovoj kancelariji. . .

— Šon Falkom! Taj je zaista opasan. No, on je sada daleko od nas.

Verovatno je slučajno bio u Tombstonu. Koliko je meni poznato on gleda svoja posla i ne meša se u ono što ga se ne tiče.

— Tako sam i ja čuo — složi se Harison. — Ipak, činjenica je da se u Tombstonu umešao u obračun. Načuo sam da je u nekom prijateljstvu sa Erpovima. . .

— Prazne priče — odmahnu glavom vođa bande. — Taj nema prijatelja. Uvek je sam, jaše iz grada u grad i povaljuje svaku žensku na koju naiđe. Tip voli žene. . .

— Ali je i brz na koltu. O njemu se prepričavaju legende širom zemlje.

— Ja ne verujem u legende. Možda je ustrelio nekoliko drugorazrednih revolveraša, ali sumnjam da je tako opasan kao što se priča — tvrdio je Ford Metjus.

— Hm. . . hm — gundao je Harison. — Nisam baš siguran u to.

— Do đavola i sa njim! — opsova vođa bande. — Pričajmo o našem planu i o tome kako ćemo uskoro biti bogati.

— U pravu si — odobravajući za gundaše ostali članovi bande.

I tako, nastavili su da razgovaraju.

Tri ipo sata pre ponoći, u Dodž Siti je ujahao Ed Kertis. Uputio se pravo prema šerifovoj kancelariji.

Iznutra se videlo svetlo što je značilo da unutra ima nekoga.

Kertis je imao tremu. Bio je uplašen iako to sebi nije priznavao. Na kraju krajeva, imaće posla sa Vajatom Erpom, najopasnijim šerifom na Zapadu.

Kako li će reagovati kada pročita pismo i sazna da mu je brat mrtav, a njegova žena i dečak oteti. . .

Ed Kertis je osetio kako ga obliva hladan znoj. Zašto je do vruga baš njega Metjus morao da pošalje u grad?

Međutim, strah od vode bande bio je ogroman i znao je da mora izvršiti zadatak koji je dobio.

Natrag se nije moglo. Morao je u kancelariju da se suoči sa Erpom i preda mu pismo.

Sjahao je, vezao konja za drvenu prečku ispred zgrade i uputio se prema vratima. Pokucao je.

Vrata nisu bila zaključana i ušao je unutra.

Sedeći zavaljen u stolici, nogu prebačenih preko stola, visok i krupan čovek četvrtastog lica je upitno podigao obrve i zagledao se u razbojnika.

— Ko ste vi i šta hoćete? — upitao je.

— Vi. . . vi ste Vajat Erp? — smognu snage da upita razbojnik.

— Ne, ja sam njegov pomoćnik Bat Masterson. Šta mogu učiniti za vas?

— Vi. . . ništa. Potreban mi je Vajat Erp. . .

— A ko ste vi?

— To . . . to ću reći njemu — osmeli se razbojnik.

— Zašto vam je potreban Vajat Erp?

— Imam jedno pismo za njega.

— Kakvo pismo?

— To ću njemu reći. Gde je on? Bilo bi dobro da ga pronađete što pre.

Masterson ga je mrko gledao. Stranac mu se nikako nije dopadao. Osim toga, njegovo lice bilo mu je poznato. Možda, možda sa neke poternice. . .

— Vaše ime? — upitao je.

— Smit Vego, recimo.

— Šta znači to »recimo«?

— Znači da nije bitno. Treba što pre da pronađete Vajata Erpa . . . za njegovo dobro i dobro njegovih . . .

— Šta to bulaznite, čoveče? — priđiže se ljudeskara sa stolice. — Imam utisak da počinjete da pretite!

— I treba da imate takav utisak — nije se uplašio razbojnik. — Pronađite što pre Vajata Erpa ...

— Tu sam — začu se metalni glas iza leđa razbojnika koji se trže kao oparen. — Ko ste vi i šta želite od mene?

Na vratima se pojavi visok čovek od svojih trideset pet ili trideset šest godina. Imao je pravilno, muževno lice i prodoran pogled plavih očiju. Ruke je bio prekrstio na grudima. Za pojasom je imao opasač sa dve futrole. Kolt u levoj futroli bio je ogromne veličine, jedan od retkih primeraka »bantlajn« specijal revolvera. Na levoj strani grudi imao je srebrnu zvezdu. Bio je to Vajat Erp.

Kertis odjednom oseti kako mu žmarci klize niz kičmu. Od boje glasa koji je čuo i od pogleda koji je sekao kao oštrica briača, zastao mu je dah u grlu.

— Imam jedno pismo za vas — nakon poduže pauze reče razbojnik. — Evo, pročitajte ...

Ne pokazujući nikakvo iznenađenje, Vajat uze pismo i glasno počeo da čita. Kada je pročitao da mu je brat mrtav, lice mu se sledi. I ... to je bilo naoko sve. Nastavio je da čita. Masterson je glasno počeo da psuje i preteći pošao ka razbojniku.

— Polako, Bate — zaustavi ga šerifov ledeni glas. — Ti si Ed Kertis — obratio se banditu. — Imam u stolu poternicu za tobom. Član si bande Forda Metjusa, što znači da je sve ovo njegovo maslo.

Razbojnik je samo prebledeo. Nije se usuđivao da bilo šta kaže.

Vajat Erp pripali cigaretu i otpuhnu nekoliko dimova.

Lice mu je bilo ledeno, bezosećajno i tvrdo, ali u srcu je osetio bol i tugu zbog Virdžilove smrti. Da li je to istina, pitao se. Prepoznao je Helenin rukopis, jer ona je često pisala

pošto je Virdžila mrzelo da piše pisma. Ford Metjus i ostali će odgovorati za ono što su učinili ... Međutim, za sada su oni imali igru u rukama. Nije smeo ništa preduzeti. Za sada ...

— U redu — rekao je nakon izvesnog vremena. — Bate, čuo si. Ništa ne preduzimaj dok se ja ne vratim. Idem do grdonačelnika kako bih i njega obavestio o svemu. Jasno mi je i šta banditi nameravaju. Opljačkaće »Vest« banku. Nekako su saznali za pošiljku novca. Kako, to ću saznati jednog dana. Bate, sada se moramo povinovati zahtevima razbojnika. Neka ovaj nitkov ostane u kancelariji dok se ja ne vratim.

Potom je izašao iz kancelarije. Vratio se nakon pola sata i obavestio Kertisa:

— Vaši zahtevi su ispunjeni. Niko neće pružiti otpor noćas dok budete pljačkali banku. Ti i ja sada možemo krenuti ...

— Ali, šefe — usprotivi se Masterson. — Ubiće vas čim vas ugledaju!

— Možda, Bate — mirno i tiho je rekao Erp. — Samo, nismo u situaciji da biramo. U pitanju je Helenin i dečakov život. Ako mene i ubiju, bar njih će poštediti, jer bespomoćni su i ne mogu krenuti u poturu za njima. Osim toga, stvari sada ovako stoje što ne znači da je nemoguć i neki preokret. Videćemo. Za sada ih moram poslušati.

Zatim šerif i Kertis izađoše iz kancelarije dok je unutra ostao zabezeknuti Masterson i neprestano odmahivao glavom. Ono što se dešavalo nije mu se ni najmanje svidelo ... Ali, morao je poslušati Vajata.

Razbojnik i šerif su za to vreme izjahali iz grada. Kada su odmakli nekoliko milja, razbojnik zaustavi konja i zatraži da mu Erp preda kol-

tove. Kada je ovaj to učinio, vezao mu je ruke na ledima. Tako su postavili da jašu.

Polu sata pre ponoći, stigli su u logor bandita koji ih sa žagorom dočekaše.

— Ha ... ha ... ha ... — smejao se grohotom Ford Metjus. — To je dakle čuveni Vajat Erp! Strah i trepet za sve odmetnike! Vidi kako je sada poslušan i nemoćan! A ljudi o njemu pričaju čuda! Samo, nije on ranije imao posla sa starim Metjusom!

Da nije bila noć, i da je vođa bande mogao registrovati šerifov prodorni sevajući pogled, verovatno se ne bi tako zadovoljno smejao.

Erp pogledom potraži Helenu i dečaka. Sedeli su nepomično nekoliko metara od vatre.

— Oni ... oni su ubili Virdžila — povika Helena gotovo histeričnim glasom. — Nas su oveli i naterali da pođemo sa njima. Oni ...

— Dobro, Helena — blago je prekidje Vajat iako je u njemu sve ključalo od gneva. — Smiri se. Uskoro će sve biti dobro ...

— Dobo! — uzviknu Metjus. — Ha ... ha ... ha, čujete li ga, momci? Pa taj čovek je zaista optimista! Skinite ga iz sedla!

Dvojica razbojnika priđoše šerifu i grubo ga povukoše iz sedla. Pao je na zemlju bezglasno. Vođa bande mu priđe i snažno ga udari špicom čizme u rebra. Šerif oseti strahovit bol, ali nije kriknuo. Stisnuo je zube da mu je lice bilo belo kao kreč.

Šerif je ćutke odmeravao jednog po jednog bandita. Trudio se da u mraku što bolje razazna njihova lica.

— Vežite ga još čvršće! — naredi vođa bande. — Tako da se ne može ni pomeriti! I noge, naravno!

Ubrzo je šerif bio sav omotan de-

belim užetom. Gurnuše ga pored žene i dečaka.

Dečak je ponovo plakao. Helena je zabrinuto gledala u Vajata koji joj šapnu:

— Polako, Helena. Biće sve dobro ... Ne znam kako, ali imam neki predosećaj ...

Dalje nije stigao da govori, jer pritrča mu Džo Galis i ponovo ga udari nogom.

— Umukni, zvezdonošče! Da više nisi otvorio ta prokleta usta!

Za to vreme, razbojnici Blejk Hoper i Red Konor bili su na straži i proveravali da li je neko iz grada pokušao da sledi šerifa i Kertisa. Međutim, na vidiku nije bilo nikoga.

— Vreme je da pođemo — naredio je Metjus malo kasnije. — U grad jašemo nas petorica. Ja, Klej, Kertis, Hoper i Konor. Ovde ostaju Kid O. Brajen, Sen Kerdž i Džo Galis. Vratićemo se pre jutra objasnio je razbojnicima koji su trebali ostaniti. — Dobro pazite na zarobljenike. Što se mene tiče, možete se malo i poigrati sa njima. Posebno sa šerifom. U svakom slučaju, ako se ne pojavimo do jutra, ustrelite ih. Idemo sada ...

Petorica prozvanih uzjahali su konje i odjahali.

U logoru ostadoše trojica razbojnika i zarobljenici. Čim su se Metjus i ostali izgubili u noći, Kid O. Brajen iz bisaga izvuče bocu viskija i dobro nategnu iz nje. Potom je pružio Kerdžu i Galisu. Za nepunih deset minuta, razbojnici su iskapili sadržinu boce. Piće ih je brzo »uhvatilo« i podsetilo da u blizini imaju i zarobljenu ženu.

Kerdž, koji je i ranije pokušao da napastvuje Helenu, zadovoljno reče:

— Sada ćemo se malo pozabaviti, medena. Nema onog prokletog Harisona da te brani ... ha!

Helena, čije su ruke bile vezane, prestrašeno ga pogleda. Zatim pogleda u Vajata Erpa koji preteći izjavi:

— Ako je neko bude dirnuo, platiće to glavom kad tad ...

— Zaveži, prokleti zvezdonošče!
— zaurla Galis. — Uostalom, i s tobom ćemo brzo svršiti!

Kerdž priđe Heleni i strgnu joj košulju. Ukazaše se jedre, nabubrele, kao sneg bele, dojke koje izazvaše uzdahe požude kod trojice razbojnika.

Vajat Erp okrenu glavu u stranu. Nije mogao ništa preduzeti. Zato je pokušao da rečima odvрати bandite od onoga što su naumili:

— Ako joj to učinite, vi ste mrtvi! Na ovom svetu ne postoji mesto gde se možete sakriti ...

— Ali, mister, mi ćemo tebe odmah ubiti, shvataš? Ti više nikad nećeš videti izlazak sunca ...

— Ako mene i ubijete, pronaćiće vas Dok Holidej; budite sigurni u to!

— Holidej! Ta ništarija negde u Montani crkva od tuberkuloze — prezirivo reče O' Brajen. — Taj više nije u stanju ni sebi da pomogne!

— Zašto mi tu raspravljamo sa njim? — upitao je Kerdž. — Ubijmo ga a potom se posvetimo ovoj lepotici. U međuvremenu je počela da mi se dopada!

Galis izvadi kolt i nanišani u šerifovu glavu.

Helena očajnički vrisnu.

Dečak je plakao.

Galis je počeo da povlači okidač. Ipak, i povrhu svega, šerif nije pokazao strah. Prezirivo je gledao u razbojnika.

Tada odjeknu pucanj!

*

Čovek-legenda, ovenčan plaštom slave, večita lutalica i beskućnik, nepogrešivi strelac iz Vajominga koji iza sebe ostavlja leševe, gorčinu i suze, Šon Falkom, negde oko tri sata pre ponoći, bio je nadomak Dodž Sitija.

Psihički, bio je ponovo u nekom rezigniranom stanju. Bio je skitnica bez doma, revolveraš na zlu glasu, uklet čovek koji ni u šta nije verovao. Bio je pustolov, kockar (tako je egzistirao), revolveraš. Usamljenik iz Morkrofta, jahao je iz grada u grad, iz saluna u salun, tražeći mir i anonimnost. Međutim, svuda je bio nepoželjan. Bez obzira na njegova htenja, želje i ponašanje, bez obzira na njegove očajničke pokušaje da ljude uveri u nešto drugo, Zapad nije imao milosti i verovao je u samo jednu istinu: oko Falkoma zujalo je olovo, padali su mrtvaci i vio se barutni dim.

On je, na drugoj strani, bio nepomirljiv. Nije se mirio sa reputacijom odbačenog čoveka, otpadnika sa koltom. Umesto razumevanja nudili su mu ironiju i neprijateljstvo.

Baš zato, tvrdoglavo i namerno, shvatio je to kao povod da se bori. Posledice te borbe bili su leševi, barutni dim, humke ... Posle borbe, posle svake bitke, u crno odeveni čovek je odlazio, gubio se na horizontu, zauvek odlazio iz života ljudi koje je upoznao.

Njegova svakidašnjica predstavljala je klimave temelje za bilo kakve iluzije i veru u bolje sutra. Često se sećao Morkrofta, nesrećenog detinjstva, ljudi koje je morao ubiti u samoodbrani. Svojom prošlošću nije se ni najmanje ponosio. Uvek je iznova bio primoravan da poteže koltove, da se brani, da se nada ka-

ko je to možda poslednji put. Jahao je dalje tražeći mesto u kom nisu čuli za ime Šon Falkom. Tražio i sve manje verovao da će ga naći. Slava je bila »brža« od njegovog konja, mit o njegovoj brzini planuo je Zapadom. »Pismejkeri« i čovek koji ih je nosio bili su deo stravične legende. Svi su se divili toj slavi, a on je pljuvao na nju.

Život mu je bio satkan od ružnih finesa, nevolja, opasnosti i prokletstva.

Izuzetak su bili trenuci kada je bio u društvu neke žene i unekoliko se opuštao . . .

Ali, njegov put vodio je u neizvesnost. Gde god bi se pojavio, grobari nisu sedeli skršetnih ruku. Groblja su se punila, ispredale su se fantastične priče, barutni dim iz njegovih ubistvenih koltova se zatim polako gubio, a on je bežao dalje. U potrazi za anonimnošću i nekom lepom ženom sa kojom će bar na nekoliko sati zaboraviti ružnu i besmisleni svakidašnjicu.

Senka smrti, međutim, bila je njegov večiti saputnik. Nije više bio čovek nego legenda. Novinari na Istoku opisivali su brzorukog revolveraša i njegove obračune.

Njegovim imenom povećavali su tiraže svojih listova. . . A on to nije razumeo. Želeo je da živi, a ne da bude legenda, želeo je mir. Samo, ljudima je smetalo crnilo njegove odeće, smetali su im njegovi koltovi.

Olujni putevi, neizvesnost nepoznatog, senke zla, staze sumnje, ravnodušnost ogorčenog. . . činili su njegov život. Jahao je prostranstvima Zapada i izvlačio koltove.

Tako je morao intervenisati i u Tombstonu. Tako se sada i našao nadomak Dodž Sitija.

Igrom slučaja bio je umešan u nešto što ga se inače nije trebalo ticati. Ali, bili su oteći žena i dečak i morao im je pomoći.

Dugovao je to Vajatu Erpu.

Prvo se uputio u salun. Unutra nije bilo mnogo gostiju, a ni na one što su bili tu nije obraćao pažnju. Poručio je duplu kafu i dva dupla viskija.

Nakon četrdesetak minuta, malo okrepljen i osvežen, otišao je u šerifovu kancelariju da poseti Vajata Erpa i razgovara sa njim.

I. . . zakasnio je nepunih desetak minuta.

Unutra je zatekao samo iznerviranog i namrštenog Mastersona, koji je šetao duž prostorije pucketajući prstima.

— Halou — pozdravio je Falkom.
— Kako ste, Bate?

— Halou, mister Falkom — iznenađeno otpozdravi šerifov pomoćnik. — Otkud vi ovde?

— Dolazim iz Tombstona. Treba hitno da razgovaram sa Vajatom.

— Na žalost, već je kasno.

— Kako to mislite?

Masterson pripali cigaretu. Ponudio je i Falkoma i oni pripališe.

— Banda Forda Metjusa otela je. . .

— To znam — prekide ga Falkom
— Zato i jesam ovde. Zar su već bili ovde?

— Jesu. Ucenili su šerifa i morao je poći sa njima. Banditi nameravaju u toku noći opljačkati banku »Vest« u kojoj je sada vojna pošiljka novca. Više od sedamsto hiljada dolara. . .

— Zar je Vajat pristao da pođe sa njima?

— Morao je. Zapretili su da će ubiti ženu i dečaka ako im se suprotstavi. Plus, postavili su uslov da kada noćas dođu u grad niko im se

ne sme suprotstaviti inače će ubiti taoce. . .

— Do đavola, a ko garantuje da to neće i ovako učiniti?

— Niko, ali nismo imali izbora.

— I šta sada nameravate da učiniti?

— Ništa. Šef je naredio da do njegovog povratka ne preduzimam apsolutno ništa.

— Hm. . hm, kada će razbojnici opljačkati banku?

— Još noćas.

— To znači da njihov logor nije daleko odavde — rezonovao je Falkom. — Kada su odjahali?

— Pre dvadesetak minuta.

— U kom smeru?

— Prema jugu.

— Onda ne smemo gubiti vreme — zaključio Falkom. — Moram odmah za njima. U pitanju je Vajatov život, a i životi žene i dečaka.

— Ali, oni su sigurno postavili stražu i primetiće vas. Tako ćete njihove živote još više izložiti opasnosti.

— Neće me primetiti. Poznajem neke indijanske veštine. Osim toga, razbojnici će ih ubiti svakako. Moram nešto pokušati.

— A ja? Šta ja da radim?

— Ništa. Čekajte dalji rasplet situacije. Ako se banditi pojave u gradu, nemojte im pružiti otpor, jer ne znamo kako će se stvari odvijati tamo napolju. Ja sada idem. Do viđenja.

Falkom žurno izađe iz kancelarije i uzjaha konja. Izjahao je iz grada jašući na jug.

Nije mnogo žurio, jer plašio se da ga razbojnici ne primete, a postojala je mogućnost i da su usput postavili zasedu. Ali, sreća ga je poslužila. Tačnije, u pitanju je bila greška razbojnika koji su zapalili logorsku vatru na vrhu brežuljka tako da se ona izdaleka videla. Bolji putokaz o

tome gde se oni nalaze, Falkomu nije trebao.

Skrenuo je konja udesno i zaobilaznim putem uputio se u pravcu logora razbojnika.

Stigavši na otprilike milju od logorske vatre na brdu, u samom podnožju brežuljka, sjahao je i peške pošao da se prikrada vrhu. Nije to bilo nimalo lako, jer teren je bio strm i klizav pa je izgubio dosta vremena dok je stigao do vrha i pritajio se iza oveće stene. Ali, na ovaj način je izbegao da bude primećen od strane razbojnika koji su bili na straži.

Falkom je bio udaljen oko sto pedeset jardi od logorske vatre oko koje su bili razbojnici i vezani zarobljenici. Nije čuo šta govore, ali bilo je očito da se nešto dogovaraju.

Bilo ih je osmorica.

Bilo ih je isuviše i Falkom nije smeo za sada ništa preduzeti jer izložio bi time živote zarobljenika opasnosti da budu ubijeni. Morao je čekati.

I . . nije dugo čekao.

Uskoro su petorica razbojnika osedlali konje i odjahali u pravcu grada.

U logoru ostadoše trojica razbojnika i zarobljenici. Vreme je za akciju, zaključio Falkom i počeo da puzi prema logoru. Kretao se nečujno i polako. Puzao je na naročit način oslanjajući se na laktove i kolena. Na ruku mu je išlo i to što je bio odeven u crno pa se stapao sa mrakom iako je bila mesečina.

Bio je na svega deset jardi od razbojnika čija je pažnja bila posvećena zarobljenicima. Sada je Falkom već mogao čuti i razumeti šta razbojnici govore. Bili su pripiti i neoprezni.

Shvatio je da nameravaju da siluju ženu, ali i da ubiju šerifa. U tre-

nutku kada je Galis nanišanio na šerifa, želeći da ga hladnokrvno ustreli, Falkom je zaključio da više nema čekanja.

Stupio je u akciju tako što je muševito potegao koltove i zapucao.

Prvim metkom oborio je Galisa, koji je upravo pritiskao okidač svog kolta cereći se. Umro je još na nogama, jer Falkom nije imao izbora i pucao je da ubije. Metak je razbojnika pogodio sa bočne strane pravo u slepoočnicu i odbacio ga nekoliko jardi ustranu. Nije stigao ni da krikne.

Tada su reagovali Kerdž i O. Brajen, koji ne gubeći vreme, što je potvrdilo da se radi o opasnim i iskusnim razbojnicima, potegoše koltove i nasumice zapucaše u smeru odakle su pretpostavljali da ih neko napada. Njihovi hici bili su neprecizni, ali zato ne i hici koje je ispalio satanski strelac iz Morkrofta.

Sa dva metka pogodio je O. Brajana u grudi, a sledećim je ranio u rame Sena Kerdža. Ovaj nije imao nameru da se preda pa je prihvatajući kolt drugom rukom pokušao da nanišani u Falkoma koga je konačno jasno video.

Nije stigao da ispali metak.

Sa levog kuka Šona Falkoma, koji se u međuvremenu pridigao i sada stajao uspravno, sevnu narandžasta munja i delić sekunde kasnije začu se samrtnički krik razbojnika koji je bio pogođen u sredinu grudi.

Bio je to kraj obračuna.

Falkom pride vezanom Vajatu Erpu i preseče mu veze kojima je bio vezan. Zatim je oslobodio i Helenu, koja odmah uze u naručje uplakano dečaka.

Vajat Erp ustade, razgiba ukočene udove i tek onda, pozdravi Falkoma:

— Halou, Šone. Samo nebo vas je poslalo. . .

— Halou, Vajate. Nije nebo vaš brat Virdžil.

— Virdžil?! Kako to? Zar je on živ. . .

— Naravno da jeste. Istina, ima je peh i ranjen je, ali ništa ozbiljnije. Međutim, rane su ipak bile takve da nije mogao poći u poturu za otmičarima.

— Virdžil je dakle živ! — radosno uskliknu Helena. — Oh, bože. . .

— Nemamo vremena za gubljenje — zaključio šerif koji se brzo pribrao.

— Moramo odmah u grad da sprečimo pljačku banke. Tačnije, ja moram, a vi, Šone, ako hoćete, ostanite sa Helenom i dečakom i kasnije ih dovedite u grad. Ne smemo ih više ni trenutka ostaviti same i nemoćne. . .

— U redu, Vajate — odmah se složi Falkom. — Onda, ne gubite vreme. . .

— Helena — izvinjavajući dobaci šerif koji je već uzjahao konja. — Kasnije ćemo razgovarati o svemu. Sada ostanite sa mister Falkomom, jer sa njim ste potpuno bezbedni. Do viđenja! — poterao je konja prema gradu.

Jašući paklenim tempom, šerif je stigao do grada. Ispred kancelarije, iskočio je iz sedla i dao znak Mastersonu koji je čekao spreman sa puškom u rukama.

Svaki sa jedne strane ulice, počeli su da se približavaju »Vest«¹ banci koja se nalazila dvesto pedeset jardi odatle, sa druge strane ulice.

Kada su bili oko pedesetak jardi od banke, iz zgrade su se začula dva pucnja.

Jedan od razbojnika, stajao je ispred banke čuvajući konje. Bio je to Red Konor.

Primitio je Mastersona i odmah otvorio vatru na njega. Šerifov pomoćnik pažljivo nanišani i opali. Začu se krik i razbojnik se sruši na zemlju. Bio je smrtno pogođen.

Tada je otpočeo pakao.

Na vratima zgrade banke ukazale se prilike četvorice razbojnika. Dvojica od njih nosili su vreće sa novcem. Videvši da je Konor pogođen i da su napadnuti, otvorili su vatru na Mastersona. Vajata Erpa, koji je prilazio drugom, mračnom stranom ulice još nisu primetili.

Masterson se baci u stranu i zakloni se iza nekog drvenog bureta koje razbojnici stadoše da rešetaju. Istovremeno su potrčali ka konjima. Zaustavio ih je metalni glas Vajata Erpa;

— U ime zakona USA pozivam vas da se predate!

Trgli su se kao opareni i zapucali na šerifa koji je izronio ispred njih kao vaskrsao iz mraka.

Tada levi šerifov kolt, »bantlajn« specijal počeo da bljuje smrtonosnu vatru.

Prvi je nastradao Ed Kertis koji uz krik ispusti vreću koju je držao i napravivši nekoliko koraka, pade na zemlju. Za to vreme Blejk Hoper je žestokom vatrom naterao šerifa da se zakloni iza gomile sanduka koji su bili naslagani u blizini. Hoper je uskočio u sedlo i baš nameravao da obode konja kada ga stiže šerifov metak. Pogođen u rame, kliznuo je iz sedla, ali jedna noga ostala mu je u uzengiji pa ga je preplašena životinja odvušla niz ulicu.

Klej Harison i Ford Metjus su odbacili vreće sa novcem i skočili na konje. Neprestano pucajući iz koltova, poteraše ih niz ulicu ka severu.

Masterson, koji je bio naoružan puškom nacilja i opali za njima. Njegov metak pogodio je životinju

koju je jahao vođa bande i on ispađe iz sedla jedva izbegavši da se nađe ispod umiruće životinje. Brzo se pridigao i psujući zapucao na šerifa koji mu je prilazio trčeći u cik cak liniji.

Za to vreme, Klej Harison je uspeo da odmakne daleko.

Erp je bio na dvadesetak jardi od vođe bande kada ovome nestade municije. Prostački psujući, izvukao je iz kanije veliki lovački nož.

Šerif mu se približi, a onda hladnokrvno vrati kolt u futrolu.

— Najbolje za tebe će biti da podješ sa mnom dobrovoljno! — predložio je.

— Ti si lud, amigo! — zaurla bandit. — Iseći ću te na rezance ako mi se približiš. . .

Šerif je već išao ka njemu.

Delilo ih je samo dva jarda. Jedan jard. . . Vođa bande zamahnu da bi zario oštro sečivo u šerifov stomak. Sve je ostalo na pokušaju. Šerif se hitro izvio u stranu, a onda je snažnim aperkatom izvučenim iz petnih žila pogodio razbojnika u vilicu. Ovoga udarac odbaci dva jarda unazad gde pade kao pogođen konjskim kopitom. Šerif mu priskoći, grubo istrže iz ruke nož i odbaci ga u stranu. Uto pristize Masterson i zajedno vezaše vođu bande.

Pola sata kasnije, vođa bande je bio u zatvoru, a u susednoj ćeliji bio je Blejk Hoper, koga je lekar u međuvremenu previo.

— Čekaju vas vešala — objasnio im je Masterson. — Čak i da niste ubili bankara Edisona, zaslužili ste to višestruko. . .

Ispred kancelarije, Vajat Erp je s nestrpljenjem čekao da stigne Falkom sa Helenom i dečakom.

I zaista, nije prošlo mnogo vremena, a oni se pojaviše. Šerif, koji nije imao kuću i koji je stanovao u hote-

lu, odvede dečaka i Helenu i smesti ih tamo. Bio im je potreban odmor. Pobrinuo se i da dobiju hranu, a Neli Kešmen, svoju prijateljicu, šerif je zadužio da pravi društvo Heleni i pomogne joj da se dotera...

Zatim se vratio u kancelariju. Tu ga dočekaše Masterson i Falkom koji je stajao pored prozora i pušio tanku »virdžinija« cigaretu.

U tom trenutku, šerifa je neodoljivo podsetio na Holideja, svog najboljeg prijatelja. Masterson odnekud izvuče bocu viskija i svima nasu piće. Nazdraviše i otpiše. Šerif se zagrcnu i objasni:

— Ja inače retko pijem. Nego, vreme je da vam zahvalim, Šone, za sve što ste...

— Pustite to, Vajate — odmahnu rukom pustolov u crnom. — Važno je da se sve dobro završilo. Pretpostavljam da ćete u najskorije vreme krenuti u posetu bratu, dole u Tom-
bston i da ćete lično otpratiti Helenu i dečaka.

— Svakako. Krećemo čim se odmore i budu spremni za put. Jedan od razbojnika nam je pobegao. Mislim da je to Klej Harison. Ali, najvažnije je da pljačka banke nije uspela i da se Heleni i dečaku nije desilo ono najgore...

— Da. Bilo kako bilo, banda For-da Metjusa je zauvek razbijena.

Razgovarali su još neko vreme, a onda svi pođoše da se odmore. Uskoro će svanuti, a bila je ovo naporna noć za sve njih. Bila je to noć puna neprijatnosti, iznenađenja i preokreta.

Šerif i Falkom zajedno odoše do hotela.

*

Falkoma je probudilo tiho, diskretno kucanje na vratima. Ustao je, na-

vukao pantalone i otišao do vrata. Otključao je.

Ispred njega bila je tridesetogodišnja žena duge, crne kose i zelenih očiju. Imala je lepo, okruglo lice, senzualne usne, prćast nosić i duge, duge, tek malo maskarom prevučene trepavice. Bila je visoka i vitka, obučena u kratku crnu kožnu suknju i belu bluzu sa dekolteom koji je u korektnoj meri dozvoljavao pogled na njene preplanule grudi.

— Gospodin Falkom? — upitala je trepnuvši nekoliko puta.

— Da, izvolite gospodice...

— Mila Doren, novinarka »Nju-jork Hjuza«. Pročitala sam sve što je moj kolega iz »Boston Hjuza« Džon Eliot napisao o vama.

— Vi ste iz Njujorka? Kako to da se sada nalazite tako daleko, ovde na Divljem zapadu? — bio je iznenađen Falkom. — I, molim vas, ponovite još jednom vaše ime. Nisam siguran da sam najbolje čuo...

— Oh, na to sam već navikla. Zna-te, nisam rođena Amerikanka. Moji su me, kada sam imala šest godina, doveli ovamo iz jedne prekookeanske zemlje, iz Evrope. Ime mi je, dakle, Mila...

— Iz Evrope, kažete — komentarisao je Falkom propuštajući je u sobu.

— Pa dobro, gospodice...

— Mila, zovite me samo Mila — prekinula ga je.

— Dobro, Mila. Otkud vi na Zapadu, u Dodž Sitiju i najzad, otkud vi sada u mojoj sobi?

— Objasniću vam. Prikupljam materijal za seriju komentara o životu na Zapadu. Ovde sam po nalogu svog urednika. U Dodž Sitiju sam zato što sam morala razgovarati sa Vajatom Erpom koji je već istorijska ličnost naše zemlje. Konačno, u vašoj sobi sam nakon prepo-

ruke vašeg prijatelja Vajata Erpa, a i zato što sam želela lično da upoznam čoveka o kome se ovde, a bogami i tamo na Istoku, prepričavaju pa čak i pišu legende.

Iz torbice koju je nosila, izvadila je paklu i pripalila mirišljivu cigaretu. Ponudila je i Falkoma, ali on radije pripali svoju omiljenu »virdžiniju«.

Ponudio ju je da sedne. Izazovno mašući kukovima koji su privukli Falkomov pogled, prošetala je kroz sobu i najзад sela. Zatim je ispiti-vački pogledala Falkoma koji je bio nag do pojasa.

— Izgledate dosta dobro — zaključila je, — mada imam utisak da u predelu stomaka imate nekoliko grama sala — poslednje reči pratila je osmehom.

— Hm... hm, to jednoj rođenoj amerikanki ne bi smetalo. Ali, očito Evropljanke imaju ili oštrije kriterijume ili veću moć zapažanja.

• — Ni jedno ni drugo. Radi se o tome da ovoga puta imate posla sa izvanrednim stručnjakom za... hm, ne mogu da nađem pravu i odgovarajuću reč.

— Za muškarce — pokuša da joj pomogne Falkom. — Ni ja ne mogu naći bolji izraz za ono što ste hteli reći.

Neko vreme pušili su ćutke.

— Da se obučem — seti se konačno Falkom i uze košulju.

— Ne činite to, Šone — upozorila je.

• — Zašto? — bio je zbunjen.

— Zato što je to apsurdno, protivi se sa zdravim razumom.

— Tek sad ništa ne razumem — priznao je pustolov.

— Znae šta, Šone. Na Istoku, tamo u Njujorku, ima mnogo muškaraca. Ali, meni je dosta tih lenjivaca, raznoraznih inertnih tipova koji se

mного bolje snalaze na rečima nego u krevetu. Što znači...

— Što znači da želite da vodite ljubav sa mnom — zaključio je zadovoljno Falkom. — Upravo to se i meni vrti po glavi, ali nisam se usuđivao da to predložim.

— Onda, ne gubimo vreme — predložila je.

Zatim je svukla sa sebe bluzu i suknju. Imala je velike, čvrste dojke sa krupnim bradavicama i uzan struk. Noge su joj bile vitke, duge i prave. Gaćice su joj bile premale i obline su prosto navirale iz njih. Falkomu je zastao dah. Već odavno nije video nešto lepše. Kao u transu, prišao joj je i sam joj skinuo gaćice. Zatim je gurnuo svoju desnu ruku između njenih nogu i počeo da je miluje, a istovremeno je prislonio svoje usne uz njene i strasno je poljubio. Obgrlio ju je drugom rukom i spustio preko kreveta. Zatim je ljubio po čitavom telu, dok je ona uzdisala i lagano se uvijala. Usput mu je raskopčala pantalone i svukla mu ih. Kada se našao iznad nje i kada je hteo da proдре u nju, spremnu da ga primi do kraja, ona ga blago odgurnu i izmače se u stranu tako da je sada on ležao pored nje. Zatim je sela preko njegovih bedara i stala se podizati i spuštati, slatko jecajući pri tom. U jednom trenutku, uzela je njegovu crvenu maramu koja joj je bila nadohvat ruku na stolici pored kreveta i omotala mu je oko vrata. Zatim je uzela krajeve marame i stala ih sve jače i jače stezati oko njegovog vrata tako da je ostajući bez daha, njegovo telo do maksimuma bilo napeto i napregnuto. Ispod stražnjice, gurnula mu je jastuče tako da se još bolje namestila i dublje ga primila u sebe. Svo vreme, dok se dizala i spuštala u sve grčevitijim

i strasnijim trzajima, pritezala je maramu oko njegovog vrata. Iako se gotovo gušio, Falkom je uživao više nego ikad. Kulminacija je bila kada se okrenula prema njegovim stopalima okrećući prema njemu i otkrivajući njegovom pogledu divnu stražnjicu koja se u sve bržem i bržem ritmu spuštala i podizala gore. Oboje su istovremeno doživeli vrhunac...

Kada su ustali, razgovarali su čitava dva sata. Obukli su se i izgledalo je da su oboje zaboravili na slatke trenutke provedene u krevetu. Njihov razgovor bio je poslovne prirode. Uglavnom, pitala ga je o njegovim lutanjima po gradovima Zapada, utiscima, zapažanjima, kao i o tome šta misli o svom životu. Na neka pitanja je iskreno odgovarao, a neka je i prećutao. Ona je sve beležila u neku svesku koju je izvadila iz torbice.

Najzad se uputila ka vratima rekavši:

— Zbogom, Šone. Bilo je ludo i nezaboravno. Više se nikada nećemo videti i žao mi je zbog toga. Moj voz polazi za dva sata. Zbogom, revolve-rašu.

Pošao je da je poljubi na rastanku, ali ona mu je u poslednjem trenutku zalupila vrata pred nosom.

Bio je to susret koji će Falkom dugopamtiti.

Istog dana je razgovarao sa šerifom o njoj. Vajat Erp se samo zago-netno smeškao.

Sutradan ujutro, Falkom je napustio Dodž Siti. Ispratio ga je šerif, a tu su bili Helena i dečak Tom. Rastanak je bio srdačan. Falkom je jahao na istok, prema Rio Grandeu. Jer, odavno nije boravio u tamošnjim pograničnim mestima. Nije ni slutio da je sasvim slučajno krenuo u smeru gde je otišao i odbegl Klej

Harison, a ni sanjao da će imati još neke nesvakidašnje susrete uzduž granice sa Meksikom, te da će se uplesti, ne svojom voljom, ali igrom slučaja, u jednu opasnu igru u kojoj su uložili bili goli životi...

*

Pekos je bio ispred nje na mišju udaljenosti. Zaustavila je konja na vrhu brda odakle je uski vijugavi put vodio u grad obasjan podnevnim suncem.

Jahač je bila žena duge plave kose izrazito lepog lica i krupnih plavih očiju. Bila je to Brižit Telon.

Sa zanimanjem je osmotrila stotinač daščara, drvenih kuća koje su bez ikakvog reda bile »nabacane« u kotlini.

Na sebi je imala plavu košulju od teksasa i široku jahaću suknju, takode od teksasa. Kontrast njenoj lepoti i odeći činio je opasač sa koltom, opasan oko uzanog struka.

Poterala je konja dole ne žureći, ali nije daleko odmakla kada je, pošto je prešla jednu zavojitu krivinu, zaustavi glas čoveka zaklonjenog iza žbunja pored puta.

— Stoj, lepotice! Sto mu gromova, otkud se tako lepo žensko stvorenje stvorilo ovde u ovoj divljini?!

Brižit se nije uznemirila. Ona je i pretpostavljala da razbojnici čuvaju prilaze gradu. Sada je, očito, naletela na nekog od stražara.

— Hej, gospodine — povikala je. — Izadi iz zaklona ako želiš da razgovaramo! Ne volim da razgovaram sa duhovima! Ili se možda plašiš jedne žene, a?

Zavlada kratka tišina, a onda se ispred nje pojavi krupan čovek zarastao u bradu.

— Je li to ljubavni zov, lepotice.

Moram ti priznati da divno izgledaš...

— Ne lupaj! — prekinula ga je. — Nije mi do praznog brbljanja. Zakon mi je za petama, a mrtva sam umorna od jahanja. Čula sam da ću u Pekosu biti bezbedna i da ću se moći odmoriti neko vreme pre nego što nastavim put.

— A kuda bi ti to, lepotice?

— U Meksiko, naravno. Da li si čuo za robijašnicu »Sano«?

— Ha... ha... ha, zatvor za žene! Naravno da sam čuo.

— E, pobegla sam iz tog zatvora i od tada me gone kao zver.

— A šta si to zgrešila, lepotice? — iscerio se bandit.

— Ubila muža bankara i pobegla sa njegovom uštedevinom. Ali, brzo su me uhvatili i osudili na šest godina robijanja. Uspela sam da pobegnem i evo me ovde. Nego, znaš šta?

— Šta?

— Ubiću i tebe ako se ne skloniš s puta i propustiš me dalje! — oči su joj opasno zasjale.

— Oho... ho, plava tigrice, a! Polako, lepotice. Imaš li jednu cigaretu?

— Imam — izvadila je iz bisaga paklu i pružila mu je. — A ti, možeš li mi dati gutljaj viskija? Grlo mi je puno prašine...

— Evo, lepotice. Volim žene koje piju — prišao joj je odloživši kolt i pružio joj čuturicu.

Uzela je i nategla dobar gutljaj.

— Idem sada — rekla je. — Videćemo se u gradu, kasnije.

— Eh, kad bi to bilo tako — uzdahnu bandit. — Ali, čim te Mel Koberg vidi, prisvojiće te za sebe...

— Ko je taj Mel Koberg?

— Bog u Pekosu. Njegova reč se sluša, njegove zapovesti izvršavaju. Niko mu se ne sme suprotstaviti, jer

brz je na koltu a štiti ga i petnaestak njegovih ljudi...

— Tako, dakle. Pa, videćemo — obola je konja i prošla pored stražara koji ju je zadivljeno posmatrao. Progutao je knedlu od pomisli da je ima голу ispred sebe...

Na putu do grada više je niko nije zaustavljao. Još dvojica stražara, na koje je naišla, samo su zadivljeno zazviždali kada je prošla pored njih.

U samom gradu vrvelo je od odmetnika zaraslih u brade i zapuštenih, ali do zuba naoružanih. Ljubopitljivo su je posmatrali i dobacivali joj dok je jahala pored njih. Zaustavila je konja ispred oronule zgrade na kojoj je stajao natpis »SALUN«.

Sjahala je, vezala uzde konja za prečku i ušla unutra. Zapahnu je miris duvana, viskija i znoja prljavih gostiju. Samo se namrštila i, pošto su joj se oči privikle na polumrak koji je vladao unutra, ispod oka je osmotrila goste. Nigde nije videla Kasijusa Elmera, ali zato je oko nje bilo neverovatno mnogo infantilnih tipova koji su se cerili gledajući je. Dok se probijala ka šanku, jedan »debeljko« iz čijeg grla se širio smrad viskija i lošeg duvana, uštinu je za stražnjicu.

Brižit, koja je poznavala i neke boriličke veštine, jednim trzajem desne ruke unazad pogodi napasnika laktom u osetljivo mesto ispod donjeg dela stomaka i ovaj zaurla od bola hvatajući se obema rukama za pogođeno mesto i grčeći se.

Brižit mirno pođe dalje i kada je stigla do šanka poručila viski. Za to vreme, debeli napasnik se povratio i preteći pošao prema njoj. Brzo je izvukla kolt i zapucala. Meci pogodiše vrhove njegovih čizama i on prestrašno stade da poskakuje povlačeći se unazad.

Ostali gosti sve ovo prapratili su oduševljenjem i divljenjem. Onako pripiti i sirovi, glasno su podvriskali i komentarisali.

Brižit uze čašu i iskapi sadržinu u jednom gutljaju. Zatim je poručila još jedno piće ne obraćajući pažnju na brojne poglede kojima su je obasipali sa svih strana.

Odmah joj je bilo jasno da ovde vlada zakon jačeg i da ne sme popuštati i povlačiti se, jer tako bi bila prepuštena na milost i nemilost razbojnika. Jer, u ovoj jazbini nije bilo nijednog čestitog čoveka. Bila je okružena razbojnicima i kriminalcima.

U ogledalu iznad šanka, na zidu, posmatrala je lica u salunu i pogled joj se najzad zaustavi na čoveku koji nije izgledao poput ostalih, a koji je nezainteresovano sedeo za jednim stolom i pušio. Bio je glatko izbrijan, imao je pravilno lice i smeđu kosu. Bio je visok, videlo se to iako je sedeo, dobro građen i odeven u sivo odelo izuzev kravate boje vina koja mu je bila brižljivo vezana oko vrata.

Izgledom i pojavom, naprosto je odudarao od ostalih u salunu i Brižit odlučila da mu pride. Uzela je čašu sa viskijem i pošla prema njegovom stolu.

— Mogu li sesti? — upitala je osmehnuvši se. Pogled joj se susrete sa njegovim zelenim, pronicljivim očima. Uglom oka primetila je da za pojasom ima opasač sa dva kolta. Kicoš je revolveraš, zaključala je u sebi.

— Svakako, leđi — ustao je revolveraš i povukao jednu stolicu da bi ona sela. — Vaš malopredašnji nastup bio je vrlo uverljiv — ironično je prokomentarisao. Ipak, mene ne možete prevariti — nastavio je. — Vi ne pripadate ovde ...

— Kao ni vi — brzo se snašla Brižit. — Ipak, prava je sreća za mene što sam ovde sreća čoveka kao što ste vi, mister ...

— Klej ... Klej Harison — sa malim oklevanjem predstavi se revolveraš.

— Ja sam Brižit Telon — uzvratila je pripaljujući cigaretu. U bekstvu sam — dodala je.

— A-ha, i ja, takođe. Zato i jesmo ovde, valjda ... — oboje se nasmejaše.

Sa strana, razbojnici su ih namršteno posmatrali. Kicoš u sivom odelu, koji je dojahao pre dva dana, nije im se mnogo dopadao. Sada još manje kada se prelepa došljakinja pridružila baš njemu za stolom.

Ali, oni su čuli za revolveraške sposobnosti Kleja Harisona i nisu se usuđivali da mu se suprotstave.

U tom trenutku u salun je, praćen trojicom ljudi oholog držanja i mračnih pogleda, ušao visok i krupan četrdesetogodišnjak četvrtaste glave i sa prosedim zaliscima. Imao je tamne oči i kukast nos. Za nekoliko nijansi bio je uredniji od ostalih razbojnika u salunu. Bio je to Mel Koberg, čovek čija se volja poštovala u Pekosu. Za pojasom je imao veliki vojnički kolt.

Osvrnuo se po salunu, a onda se, praćen mračnom trojkom, uputio prema stolu za kojim su sedeli Brižit i Harison.

Stigavši do stola, Mel Koberg je oslovio Harisona:

— Kleje, poznaješ li ovu ženu?

Pitanje je bilo izrečeno grubim glasom.

— Sad sam je upoznao.

— Onda se gubi odavde! — naredi oštro Koberg. — Želim da razgovaram sa njom.

— Zašto ja smetam? — upitao je Harison namrštivši se.

— Zato što ne želim da bilo šta imaš s tom ženom.

— Kako to da razumem?

— Shvati kako hoćeš. Ona će biti moja. Naravno, prethodno moram razgovarati sa njom. Čuo sam da je pobjegla iz zatvora. Hm . . ., ne izgleda mi kao bivša zatvorenica. Suviše je očuvana, čista. Ne verujem joj ni reči. Dakle, Kleje, nestani odavde inače ću te u najmanju ruku prote-rati iz grada. A može ti se desiti i da završiš u grobu, razumeš? Gubi se od ovog stola . . .

Harison nije pokazao da je upla-šen. Dugo je gledao u Koberga, a onda za kratko pogleda u Brižit i ustade.

— Pa, dobro, Mele. Neka ti bude — udalji se od stola i izašao iz sa-luna.

Koberg i Brižit su se proučavali pogledima.

— Pođi sa mnom — naredi ban-dit.

— Kuda?

— Preko puta ove zgrade je hotel. Tamo ja imam apartman. Idemo ta-mo.

— U redu — ustala je. — Pretpo-stavljam da ste vi Mel Koberg?

— Tačno tako. Idemo sada.

Izađoše iz saluna. Trojica Kobergovih pratilaca išli su za njima. Ta-ko stigoše do hotela i odoše u sobu na spratu zgrade. Iz te sobe, jedna vrata vodila su u drugu prostoriju.

Koberg naredi svojim ljudima da ostanu pred vratima.

Unutra je bila jedna žena. Neka-da je morala biti lepa, ali sada joj je lice bilo usahlo i izborano. Mogla je imati između trideset pet i četrdeset godina. Ljutito je posmatrala Brižit.

— Ko je ova drolja, Mele? — upi-tala je ljubomorno.

— To nije tvoja stvar, Doris — od-brusi bandit. — Idi prošetaj se malo. Želim da nasamo razgovaram sa njom.

— Znam ja kako će se završiti taj razgovor. Što otvoreno ne priznaš da želiš da je povališ. A zašto i ne? Svežija je i zgodnija od mene, a? Ja sam ti već dosadila. Vođenje ljubavi sa mnom postalo ti je pravo muče-nje. Uzeleo si se za nešto ovako, mlade i . . .

— Idi! — presekao ju je Koberg. — Ili ću te izbaciti naglavačke!

— Dobro, dobro, idem! Samo, ne-moj se čuditi ako i ja potražim ne-kog mladeg i svežijeg od tebe! U Pe-kosu ima dosta mladih momaka ko-ji bi bili srećni da me dotaknu . . .

— Gubi se! — Koberg pride i snažno je ošamari.

Teturajući, izašla je iz sobe.

Brižit i on ostadoše sami u sobi.

— Daj mi taj opasač — tražio je bandit. — Oružje ti neću trebati u narednih nekoliko sati.

Brižit je brzo razmišljala. Bilo joj je jasno da se za sada ne sme suprot-staviti banditu. Ovde je bila sa odre-đenim ciljem. Sve ostalo bilo je spo-redno. Ako bi se suprotstavila Ko-bergu, imala bi samo neprilika. I ni-kada ne bi saznala da li se negde u gradu skriva Kasijus Elmer. A to je bilo najvažnije.

Predala je opasač Kobergu i ovaj ga odbaci u ugao sobe.

— Kako se zoveš? — upitao je pa-leći cigaretu.

— Brižit Telon.

— Ko si ti?

— Ne razumem.

— Odakle dolaziš i šta namera-vaš? Ko te je poslao?

— Bežim pred zakonom. To sam već rekla. Nameravam da pobje-gnem u Meksiko i tamo se udam za nekog bogatog hacijendera. Ovde

sam namjeravala da se odmorim nekoliko dana.

— Nisi mi rekla, ko te je poslao?

— Glupo pitanje, mister Koberg.

— Kako da znam da ne lažeš? Kako da ti verujem? Ne ličiš mi na nekog ko je progonjen. Nekako si isuviše fina. Govoriš drugačije od ljudi odraslih na Zapadu. Imaš drukčiji naglasak ...

— Išla sam u školu — slegla je ramenima.

— Zašto bih verovao u tvoju priču?

— Zato što je to istina. Ja sam odmetnica, osoba van zakona, isto kao i ti.

— U tom slučaju ti neće smetati da spavaš sa mnom. Skini se — zahtevaio je Koberg.

— Ali, ti imaš ženu ...

— To mi je samo ljubavnica. Ti mi se više dopadaš.

— Dobro, ako me želiš, onda me uzmi — rekla je Brižit. — Ali, nemoj pokušati da me tučeš jer ću se braniti.

— Skini se.

— Neću. Ako me želiš, ti me svlači. Ali, lagano ...

Prišao joj je i pokušao da joj raskopča dugmad na košulji. Izmakla se unazad.

— Želim da mi obećaš nešto — tražila je.

— Šta to?

— Da ćeš mi obezbediti jednu sobu u ovom hotelu i da me više nećeš dirati.

— To ćemo još videti. Ako mi se dopadneš, možda te nikada neću pustiti da odeš u Meksiko. Uostalom ni ovde ti ništa neće nedostajati. Imaćeš sve što imam i ja.

Izenada mu je prišla i počela da ga miluje po bedrima i između nogu. Koberg je počeo uzbuđeno da

dahće. Zavukao joj je ruke ispod suknje i počeo joj stezati obale mišića stražnjice. Ona se sva pripila uz njega i pravila sve brže pokrete rukama. Osećala je kako je sve tvrdi i uzbuđeniji. Stezao ju je sve jače, jer bio je sve uzbuđeniji. ... Najzad se setio i raskopčao pantalone. Dok je svlačio njenu suknju, ona nije prestajala da ga mazi. Tako je, kad je najzad razmakao noge i hteo da prodre u nju, samo dugo zastenjao i umirio se. Bio je gotov.

Skrivajući gađenje, snalažljiva Brižit se odmakla od njega i brzo navukla suknju.

Ovoga puta uspeła je da se izvuce. Ali, zato nije smela dozvoliti da ponovo dođe u sličnu situaciju.

— Lukava si ti — oglasio se bandit dok se i sam oblačio. — Ovako me nije nasamarila nijedna do sada. Ali, ima dana. ... Dobro, možeš sada ići. Smesti se u jednu sobu i radi šta hoćeš, ali kada te budem pozvao, odmah da si došla. Jesam li bio jasan? U protivnom, ne piše ti se dobro. Predaću te momcima pa neka rade s tobom šta im je volja — zapretio je.

— O' ke, mister Koberg — rekla je uzimajući opasač i žurno izlazeći iz sobe.

Nije se ni osvrnula na trojicu razbojnika u hodniku koji su je začuđeno gledali.

Idući hodnikom, primetila je da su jedna vrata otvorena. Zavirila je unutra i primetila da u sobi nema nikoga. Ušla je unutra i opružila se preko ležaja.

Postalo joj je jasno koliko je njen zadatak težak i kakve će sve neprijatnosti imati dok je u Pekosu, gradu odmetnika. Odlučila je da, pošto se malo odmori, prošetala gradom i obiđe i druge salune. A morala je pronaći i restoran, jer bila je glad-

na. Znala je da se ne sme raspitivati ni za šta, a posebno ne za Elmera, jer to bi izazvalo sumnju i podozrenje kod odmetnika. U ovakvom mestu nije bilo zdravo pitati bilo šta. Ako je taj uopšte u Pekosu? U svakom slučaju, ako je u gradu, ona će ga pronaći! Jer, naređenje koje je dobila mora biti izvršeno po svaku cenu. Zato je morala zaboraviti scenu sa Kobergom i smrad njegovog neopranog tela od kog joj se još povraćalo...

*

U blizini Kliftona bio je smešten ranč »Tri sedla«, najveći u pokrajini. Na velikom ranču bilo je zaposleno stotinak kauboja koji su ujedno bili vični i rukovanju oružjem. Vlasnik, Fred Haster, sada je na čelu svojih ljudi (vodio je sa sobom sedamdeset jahača) jahao u pravcu Taksona nameravajući da se konačno obračuna sa razbojnicima koji su mu već dugo zadavali glavobolju. Krali su mu stoku, otimali žene sa ranča, a pre dva dana su ukrali krdo konja koje je brojalo preko sto životinja. Sve do danas, rančer se ustručavao od ovog poteza. Znao je da je grad pun razbojnika i da bi obračun sa njima zahtevao mnogo, mnogo žrtvi. Sada je bio na ivici nerava. Unajmio je u gradu desetak revolveraša, kupio u trgovini velike zalihe dinamita i, tako opremivši svoje ljude, krenuo u konačni obračun sa taksonškim odmetnicima. Pre toga, rančer se više puta obraćao čuvaru reda u Kliftonu za pomoć, ali ovo me nije bilo ni na kraj pameti da jaše u Takson. Rančer Haster je jednom prilikom pisao i pismo guverneru Arizone žaleći se na taksonške odmetnike, ali nikada nije dobio odgovor. Zato je sada rančer skupio

svoje ljude i lično ih poveo u konačni obračun sa bandom. Pedeset hiljada dolara koštali su ga revolveraši koje je iznajmio u Kliftonu...

Odmetnici su imali izviđače koji su blagovremeno primetili veliku poteru pa su blagovremeno bili obavešteni o napadu. Zato su se stali ubrzano pripremati za obračun. Na ulazima u grad postavili su barijade i pripremali zasede za poteru. U svakom slučaju, odmetnici nisu imali nameru da napuštaju grad koji im je bio sigurno utočište... Uostalom, mnogi od njih tu su imali i svoje porodice, a mesto je bilo jedno od retkih gde zakon još nije stigao.

Uglavnom, sve je išlo u prilog tome da će doći do velike bitke čiji je kraj krajnje neizvestan.

Kasijus Elmer, koji je u Taksonu boravio već izvesno vreme nije bio čovek koji rizikuje. Zaključio je da Takson više nije siguran grad i da ga treba što pre napustiti. Nije mu ni na kraj pameti bilo da se meša u predstojeće krvoproliće, u sukob za koji nije imao interesa niti ličnih motiva.

Njegov cilj bio je Meksiko, a Takson samo usputna stanica na tom putu.

S obzirom na to kako su stvari stajale, izjahao je iz grada i krenuo na severozapad krećući se paralelno sa meksičkom granicom, koju se nije usuđivao preći jer bila je dobro čuvana. Tako je Elmer jahao za Pekos, drugi grad — leglo razbojnika i ljudi van zakona. Tamo će biti siguran od lovaca na glave, rendžera, šerifa i svih onih koji su mu na traagu.

Agent Karter Njumen, koji je u Takson ujahao približno u isto vreme kada ga je Elmer napustio, a koji se predstavio kao poznati odmet-

nik Kid Francisko, za kog su svi razbojnici čuli, ali ne i znali da je poginuo pre izvesnog vremena, bio je srdačno primljen od strane odmetnika. Ponudili su mu da im pomogne u obračunu sa poterom i on im je obećao da će to učiniti. Usput se, kao slučajno, raspitao za Elmera u salunu, tvrdeći da mu ovaj duguje određenu sumu novca. Tako je saznao da je Elmer boravio u gradu, ali i da je odjahao iznenada.

Karter Njumen je pretpostavio zašto je zločinac napustio grad, ali ostala je dilema u kom smeru je odjahao. Karterova fikcija bila je da je Elmer otišao u Pekos pa je i sam nepaženo izjahao iz grada i nakon pet milja naišao na trag kopita Elmerovog konja. Vladin agent je dalje jahao ne obazirući se na trag. Važno je bilo što pre stići u Pekos.

*

U El Pasu se Falkom zadržao dva dana. Svo vreme proveo je u hotelskoj sobi. Hronični, nepopravljivi i zakleti ljubitelj žena Šon Falkom naprosto je definitivno ubedio tamnoputu i vragolastu meksikanku Dolores da je već arhaično i više nego zastarelo pravilo da se suprotnosti privlače apsolutno ispravno i tačno, te da je on, onako plavokos sa izduženim licem, osim što je apstraktan, i veoma praktičan tip koji postupcima i pojavom neumitno ruši sve teorije o nemogućnosti intimnog kontakta individua različitog porekla. U pauzama su upražnjavali alkohol i to naizmenično viski i tekilu da bi ukusi obostrano bili zadovoljeni a sujete nahranjene. Ona je bila vrlo temperamentna, a on vrlo maštovit pa su tokom tih četrdeset osam sati »izgoreli« do kraja.

Grad je nakon toga žurno napustio da ga neko ne bi prepoznao i samim tim izložio ga nevoljama. El Paso je želeo upamtiti jedino po lepoj Dolores koja ga je propisno »iscedila«.

Pustio je vranca da sam bira put i smer jahanja. Koincidencija je bila da su krenuli u pravcu Pekosa.

Oluja je došla nenadano, negde u tri sata posle podne. Nebo su prekrili veliki tamni oblaci, smračilo se, počele su da sevaju prve munje, a onda, istovremeno, sručila se jaka kiša i dunuo je snažan vetar.

Šon je brzo ogrnuo kabanicu i poterao vranca brže ne bi li našli kakav zaklon gde bi se sklonili od nevremena.

Napredovali su sporo, jer kretali su se uz vetar.

Nakon jedne milje, Šonu se učinilo da vidi neku tamnu mrlju. Kako je prilazio bliže, mrlja je postajala sve veća dok nije shvatio da je to neka koliba. Odahnuvši, sav mokar, poterao je vranca prema kolibi. Koliba nije bila velika i bila je napuštena. Verovatno ju je izgradio neki tragač za zlatom ili lovac na bufala. Imala je i malu nastrešnicu, dovoljno veliku da ispod nje smesti vranca i zakloni ga od nevremena.

Ušavši unutra, uočio je drveni ležaj i kamenu peć. Inače, po tome u kakvom stanju je bila unutrašnjost kolibe, videlo se da tu već odavno nije niko boravio.

U uglu je bilo nabacano dosta granja i Šon naloži vatru. Kada se vatra razgorela, skinuo je sa sebe kabanicu i prišao što je bliže mogao da bi se osušio. Zatim je iz bisaga izvadio limeni lončić i pristavio kafu. Imao je u zalihama i bocu viskija pa je ispio nekoliko gutljaja.

Kafa je uskoro bila gotova. Pripa-

lio je cigaretu i ispijao polako vruću, okrepljujuću tečnost.

Preplavio ga je ugodan osećaj i više mu nije bilo hladno, a gotovo se i osušio.

Napolju je, međutim, i dalje divljalo nevreme. Nalete vetra pratila je tako žestoka i jaka grmljavina da je izgledalo da će se koliba svakog trenutka srušiti.

Zbog sve te buke, Falkom nije odmah čuo rzanje svog konja, a kada mu se najzad učinilo da zvuci koji dopiru spolja nisu rezultat oluje, te da se dešava nešto neuobičajeno, bilo je već kasno. Otvorivši vrata, zažmorio je od jakog pljuska kojim je bio obasut. Stisnuo je oči i krenuo sa druge strane kolibe gde je bio privezan vranac. Konja, međutim, više nije bilo na mestu gde ga je ostavio.

Tada sevu munja i obasja okolinu. Falkom je u tom trenutku, na stotinak jardi od kolibe, ugledao jahača koji je pognut grabio prerijom udaljujući se od kolibe. Jahao je njegovog vranca!

— Prokleti konjokradica! — opsova gnevno Falkom i zapuca za njim, ali ovaj je već bio izvan dometa koluta i meci koje je ispalio revolveraš nisu mu mogli nauditi.

Za to vreme, konjokradica je, uprkos jakoj oluji, terao konja u galop. Jahao je u pravcu Pekosa.

Bio je to niko drugi do odbegli ubica Kasijus Elmer koji je jašući ovamo imao peh; konj mu je nezgodno stao na oštri kamen i ugaunuo nogu.

Elmer je sjahao i ne hajući za nemogućnu životinju, krenuo peške dalje. Slučaj je hteo da se sve desilo blizu kolibe pa je ubica, prikravši se kolibi ugledao dim iz dimnjaka i shvatio da unutra ima nekoga. Nije ga zanimalo ko je unutra, već da li

taj neko ima konja koji mu je bio preko potreban. Kada je obišao kolibu, ugledao je rasnog vranca i odmah mu je laknulo.

Zahvaljujući oluji, nesmetano se prišunjavao kolibi, uzjahao konja koji se protivio i uznemireno rzao, i poterao ga što dalje od kolibe.

Životinja je nekoliko puta pokušala da zbaci nepoznatog jahača, ali Elmer se održao u sedlu. Nakon toga, izgledalo je da se vranac predao.

Elmer je žurio da što pre stigne u Pekos iako je teško napredovao po kiši i vetru. Bio je promrzao i moker do gole kože pa je sav drhtao. Ali, bio je uporan u svojim nastojanjima da stigne u grad razbojnika jer ovde u otvorenoj preriji nije bio siguran i mogao je naići na progonioce.

Jedino što ubica nije znao, to je da je ukrao konja Šonu Falkomu, satanskom strelcu iz Vajominga. Čoveku koji nikom ništa ne prašta...

U Pekos je stigao naveče oko osam sati. Niko ga nije zaustavio na ulazu u grad, jer stražari su se bili povukli u zaklone dok prođe oluja.

Ulice grada bile su puste. Glavna ulica bila je pretvorena u kaljugu. Blato je prskalo ispod kopita vranca. Elmer je uspeo da stigne do saluna. Vezao je konja ispred i ušao unutra.

Salun je bio prepun odmetnika i njegova pojava u salunu izazvala je znatiželju kod njih. Elmer zastade pored vrata i počeo da otresa šešir. Tada neko povika:

— Sto mu gromova, pa to je Kasijus Elmer! Poternice sa njegovim likom video sam u svim gradovima kroz koje sam prolazio...

Zavlada opšti metež, jer svi su čuli za poznatog ubicu. Bio je suočen sa žagorom odobravanja i promrzli Elmer se zadovoljno osmehnu

Nalazio se na pravom mestu, jer bio je okružen odmetnicima i ljudima van zakona svih kategorija. Bilo je tu ubica, pljačkaša, kradljivaca...

Ubica sve prisutne časti pićem, a zatim zatraži da ga neko odvede u hotel gde će se presvući, osušiti i odmoriti.

Petnaest minuta kasnije bio je u hotelskoj sobi gde se svukao i opružio preko ležaja pokrivši se ćebetom. Svoj kolt sa pozlaćenom drškom stavio je ispod jastuka za svaku slučaj, zaključao sobu i ubrzo zaspao.

A na kraju hodnika, u jednoj od soba, bila je Brižid Telon koja međutim, još nije znala da se Elmer pojavio u gradu te da sada spava udaljen samo nekoliko soba od nje.

*

Oluja se stišala pre ponoći. Bila je mrkla noć, bez mesečine.

Dvojica stražara, Stiv Kolins i Džim Senegal, promrzli i mokri bili su mrzovoljni. Do jutra su morali biti na dužnosti. A jutro je bilo prokletito daleko!

Što je bilo još gore, popili su sav viski koji su poneli sa sobom.

— Zapalimo vatru — predloži Kolins konačno cvokoćući zubima. — Smrzavam se.

— I ja, ali znaš da je to zabranjeno.

— Da, mi smo na straži. Ali, do đavola, ko će naići u ovo vreme. Ne vidi se ni prst pred okom.

— Koberg će bit ljut ako to učinimo — izložio je Senegal.

— Do vraga i s njim! Otkud on mora znati sve? Nećeš mu valjda ti ispričati...

— Naravno da neću.

— Onda zapalimo vatru i ugrijmo se.

Ispod stenja su prikupili suvih grančica do kojih voda nije doprla i stavili ih na gomilu. Uskoro je zapucketala tiha vatra koja se vremenom rasplamsavala.

Razbojnici čučnuše pored vatre i ispružiše ruke iznad plamena da bi se ugrijali.

Tišinu noći presekao je gals koji im je došao s leđa i prosto ih paralisao:

— Dobro veče, gospodo! Smem li vam se pridružiti?

Lagano su se okrenuli i... Nisu videli ništa osim noći, zloslutne i tamne.

Preplašeno su pošli rukama prema koltovima, jer glas koji su čuli, odsecan i leden, nije pripadao nijednom od razbojnika koje su poznavali.

— Ne činite to! — čuo se glas nevidljivog. — Inače... putujete u pakao!

Ruke im se ukočiše. Trudili su se da pogledima proniknu kroz tamu, ali nisu ništa videli. Na drugoj strani, oni su bili pored vatre, osvetljeni kao u po bela dana. Nisu imali šansi... ako nešto preduzmu.

Začu se neko komešanje i malo kasnije u krugu svetlosti koji je stvarala vatra, pojavi se silueta visokog čoveka. Prilika u crnom.

Izronio je pred njima kao iz mrkle noći izašao, ali lice mu je bilo u senici šesira.

Od glave do pete bio je odeven u crno odelo. Razbojnicima je izgledao kao satana.

Prošlo je poprilično vremena dok se nisu malo pribrali i uočili da stranac uopšte ne drži oružje u rukama. Ruke su mu bile prekrštene na grudima. Ali, ipak... iz njegove pojave zračila je neka opasnost.

— Pitao sam vas, mogu li vam se

pridružiti — ponovi stranac u crnom. — Promrzao sam...

— Ko ste vi, do vraga? — usudi se da upita Kolins.

— Stranac... za vas — glasio je odgovor.

— I... šta želite od nas? — zbunio se razbojnik koji je u prvi mah pomislio da ih je ulovio neki savezni šerif.

— Želim da se ugrejem i malo osušim.

— Odakle dolazite?

— Otuda — pokazao je iza svojih leđa.

— U bekstvu ste? Neko vas goni...

— Ne.

— Šta onda tražite ovde?

— Jašem u grad.

— Tražite nekog, možda...

— Ne.

— Šta ćete onda u gradu?

— Da popijem koji viski, odmorim se o odigram partiju—dve pokera.

— Ali, do vraga! — osmeliše se razbojnici koji su shvatili da im ne preči neposredna opasnost. — Znate li u koji grad idete?

— Svejedno mi je. Svi gradovi su isti.

— Ali, Pekos je naš grad, da li to znate?

— Čiji to?

— Grad odmetnika...

— A—ha, i šta s tim? — hladnokrvno je upitao stranac prilazeći vat-ri.

— Čoveče, pa što odmah ne kažete? Vi ste naš čovek...

— Čiji to?

— Čovek van zakona, kao i mi, do đavola!

— Ne, nisam.

Sada su razbojnici bili sasvim zbunjeni, Nisu znali šta da misle o strancu. Nije pokazivao da ima išta

protiv njih, ali, s druge strane, nije pokazivao da ima niti bilo šta isto sa njima. Nisu znali u koju kategoriju da ga svrstaju. Šerif nije, odmetnik nije, šta je onda?... Nije ličio na kauboja, trgovca, sveštenika...

Tek tada primetiše dva kolta za njegovim pojasom. Drške od orahovine presijavale su se pod plamenom vatre. Revolveraš... sinu im konačno.

Stranac je prešao sa druge strane vatre i nagnuo se iznad nje. Bio je sav mokar. Sada su mu videli i lice. Odlučno, pravilno lice sa oštrim crtama i... ledene plave oči koje su ih ispitivački proučavale.

U tim očima, po mišljenju obojice razbojnika, ogledala se smrt! Osetili su da im od strančevog pogleda žmarci klize niz leđa, a kosa se diže na glavi.

Više se nisu usuđivali da bilo šta kažu. Kao omađijani, piljili su u crnoodevenog čoveka.

A on je mirnim pokretima izvuкао srebrnu tabakeru, odabrao cigaretu i pripalio je. Izgledalo je da na njih više ne obraća pažnju i da mu je najvažnije da se što pre osuši. Ponašao se kao da je bio sam pored vatre.

Prošlo je tako desetak minuta, za razbojнике dugih kao večnost.

— Niste rekli kako se zovete, mister? — upitao je najzad Kolins.

— To nije važno. Ni ja ne znam vaša imena. Niti me zanimaju.

— Gde vam je konj? — doseti se razbojnik. — Kako ste došli dovdje?

— Pešačio sam. Konja mi je ukr-
rao...

— Ko?

— Ne znam. Ali, taj neko je dojahao u Pekos i ja ću ga naći.

Zatim je stranac nemarnim pokretom dotakao obod šešira i izgubio se u noći.

Razbojnici su zurili u tamu koja ga je progutala. Još su osećali dah opasnosti koji je sa sobom doneo stranac.

Za to vreme, Šon Falkom, bio je to on, hitrim koracima probijao se kroz noć krećući se u smeru svetlosti koju su bacale svetiljke u gradu.

Brzo je stigao u grad.

U mnogim kućama svetla su bila još upaljena, ali čovek iz Vajominga krenuo je u pravcu zgrade odakle se čula galama i žagor. Ispravno je zaključio da je to salun.

Odmah je ugledao konja privezanog za gredu ispred saluna. Bio je to njegov vranac.

Prišao je životinji, koja je zarzala osetivši njegovo prisustvo i potapšao je po sapima. Konj je zadovoljno frktao. Šon zatim uđe u salun.

Bilo je zadimljeno; dim se mogao seći oštricom noža, i zaudaralo je na alkohol, na jeftin viski. Prava ru- pa, jazbina razbojnika.

Nije bili više od desetak gostiju, ali svi su bili pijani ili bar pripiti pa ih ulazak crnoodevenog stranca nije uznemirio. Samo su se kliberili u njegovom pravcu.

— Hej, amigo! — povika jedan sa rošavim licem. — Šta si se ucrnio tako, do vraga?

Šon ode do šanka i poruči viski. Kada je ispio piće, upitao je barmena:

— Čiji je onaj vranac napolju?

— Vranac... Ah, to je konj Kasijusa Elemiera. Taj je večeras stigao u Pekos. Otišao je u hotelsku sobu da se odmori. Zar konja nije smestio u štalu?

— Nije. U stvari, to nije njegov konj već moj.

— A ko ste vi, zapravo? Nisam vas do sada vidao ovde...

— Niste me ni mogli videti. Tek sam stigao. Tražim čoveka koji mi je

ukrao konja. Kažete da se zove Kasijus Elmer. To je poznato ime. Ime ubice...

— A kako se vi zovete?

— Šon Falkom.

Barmen preblede. Svakako da je bio čuo za legendarnog revolveraša. I... znao je da ovaj nije odmetnik. Štaviše, razbojnici su zazirali od njega isto toliko koliko i od predstavnika zakona.

Više nije ništa pitao. Pozvao je jednog od gostiju i rekao mu:

— Glene, menjaj me dok se ne vratim. Brzo ću ja... — zatim je žurno izašao iz saluna.

Otišao je u hotel i tražio od stražara ispred sobe Mela Koberga da probude gazdu. Ovi su se u prvi mah protivili tome, ali kada je barmen rekao da ima važnu vest za Koberga i da će ih kasnije ustreliti zato što su sprečili barmena da mu je saopšti, propustili su ga unutra. Barmen je snažno pokucao na vrata. Koberg se probudio tek nakon tri uzastopna kucanja.

— Šta, do vraga, hoćeš ti...

— U salunu je Šon Falkom — izvestio je barmen. — Ne znam kako je prošao pored stražara, ali tvrdi da je na tragu Kasijusa Elmera koji mu je ukrao konja.

— Kasijus Elmer, kažeš... Kad je on stigao?

— Večeras.

— A taj Šon Falkom... Je li to onaj što se o njemu priča...

— Uprvo taj. Izgleda baš onako kako ga i opisuju. Opasan je, kažem vam. Da vidite samo kakve su mu oči. Kao da gledate u led.

— Dobro, Henk. Idi sada u salun. Dobro je što si me probudio.

Barmen se brzo udalji.

Kada se vratio u salun međutim, čekalo ga je iznenađenje. Unutra se više nije nalazio Falkom!

Nije bilo ni njegovog konja, koji je bio vezan ispred saluna. Izgledalo je da su i čovek i životinja u zemlju propali.

*

Mel Koberg poslao je jednog svog čoveka po Elmera. Nije prošlo dugo, a oni se pojaviše u sobi.

— Ti si Kasijus Elmer? — upita Koberg odmerivši niskog, ali čvrsto građenog ubicu čije su ga sive oči bezizrazno posmatrale.

— Da, ja sam Kasijus Elmer. Rekoše mi da ste vi veliki gazda u gradu i da se zovete Mel Koberg...

— Baš tako — zadovoljno je potvrdio bandit. — Otkuda vi u našem gradu, mister Elmer? Čuo sam da volite velike gradove i luksuz, a tog ovde nema.

— U bekstvu sam — priznao je ubica.

— Goni vas Šon Falkom...

— Ko?

— Šon Falkom. Malopre sam obavešten da je u gradu i sada pije viski u salunu. Raspitivao se za vas.

— Čuo sam za ime Šon Falkom. Ali, nije mi jasno otkud to da me on traži.

— Tvrdi da ste mu ukrali konja...

— A—ha, tako dakle. Znači, to je bi njegov konj. Pa dobro, svejedno mi je.

— Od koga u stvari bežite.

— Pa, od predstavnika zakona. Za mnom je raspisana poternica...

— Već duže vreme — prekinu ga Koberg. — Pa ipak, vi niste ranije došli u Pekos. Učinili ste to tek sada. Sve mi se čini da vam gori pod nogama, mister Elmer i da ste zato sada ovde.

— Ovde ću se zadržati izvesno

vreme. Onda idem preko u Meksiko.

— U redu — zaključio Koberg. — Idemo sada svi skupa da vidimo tog revolveraša Falkoma. Pođite i vi s nama, jer u vašem je interesu da on umre što pre. To kopile je i inače stalno na strani zakona iako ga za to niko ne plaća. Treba ga već jednom srediti.

Hteo ne hteo, Elmer je morao poći sa njima. U međuvremenu skupila se cela banda i bilo ih je ukupno trinaestorica. Svi su se uputili u salon.

Tamo ih je dočekaio barmen sa obaveštenjem da je Falkom nestao. Koberg je na to naredio da se digne opšta uzbuna i da se nepozvani uljez što pre pronađe.

Jedan od razbojnika ispali ceo rafal u vazduh želeći da na taj način probudi stanovnike Pekosa i uzbuni ih. I zaista, za nepunih desetak minuta, ulice su vrvele od odmetnika. Vest da je Šon Falkom u gradu pročuila se za tili čas i sada su se svi dali u potragu.

Samo, bila je noć, tamna i neprozirna, sa mnogo senki. Pod takvim okolnostima nije bilo lako pronaći Falkoma.

Ipak, svima je bilo jasno da je on tu negde u blizini.

U međuvremenu, pucnji su uznemirili Brižit Telon koja je dremala u hotelskoj sobi. Začuvši galamu na ulici, shvatila je da se dešava nešto neuobičajeno. Iskrala se iz hotela i kliznula u mrak. Kada se približila salunu, videla je Mela Koberga i još jednog čoveka kako nešto razgovaraju. Pored nje prodoše trojica razbojnika koji međutim na nju ne obratiše naročitu pažnju.

A Brižit Telon je tamo u tami stajala kao ukopana. Da li je to oči varaju, pitala se. Ne, ne, to je Kasijus Elmer stajao pored Koberga. Čovek

koga je tražila i kod kojeg je bila važna poruka od državne važnosti!

Brzo je rezonovala. Koberg ju je pozvao i sa te strane nije bilo problema. Elmer je nije nikada video niti je mogao znati ko je ona. Onda. . . mogla im je mirno prići i ko-bajagi zanimati se šta se to dešava i kakva je to gužva po gradu. Tako će biti u neposrednoj blizini Kasijusa Elmera i moći će da ga drži na oku. Sve dok ne uvreba priliku da se obračuna sa njim i oduzme mu važno pismo koje je nameravao predati ruralesima u Meksiku.

Prišla im je hladnokrvno i bez ustručavanja. Elmera pri tom nije ni pogledala.

— Šta se to dešava, Mele? — upitala je melodičnim glasom.

— Šta ti tražiš napolju u ovo vreme? — grubo je uzvratio bandit. — Idi u svoju sobu i čekaj me dok ne dođem. . .

— Ah, ne spava mi se — mirno je rekla. — Kakva je to hajka? Da se u gradu nije pojavila četa rendžera? — upitala je ironično.

— Nije, medena. U gradu je jedan jedini čovek. Ali, taj je opasniji od čitave čete rendžera.

— O-ho — bila je iskreno iznenađena. — A ko je taj?

— Šon Falkom. Da li si čula za njega?

Trgnula se od iznenađenja. Naravno da je čula za Falkoma. Svojevremeno je vlada iz Vašingtona pokušala da ga zavrbuje i on je to odbio. Zatim, Falkom je zajedno sa njihovim agentom Poremenom učestvovao u aferi sa »pukovnikom smrti«. I znala je još mnogo drugih podataka o Falkomu, jer o njemu se neprestano pisalo tamo na Istoku, a u kartoteci obaveštajne službe postojao je dosije sa njegovim ime-

nom. Od trenutka kada je odbio da radi za vladu. . .

Otkud on ovde, pitala se?

— Ime mi zvuči poznato — rekla je glasno. — Da to nije neki revolveraš?

— Najbrži i najopasniji na Zapadu, madam. Bar tako se priča — objasni Koberg. — Ali, sada je gotov. Pekos neće napustiti živ. Kako se samo usudio da ujaše ovamo?

— A ko ste vi? — osmehnula se zavodljivo Brižit pogledavši u Elmera. — Nisam vas primetila do sada. . .

— Kasijus Elmer, leđi. . .

— Brižit Telon, gospodine. Drago mi je što sam vas upoznala.

— I meni, verujte. Nisam očekivao da ću u ovakvom gnezdu sresti tako lepu i atraktivnu ženu nesvakidašnje lepote. . . Stvarno, otkuda vi ovde?

— U bekstvu sam. Goni me zakon. Moram u Meksiko — slagala je i dalje se smeškajući.

— Imamo isti cilj — primetio je ubica. — I ja nameravam u Meksiko, ali malo kasnije. Ovde ću ostati neko vreme.

— Onda bi mogli da se dogovorimo da krenemo zajedno tamo kada za to budete spremni — predloži dovrtljiva Brižit. — Biću sigurnija u vašem društvu. Znae kako, ja sam ipak samo žena. . .

— Ne verujete joj ni reč! — umeša se Koberg. — Ona je đavo, dokazala mi je to gore u sobi. Ali, ukroću ja nju već. Samo, prvo da svršimo sa tim Falkomom. . .

Prekinuo je u pola rečenice, jer nedaleko odatle, na otprilike stotinak jardi ka istoku, odjeknu kano-nade pucnjeva.

— Našli su ga! — povika Koberg. — Brzo, idemo tamo — i on žurnim

koracima krenu u smeru odakle su se čuli pucnji.

Elmer htjede da pođe za njim, ali zaustavi ga hladan i tvrd dodir revolverске cevi na sredini leđa.

— Stani, mister ubico. — Ti i ja ostajemo — ledenim glasom je naredila Brižit. — Kreni polako udesno. Ovde smo osvetljeni. . .

Ubica se ukoči u mestu.

— Šta to znači? — upitao je.

— Oklevaj još jedan trenutak i umrećeš — upozorila je. — Kreni udesno!

Iznenadeni ubica ju je poslušao. Bio je zatečen.

— Ja sam agent kontraobaveštajne službe — objasnila mu je Brižit kada su zamakli u tamu. — Kod tebe je jedno pismo koje ćeš mi odmah predati, ili dobrovoljno, ili ću te ubiti i sama ga uzeti. Brzo!

Elmerov mozak već je radio stravičnom brzinom. Bio je u klopci. Kako da se izvuče iz ove situacije. . . Mora nešto preduzeti. Pritisak revolverске cevi na njegovim leđima se pojača.

— U redu — rekao je. — Priznajem poraz. Pismo je u džepu ispod pazuha. Pošto vidim da nemam izbora, daću vam ga — pošao je rukom pod pazuh gde je imao kolt u specijalno napravljenj futroli.

Brižit Telon je prekasno shvatila da je prevarena. . . U nju je već bio uperen kolt čija se pozlaćena drška presijavala u noći.

— Umri — prosikta ubica i poče da povlači okidač.

Ali, pre nego što je stigao da okine, iz mraka sevnu munja i začu se prasak. Zrno koje je ispalio nepoznati strelac pogodi ubicu u čelo i on bi mrtav pre nego što je pao na zemlju.

— Hvala nebesima — promrmlja Brižit i sagnu se da ga pretraži. Ub-

rzo je pronašla pismo koje je tražila. Kresnula je šibicu koju je pronašla u Elmerovih džepovima da bi proverila da li je to pismo pravo, ono koje sadrži važnu poruku. Kada se uverila da jeste, konačno se osvrnula i pogledala ko je to spasao sigurne smrti.

Pred njom je stajao čovek u crnom, visok, nepomičan i nem.

— Taj tip — pokazao je ne Elmera. — ukrao mi je konja. — Dao bih mu šansu da se brani, ali nisam imao izbora. Ubio bi vas. . .

— Nije važno — brzo reče Brižit. — Moramo nestati odavde. Kasnije ćemo razgovarati. Bežimo iz grada. Vi ste verovatno taj Šon Falkom. . .

Nije ništa odgovorio. Gledao je prema salunu odakle su im prilazili razbojnici vičući nešto. Bilo ih je četvorica. U rukama su držali koltove.

— Hej vi tamo! — povika jedan. — Ko je to pucao. . . Do đavola, pa to je Falkom. . .

Razbojnici zapucaše. Meci preleteše opasno blizu Falkomove i Brižitine glave.

Falkom uhvati Brižit za ruku i povuče je sa sobom dublje u mrak. Zaobiđoše neku kuću, predoše dvorište i trčeći stigoše u sporednu ulicu gde je bio Falkomov konj.

Ali, sada je ceo grad bio na nogama, u potrazi za njima.

Ubrzo su bili opkoljeni. Brojne grupe razbojnika, prilazile su im sa dve strane.

Falkom poteže »pismejkere« i pripuca. Pucao je u razbojнике koji su prilazili sa prednje strane. Začuse se samrtnički krici i nekoliko razbojnika pade. Ali, bilo ih je đavolski mnogo i ostali su napredovali. Od Falkoma i devojke delilo ih je još samo pedesetak jardi. Pucnji su praštali jedan za drugim.

Nadoše se između dve vatre. Izgledalo je da im nema spasa.

Tada se međutim desi čudo u obliku jahača koji je dolazio galopom. Vodio je za uzdu još jednog konja, a drugom rukom je bacao upaljene štapiće dinamita na iznenađene razbojнике. Grmele su eksplozije jedna za drugom. Nastade pakao!

Prvi redovi odmetnika bili su razbijeni. Dinamit, to ubistveno oružje, sejalo je smrt u njihovim redovima. Uz to, neprestano su pucali Falkom i devojka.

Odmetnici potražiše zaklone. . .

Za to vreme, tajanstveni jahač je stigao do Falkoma i devojke. Samo je malo usporio kako bi devojka uzjahala konja kojeg je vodio sa sobom. Ona vešto skoči na konja i potera ga niz ulicu. I Falkom je već bio uzjahao vranca i poterao ga. Sve se odvijalo u nekoliko sekundi.

Tri jahača su grabila prema izlazu iz grada u paklenom galopu. Za njima su zujali meci, ali na sreću nisu pogađali cilj.

Srećno su stigli do kraja ulice i ne smanjujući tempo jahanja, zaronili u noć. Osim što su bili izvan domašaja razbojnika, noć ih je ogrnula pomrčinom i sakrila od pogleda.

Na milju od grada, zaustavi ih nečiji glas:

— Hej, kuda tako žurno jašete? Šta se to dešava u gradu?

Bio je to stražar koji je čuvao ulaz u grad sa druge strane. Agent Karter Njumen, koji je i pomogao Falkomu i devojci da se izvuku iz ubistvenog obruča, brzo se snađe i dobači:

— Rendžeri su napali grad. Brzo do konja i nestani! Ima ih mnogo i sve će nas potamaniti. . .

— Do đavola! — opsova stražar kog nisu videli, ali su, po šumovima iz tame i nešto kasnije, galopu koji

su čuli, zaključili da je razbojnik našao na njihovu priču i dao se u beg.

Nastavili su da jašu malo usporivši, jer teren je postao neravan. Bilo im je jasno da su uspeili.

Jahali su sve dok nije svanulo. Čutke i oprezno, jer konji su mogli polomiti noge po neravnom tlu.

Zaustavili su se sa prvim zracima sunca i sjahali da se odmore. Bili su u jednoj udolini okruženoj šumom.

Pripališe cigarete.

— Da li je sve u redu? — upitao je Njumen devojku.

— Da, uspešno smo izvršili zadatak — rekla je zadovoljno. — Samo, otkud si se ti stvorio tamo?

— Pratio sam Elmera iz Taksona. Stigao sam u Pekos otprilike dva sata posle njega. Ali, nisam znao gde se smestio. Neopaženo sam se šunjao gradom i nikom od razbojnika nisam bio sumnjiv. Izbegavao sam osvetljene ulice, a na ruku mi je išlo to što je noć mračna i neprozirna. Svo vreme vrebao sam okolo ne bi li ugledao Elmera. Ali, nije ga bilo. Vreme je tako odmicalo, a ja sam se smestio u jednu napuštenu kuću i odatle izviđao. Spolja sam zavirio i u salun, ali ni tu nije bio. Preostalo mi je jedino da čekam. Pojma nisam imao ni gde se ti nalaziš, Brižit. Kada sam u jednom trenutku začuo pucnjavu, mislio sam da je to na neki način povezano s tobom i zabrinuo sam se. Prikratio sam se zatim ljudima koji su se okupili na ulici. Tada sam ugledao, između ostalih, tebe Elmera i nekog visokog razbojnika. Video sam da razgovaraš sa njima i shvatio sam da čekaš šansu da ostaneš sama sa Elmerom i stupiš u akciju. Zato sam se udaljio i ispalio nekoliko metaka u vazduh da bih privukao pažnju razbojnika. Tako sam ti omogućio da ostaneš sama sa Elmerom. Ali, dalje nisam

mogao pratiti šta se dešava jer morao sam se izgubiti pošto je mnogo razbojnika pohrlilo u pravcu gde sam se ja nalazio. Vratio sam se u onu napuštenu kuću i usput kupio ovog konja, kojeg sada ti jašeš, pretpostavljajući da će nam trebati.

— U međuvremenu, ti i on ste započeli obračun sa razbojnicima. Videvši da su vas opkolili, setio sam se da u bisagama imam dinamita i... Šta se dalje dešavalo, znaš i sama. Najvažnije je da smo uspeli. Pismo je, dakle, kod tebe i važna vojna poruka... — odjednom je prestao da priča pogledavši u Falkoma.

— Ko je on? — upitao je devojk.

— Šon Falkom. Pomogao mi je... Možeš mirno govoriti pred njim. On je poverljiv, dokazao je to pomagavši Poremenu ako se sećaš pokušaja kontrarevolucije u Meksiku...

— Da, da, znam. Pa, dobro. Drago mi je što sam vas upoznao, mister Falkom.

— Zašto ste gonili Elmera? — upitao je revolveraš.

— Ubio je našeg kurira i domogao se važne vojne tajne od državne važnosti. Nameravao je da ode u Meksiko i proda je meksikancima — objasni Brižit.

— A-ha — nemarno reče revolveraš. — Dobro, vreme je da sada krene svako svojim putem. Ja jašem u suprotnom pravcu od vas i...

— Ali, mister Falkom — usprotivila se devojka. — Zašto ne odete sa nama u Vašington. Tamo bi se odmorili neko vreme, a...

— Vaša služba priredila mi je nakon Dodž Sitija niz neprijatnosti preko kojih ne mogu preći — bio je kategoričan revolveraš. Ne, ja nemam šta da tražim u Vašingtonu.

— Kako hoćete — umeša se Njumen. — U svakom slučaju hvala vam što ste nam pomogli.

Šon samo odmahnu glavom.

— Ostanite svi mirni, držim vas na nišanu! — začu se hladni glas iza stabala drveća. Zatim se ukaza prilika visokog i vitkog čoveka odevenog u sivo odelo, sa kravatom boje vina oko vrata.

U rukama je držao dva kolta marke »bizli«, uperene na njih.

— Čuo sam vašu priču i moram priznati da me je zainteresovala — reče Klej Harison hladnim glasom. — Pa dobro, predajte mi to dragoceno pismo i imaćete šansu da ostanete živi. Neću vas ubiti i ostaviću vas vezane ovde. To je ipak neka šansa. Meni je bitno samo to pismo, shvatate. Istina, sa vama Šone Falkome imam neizmirene račune još iz Tombstona, ali zaboravićemo to! Dakle, da li ste me razumeli?

Šon, Brižit i Njumen se zgledaše. Zatim stadoše koračati u stranu udaljavajući se jedno od drugog tako da ih je razbojnik teško mogao sve držati na oku.

— Stanite, ili ću pucati! — upozori revolveraš.

Poslušali su ga. Tada Brižit reče:

— Ti nisi glup, Kleje. Shvatila sam to u Pekosu. Ti znaš da je nemoguće izvesti to što si zamislio. Budi razuman. Ti nisi hladnokrvni ubica kao što je bio Elmer. Ti si revolveraš i poštuješ revolveraški kodeks. Osim toga, kako ćeš pucati u mene? Ja sam žena... Najbolje je da nestaneš, a mi ćemo zaboraviti ceo ovaj slučaj. Inače si mrtav. Istovremeno nas ne možeš sve ustreliti i neko od nas će te pogoditi. Razmisli malo...

Zatim Brižit pođe prema revolverašu laganim koracima. Sa strane, Falkom i Njumen su bili nepomični, ali spremni na akciju. Brižit je nastavila da se približava Harisonu neprestano govoreći sugestivnim glasom:

— Ti ne možeš tek tako hladnokrvno ustreliti jednu ženu, Kleje. Ti ipak imaš neke principe. Odustani i sve ćemo zaboraviti. Niko te neće sprečiti da odjašeš kuda hoćeš...

Bila je na samo četiri koraka od Harisona.

— Stani — povika on. — Stani ili ću pucati!

— Ne, ti to nećeš učiniti — ostala je mirna Brižit. — Jasno ti je da bi te njih vojica nakon toga ustrelili. Osim toga, ti nisi ubica žena...

Dva koraka ih je delilo. Videlo se da Harison okleva. Nije mogao tek tako pucati u ovu ženu. Imala je nešto u sebi što mu se dopadalo. A znao je i da će Falkom i Njumen intervenisati ukoliko pritisne okidač... Zato je oklevao...

Brižit je sada bila sasvim ispred njega. Ispružila je ruke i koltove koje je držao povukla na dole.

— Tako je dobro, Kleje — rekla je. — Uzjaši sada konja i nestani. Za nas nisi interesantan iako si razbojnik i odmetnik. Ali, nemaš ništa sa nama, shvataš. Idi sada oдавде...

Harison ju je dugo gledao u oči. Zatim mu neki setan izraz prelete licem. Brzo se okrenuo i udaljio se između debelih stabala. Izgubio se u šumi i više ga nisu videli.

Brižit i Njumen glasno odahnuše.

— Imate dobre nerve — prokomentarisala Falkom pogledavši u devojku. — No, vreme je da i ja pođem — pošao je ka vrancu.

— Šone! — povika Brižit za njim.

— Sačekajte da vam nešto kažem! Žurno mu je prišla. Zatim je prošaptala tako da je Njumen nije mogao čuti:

— Šone... ti divni plavi dečake... Zbogom — brzo ga je poljubila u obraz.

Šon se osmehnu jedva primetno. Zatim se okrenuo, uzjahao konja i poterao ga uskom stazom. Nije se nijednom osvrnuo. Ispratiše ga pogledi vladinih agenata.

— Plavi dečko — promrmrlja Brižit zamišljeno sa nekim čednim izrazom na licu.

— Šta kažeš? — upita Njumen. — Nisam te razumeo.

— Ništa... ništa nisam rekla.

Tamo ispred, Falkoma više nije bilo na vidiku. Nestao je isto onako nenadano kako se i pojavio. Bio je i ostao usamljenik...

*

U Vašingtonu, u Alen Stritu, na uglu Pete avenije, u luksuzno napravljenoj zgradi, u jednoj od prostorija, razgovarala su dvojica odgovornih i poverljivih ljudi vladine tajne kontraobaveštajne službe.

— Naši ljudi uspešno su izvršili zadatak — izvestio je kapetan Emerson, čovek sa produhovljenim licem.

— Kao i uvek ranije — zadovoljno je potvrdio major Staloen. Pokretom leve ruke, popravio je naočari koje su bile toliko tamne da su mu skrivale pogled.

KRAJ.

U SLEDEĆEM BROJU

B. Slou

INDIJANAC S KOLTOM

Dvojica jahača su se približavali.
Kedlon ispali hitac u njihovom
pravcu, ali oni su menjali pravac, jer
su tako hteli da onemoguće
protivnike da ih pogode. A onda je
počeo da puca i jedan od jahača. Po
tome je Džoš znao da ih malopre nije
pogodio. . .

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORI!